

Проф. д-р Дечко Свиленов

ХРИСТИЯНИТЕ

през погледа на

ХРИСТОС

*Традиционен или истински
християнин?*

Проф. д-р Дечко Свиленов

Х Р И С Т И Я Н И Т Е

през погледа на

ХРИСТОС

ТРАДИЦИОНЕН или ИСТИНСКИ

ХРИСТИЯНИН?

*Търси истината!
Изучавай истината!
Говори истината!
Защитавай истината до смърт!*

*(Ян Хус, чешки реформатор,
изгорен жив заради вярата си)*

ХРИСТИЯНИТЕ през погледа на ХРИСТОС

Автор: Проф. д-р Дечко Свиленов

Рецензент: Пастор Димитър Митев

Редактор: Любомир Добрев

Издателство: „Игъл“ 2019 г., Силистра

Четвърто допълнено издание, август 2019 г.

ISBN 978-619-7424-21-8

Цитатите от Библията са от изданието на ББД 2007 г. и
изданието на БПЦ 1993 г.

Разпространява се безплатно!

СЪДЪРЖАНИЕ

РЕЦЕНЗИЯ	5
ВЪВЕДЕНИЕ	7
Мотивация, цел и предназначение на книгата	7

СЪДБОНОСНИ ВЪПРОСИ ЗА ВСЕКИ ХРИСТИЯНИН	9
Защо съм християнин?	10
Същност и качество на християнството някога и днес	15
Сравнение между християнството някога и днес	21
Обстоятелствата на времето и християнската вяра	31
Християните на съд пред Христос	40
Християни на съд пред големия бял перстол	46
Осъдените християни пред големия бял престол	48
Традиционен и истински християнин	52

ХРИСТИЯНИ СПОРЕД ВОЛЯТА НА ХРИСТОС

Истинският християнин – Какво значи това?	62
Трите опасни самозаблуди	62
Новорождение (второ раждане; лична среща с Христос)	67
Срещата	70
Какво трябва да знаем за срещата Бог-човек	71
По какво да познаем, че сме новородени християни?	74
Задължителната част на молитвата е молба към Христос за прощение на греховете ни	78
Растеж във вярата	83
Христос иска да те употреби като Негов служител	97
Защо Бог иска да ме употреби?	99
Кого Бог може да употреби?	101
Как и при какви условия Бог може да те употреби?	104
Чудото с овчарската тояга	112
Стават ли чудеса днес?	113

ХРИСТИЯНИТЕ ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА ХРИСТОС	118
(Седемте Църкви на ранното християнство)	
Защо преценката на Христос е важна за християните?	119

Послание до църквата в Ефес	121
Послание до църквата в Смирна	124
Послание до църквата в Пергам	127
Послание до църквата в Тиатир	131
Послание до църквата в Сардис	135
Послание до църквата във Филаделфия	140
Послание до църквата в Лаодикия	149
Очакване и надеждата на автора	156
Общ поглед върху седемте послания	158
Как църквите могат да се предпазят от духовен упадък?.....	160
 ОБОБЩЕНИЕ	 164
ИЗВОДИ	172
ПОУКАТА	176
ДУХОВНИ БИСЕРИ ОТ БИБЛЕЙСКАТА И ХРИСТИЯНСКА СЪКРОВИЩНИЦИ	 179
БЛАГОДАРНОСТ	204
ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА	205
АВТОРЪТ	207

РЕЦЕНЗИЯ

ОТ

пастир Димитър Митев

Книгата *“Християните през погледа на Христос”* предлага аналитичен разрез на християнството такова, каквото е било в миналото и каквото е днес. Тя ще Ви мотивира да размишлявате относно качеството на Вашия личен християнски живот, като същевременно Ви дава за сравнение тук посочения и единствено верен ориентир - Библията. Авторът дава точна преценка на състоянието на днешното християнство, а също така предлага изходен път за излизане от съвременното религиозно блато. Книгата поставя читателя пред избор - да бъде или да не бъде такъв християнин, какъвто Христос иска. А изборът на всеки отделен християнин предопределя и участието на християнството като цяло. В този смисъл книгата има глобално и уникално значение.

Авторът успява да задържи докрай вниманието на читателя с увлекателно, разбираемо и ясно представяне на вечните и съдбоносни християнски истини, които стават лесно усвоими за всеки, който ги чете с отворени очи и непредубеден ум. Книгата не обременява вниманието на читателя с догматически тълкувания, поради което не го поставя пред ненужната дилема да се ориентира между вечно спорещите помежду си християнски деноминации.

Книгата *“Християните през погледа на Христос”* ще предизвика размисли, противоречия, отхвърляне, недоволство и вражда. Но със сигурност ще предизвика и желание за самокритичност, разумен анализ, покаяние и завръщане към първообразното християнство. И защо всичко това? Защото, четейки, сте застанали под погледа на Христос. А Той не иска Неговата църква да остане на ниско ниво, на което сега се намира. В този смисъл книгата е огледало в ръцете на чита-

теля-християнин. Така авторът е постигнал най-голямата от всичките си цели - да сътрудничи на Господ Исус Христос в освещаването и усъвършенстването на Неговата Църква, за да бъде тя *“църква славна, без петно или бръчка... свята и непорочна”* (Ефесяни 5:27).

Високото достойнство на книгата се състои и в това, че читателят бива сам извисен като един, чието християнство би могло да повлияе и на други хора, на които да им се помогне да видят качеството на тяхното християнство.

Горещо и от сърце препоръчвам всекиму да поеме в ръцете си, да прочете докрай и да приеме с ума и сърцето си книгата на проф. д-р Дечко Свиленов “Християните през погледа на Христос”.

ВЪВЕДЕНИЕ

*Думите на устата ми и размишленията на
сърцето ми нека бъдат угодни пред Тебе
Господи, канара моя и избавителю мой.*
(Псалм 19:14)

МОТИВАЦИЯ, ЦЕЛ И ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ НА КНИГАТА

Защо пиша тази книга? За да види християнинът дали неговото християнство е такова, каквото Христос ни завеща в светата Библия.

Каква е целта на тази книга?

1) Ако християнинът намери разлика между неговото християнство и това, което е дадено в Библията, тази книга да помогне на читателя: **а)** Да бъде изобличен и да разбере, че от християнство, различно от това, което Христос ни е оставил, полза няма; **б)** Да мотивира християнина да си направи съответната **корекция**, ако неговото християнство се различава от библейското.

2) Ако християнинът не намери разлика между библейското и неговото християнство, то тази книга ще бъде като голямо **насърчение** за този християнин.

За кого е предназначена тази книга?

1) За **християни**, на които книгата ще покаже дали тяхното християнство отговаря на волята и учението на Христос.

2) За **нехристияни**, които да разберат, че с биологичната смърт, животът на човека не престава да съществува. В отвъдното има само две места, където човекът ще остане вечно – рай и ад. След смъртта човек дава отчет за живота си пред Този, Който му е дал живота – Христос. В рая отива

единствено този, който е приел Христос като Господ и живее според Неговото учение.

За тези читатели, които не биха отделили време да прочетат цялата книга, давам накрая кратко обобщение и изводи (вж. стр. 164 и 172). Много се надявам, че след като прочетат обобщението и изводите, ще се появи желанието да прочетат и цялата книга.

Авторът

Май, 2019 г.

СЪДБОНОСНИ ВЪПРОСИ ЗА ВСЕКИ ХРИСТИЯНИН

Всеки християнин трябва да си постави следните шест въпроса, отговорите на които ще покажат каква е **същността и качеството** на неговото християнство:

1) Каква е мотивацията за моето християнство или с други думи – **защо съм християнин**, а не последовател на някоя друга религия?

2) Дали същността и изявата на моето християнство (мисли, думи, дела, начин на живот и християнско служение) е **според волята и учението на Христос**, както е дадено в Библията, или си практикувам християнството така, както аз го разбирам или църквата ме учи?

3) Влияе ли се качеството на моето християнство от **обстоятелствата** на ежедневието и времето, в което живеем?

4) Писанието (1 Коринтяни 2:15 и 3:1-4) говори за **две категории християни**: а) плътски (светски, традиционни) християни; б) духовни (новородени, истински) християни. Всеки християнин трябва да знае **към коя** от тези две категории принадлежи.

5) **Може ли Христос да ме употреби** като инструмент за разпространение и достигане на други хора с Благовестие-то?

6) Живея ли с пълното съзнание, че ще дойде време, когато **ще се явя на съд** пред Христос и Той ще ме пита относно **плодовете** от моето християнство:

а) Какво направи с времето и дарбите, които ти дадох?

б) С какво допринесе за изграждането на Моето тяло – Църквата?

в) Колко хора са повярвали чрез теб или пък са съблазнени от теб като християнин?

ЗАЩО СЪМ ХРИСТИЯНИН?

Мнозина са онези, които отговарят, че са християни **по наследство**. Това значи, че те са християни, защото живеят в християнска страна или са родени в християнско семейство или пък чрез техни познати и приятели са станали християни. Има и такива, които поради стечение на обстоятелствата или от личен интерес са приели християнството или пък си мислят, че като християни ще бъдат по-добри хора.

Малцина са онези, които отговарят, че тяхното християнство е плод на **лично решение**. Тези хора са твърдо убедени, че единствено християнството е носител на истинската вяра, която ще гарантира тяхната вечност на небето.

Мотивацията на тази категория християни е базирана на личността, учението и делото на Христос.

За насърчение на тази втора група християни ще посоча важни библейски основания, които показват, че те са направили правилния избор. Те спокойно могат да се доверят на тези основания и да кажат:

АЗ СЪМ ХРИСТИЯНИН...

1) Защото човеците имат един проблем, който те никога не могат да разрешат сами – това е **проблемът с греха**, неговите последствия и неговото опрощение. Единствено Христос, като Бог, може да разреши този проблем. В Библията четем: *„Тя ще роди Син, Когото ще наречеш Исус; защото Той е, Който ще спаси народа Си от греховете му“* (Матей 1:21). Това основание може добре да осъзнае всеки, който в миналото е сторил тежък грях и иска обезателно да се освободи от него, но сам това не може да стори. И след като знае, че само Христос може да прости греха, той се обръща към Него, показва се за греха си и получава опрощение.

2) Защото единствено Христос дарява **вечен живот**: „За-

щото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16). Със собствени заслуги никой човек не може да постигне вечен живот.

3) Защото Христос ме е избрал да бъда Негов последовател: „Не вие Мене избрахте, но Аз избрах вас и ви определих да излезете в света и да принасяте плод...“ (Йоан 15:16). Христос ме приема **такъв, какъвто съм**, но иска да не остана такъв, какъвто съм бил.

4) Защото Христос не само е избрал Своите последователи, но Той лично ги познава и пребивава в тях: „Аз съм добрият пастир. Аз познавам Своите овце и Моите Ме познават“ (Йоан 10:14); „Ако Ме обича някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го възлюби, и Ние ще дойдем при него и ще направим обиталище в него“ (Йоан 14:23).

5) Защото последователите на Христос са Божии съработници (1 Коринтяни 3:9) и **части на Христовото Тяло**, т.е. Църквата Христова (1 Коринтяни 12:27). Те са призвани да я изграждат чрез дарбите, които Бог им е дал.

6) Защото Христос се идентифицира със Своите последователи. Когато Христос се яви на Савел, Той го попита: „Савле, Савле, защо Ме гониш?“ (Деяния на апостолите 9:4). Савел не гонеше Христос, а християните. А към Своите последователи Христос казва: „Който приема вас, Мене приема...“ (Матей 10:40).

7) Защото Христос се моли за Своите последователи: „И не само за тях се моля, но и за онези, които по тяхното слово повярват в Мене“ (Йоан 17:20).

8) Защото последователите на Христос притежават най-високата привилегия – да бъдат Негови **посланици** в този свят: „И тъй, ние изпълняваме службата на посланици вместо Христа“ (2 Коринтяни 5:20). За да изпълнят това служение Христос им дарява **сила от горе**: „Ще приемете сила, когато дойде върху вас Святият Дух и ще Ми бъдете свидетели... до края на земята“ (Деяния на апостолите 1:8).

9) Защото Христос е казал, че ще бъде със Своите по-

следователи: „И, ето, Аз съм с вас през всички дни до свършека на века“ (Матей 28:20). Това **обещание** се отнася и за вечността: „... и ще ви взема при Себе Си, така че където съм Аз, да бъдете и вие“ (Йоан 14:3).

10) Защото Христос като Творец на Вселената (Йоан 1:3) притежава **абсолютната власт** на небето и на земята. Трудно е да си представим как Този Творец на всичко видимо и невидимо **се интересува** и обича всеки човек, който е по-малко от прашинка в сравнение с необятната Вселена, чийто Творец е Христос. Библията учи, че без Неговата воля не става нищо в живота на Неговите последователи – християните.

11) Защото чрез Христос Неговите последователи са преминали от духовна смърт към вечен живот, станали са **нови създания**: „Затова, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина, ето всичко стана ново“ (2 Коринтяни 5:17). Покорили са се и са изпълнили заповедта на Христос: „Трябва да се родите отново“ (Йоан 3:7).

12) Защото чрез дарената ми от Христос вяра, съм получил правото да се нарека **Божие дете**: „А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божи чедра, т.е. на тези, които вярват в Неговото име“ (Йоан 1:12).

13) Защото се покланям на Бога така, както Той иска, т.е. с **дух и истина**: „... Истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му“ (Йоан 4:23).

14) Защото Бог от любов към човечите е дал Своя Син, за да се възстанови **общението Бог-човек**: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16).

15) Защото Христос е казал, че Той е „**пътят, истината и животът**“ (Йоан 14:6). А това е най-важното за всеки един човек.

16) Защото Христос ми дава право да поискам от Бог Отец в Негово име всичко, което пожелае: „И каквото и да поискате в Мое име, ще го направя...“ (Йоан 14:13-14 и 15:7). Разбира

се, че този, който иска от Христос, трябва да се съобрази с Неговата воля, защото Христос дава най-доброто на човека.

17) Защото всеки човек след смъртта си трябва да даде **отчет** за земния си живот. Ако той е приел Христос в себе си като свой Бог и Спасител и е живял според Неговата воля, той **няма да се яви на съд** пред големия бял престол и да бъде осъден на вечни мъки в огненото езеро заедно със Сатана и демоничния свят (Откровение 20:11-15).

18) Защото ние сме **дължници** на Христос за великото дело, което Той стори за нас на **Голгота**. Защото имаме **дълг** и към всички погиващи човеци (Римляни 1:14) да чуят за това дело и да се покаят, защото **Бог обича всички човеци** и иска до дойдат до познание на истината.

19) Защото християнинът има правото по всяко време и на всяко място **да се обръща лично към Господ Исус Христос**, да споделя всичко с Него и да моли за ръководство, закрила и прошка на греховете. **Молитвата** е чудесна възможност да общуваме лично с Христос, защото **Христос е жив** и чува молитвите на тези, които Го търсят.

20) Защото имам дълбоката вяра и пълната убеденост, че **Христос е Синът на Живия Бог**. Защото Христос дарява **пълната свобода** да Го приема, да вярвам в Него и да живея според Неговата воля или не.

21) Защото **светът е духовно болен** (безбожие, лъжеучения и безразличие) и истинският християнин може да бъде **употребен от Христос** да се помогне на хората, които търсят помощ. Аз ще се занимавам подробно в тази книга кого Бог може да употреби и как може да го употреби.

22) Защото живея във време, когато пред очите ми се изпълняват пророчествата за **края на света и Второто идване на Христос**. Никой човек няма право да бъде безразличен към тези съдбоносни събития, защото с тях започва вечността на всеки човек, а Личността, която ще отсъди и ще изпрати във вечността, е Господ Исус Христос. Тази Личност ми казва истината, **как да се подготвя**, за да бъда във вечността заедно с Него.

23) Защото **Сатана** бяга от Христос и аз винаги мога да разчитам на Христос в борбата ми със Сатана и неговите демони.

24) Защото Христос много пъти е изпращал Своите ангели, за да помагат на хора, които са в **безизходица** и не знаят как да продължат. Аз лично съм имал опитности в това отношение.

25) Защото съм видял как хора с различни **зависимости** (алкохол, наркотици и др.), са били освободени от Христос.

26) Защото лично съм бил свидетел как в името на Христос са били **изцелявани** хора от различни болести. И как Христос е помагал на хора, които са се намирали в трудни обстоятелства в живота им.

27) Защото Христос дарява **благодат** и проявява милост и търпение към Своите истински последователи, за да растат във вярата и да дават плодове.

*Всички тези основания са ми дали правото с пълна убеденост **да приема** Христос като свой Бог и Спасител и **Нему единствен да възложи** ръководството и
закрилата на земния ми живот,
както и надеждата ми за вечността.*

СЪЩНОСТ И КАЧЕСТВО НА ХРИСТИЯНСТВОТО НЯКОГА И ДНЕС

Да зная защо съм християнин е добре и е задължително. Но то не е достатъчно. Трябва да имам пълната увереност **какъв християнин съм?**

Защо поставям този въпрос? Защото е имало и има християни и християнски църкви, чието християнство **се различава** от това, което Христос ни е завещал. Христос казва какви иска да бъдат Неговите последователи. Ето само две от изискванията на Христос към Неговите последователи:

*„По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате **любов** помежду си“* (Йоан 13:35);

*„По **плодовете** им ще ги познаете“* (Матей 7:16).

Ако погледнем състоянието на **средновековното християнство** (инквизиция, кръстоносни походи, горене на вещици, насилствено покръстване, разделение на църквата, междуцърковни войни, властолюбиви амбиции, смесване на християнството с езически, светски и плътски елементи, както и небиблейски доктрини и предания, игнориране на Библията и т.н.) ще видим съвсем ясно, че това християнство няма нищо общо с тези две изисквания на Христос към Неговите последователи. Това значи, че това християнство се е отдалечило от своя фундамент – Христос, т.е. изгубило е до голяма степен своя христоцентричен облик.

А какъв е обликът на **днешното християнство**? Много от белезите на средновековното християнство се наблюдават и днес, особено сред големите християнски вероизповедания. И днес християнството е смесено с езически и светски елементи, с ритуали, традиции, суеверия и предания, които противоречат на учението на Христос. Ето защо с право Христос казва за такива:

„Тези хора се приближават до Мене с устата си и Ме почитат с устните си; но сърцето им стои далеч от Мен. Обаче напразно Ми се кланят, като преподават за поучения човешки заповеди“ (Матей 15:8-9).

Но **днешното християнство е обременено** с някои специфични форми на религиозност, които също са в противоречие с учението на Христос. Ще спомена само няколко:

1) В някои големи християнски вероизповедания освен Триединния Бог и Богочовека Христос като Спасител и Авторитет, се приемат и много **други авторитети** (светци, предмети, местности, мощи, статуи, изображения, сгради, определени дни от годината и т.н.), на които се отдава поклонение, слава и величие, служат им, молят се и очакват чудодейна сила от тях или пък са направени като покровители на определени професии. Така тези религиозни институции **нарушават втората Божия заповед**: *„Не си прави кумир и никакво изображение на онова, що е горе на небето, що е долу на земята и що е във водата под земята; не им се кланяй и не им служи...“* (Изход 20:3-5). Те нарушават и думите на Христос, отправени към Сатана при изкушението в пустинята: *„На Господа, твоя Бог да се покланяш и **само на Него** да служиш“* (Матей 4:10).

2) В големите християнски религии светата **Библия** се поставя наравно с човешките предания и творенията на учителите на Църквата от миналото. В богослужението, доктрините и религиозния живот на тези религии има много неща, които не съществуват в Библията – някои неща са добавени, а други – отнети – нещо, което Бог строго забранява. В западните държавни протестантски църкви към Библията се подхожда с твърде либерален дух, като много от написаното в нея се омаловажава или се приема като отживелица.

3) Много от християните не правят разлика между **библейския Бог и мюсюлманския Аллах**, смятайки ги за един и същи бог, но с различни имена при едните и другите. Това е не само израз на голямо невежество, но от гледище на Библията е грях, защото се отъждествява едно езическо

божество с истинския Бог, Който казва за тези божества: „*Всички богове на народите са идоли*“ (Псалм 96:5). Това значи, че те не съществуват реално, а са плод на човешко въображение.

Особено популярни на Запад са съвместните богослужения между имами и пастори от държавната протестантска църква. Ако към тази мерзост се добави и практикуваното венчаване на хомосексуалисти в някои протестантски църкви, то се добива впечатление до каква степен християнството се е отдалечило от неговия първоначален източник – Христос.

Хомосексуализмът всред християнското духовенство и неговото толериране от страна на миряните е друг белег, който Библията строго осъжда.

Разбира се, че както в Средновековието, така и днес има християнски църкви и християни, които градят своето християнство **единствено** върху волята и учението на Христос. Но какво ставаше с тези последователи на Христос тогава? Достатъчно е да си припомним съдбата на *катари, валдензи, хугеноти, менонити, амиши, пиетисти, пуритани, назаряни, квакери, албигойци* и много други верни последователи на Христос, които бяха гонени и избивани от католическото духовенство. Други напуснаха Европа и пренесоха християнството в Америка.

Днес **верните последователи** на Христос също не се ползват с обичта и уважението на голямите християнски вероизповедания. Те се третират като сектанти или фанатизирани християни. Но това не е нещо ново – към апостолите и първите християни също се отправяха такива квалификации. Традиционните религиозни водачи обвиняваха апостол Павел като „*размирник и водач на назарейската ерес*“ (Деяния на апостолите 24:5). Ами не беше ли същото и със старозаветните пророци?

ДВА ВИДА ХРИСТИЯНИ

Всичко това показва, че има **два вида християни**:

Едни, които живеят според волята и учението на Христос. Тези християни апостол Павел нарича **духовни**, които са получили не духа на света, а Духа, Който е от Бога и които благовестват не с думи, научени от човешка мъдрост, а с думи, научени от Святия Дух (1 Коринтяни 2:12-13). Тези християни Библията нарича НЕВЯСТА ХРИСТОВА.

И **други** – в чието християнство има светски, езически, битови, ритуални, традиционни и **плътски** елементи. Това са християни, които водят двойствен живот, наричат се с различни имена, служат и се молят на много авторитети.

За такива християни апостол Павел казва, че *„не можах да говоря на вас като на духовни, а като на плътски, като на невърстни в Христос... Защото когато един казва: Аз съм Павлов, а друг: Аз съм Аполосов, не сте ли ли като човеци слаби?“* (1 Коринтяни 3:1 и 4).

Днес картината не е по-различна. Апостол Павел би могъл да се обърне и днес към много християни с думите: *„Не мога да говоря на вас като на духовни..., защото когато един казва: Аз съм католик, а друг: Аз съм протестант, а трети: Аз съм православен, не сте ли като човеци слаби?“* Ако към тези думи на апостола се добави и безлюбието между тези три християнски вероизповедания, както и равнодушието им към погиващия свят, ще се добие известна представа за качеството на днешното християнство.

Всъщност това е и основната ми **мотивация** за написването на настоящата книга.

В Съдния ден ще има много повече шокирани християни, отколкото невярващи... Много християни ще бъдат шокирани, когато застанат пред Исус Христос в Съдния ден. Те са хората, които са черпели увереност само от **една част** от Новия завет, но не са изследвали внимателно **цялата картина**. Това ще бъде така, защото тези християни са живеели било според мнението на други, или

на свои лични представи за християнство, а не според Божиите стандарти, дадени в Библията.

Не е важно как християните виждат и преценяват същността и качеството на своето християнство. Единствено важно е **как Христос ги преценява като християни**. Христос иска да чуе лично от мен, защо съм християнин, защо съм се решил да стана Негов последовател и най-вече, дали живея според Неговата воля.

Християните трябва да имат яснота какъв вид християнство изповядат. В света има **седем вида християнство**:

1) Християнство на традициите, ритуалите, невежеството и фанатизма

2) Християнство на компромисите, лицемерието и либералното богословие

3) Християнство на мълчанието, своеволието, равнодушието и бездействието

4) Християнство на благосъстоянието, удоволствието и просперитета

5) Християнство на непълното благовестие

6) Християнство, примесено със светски и езически елементи

7) Християнство на кръста и тесния път

Библията признава само последния вид християнство, което, като вяра и начин на живот, е завещано от Христос на апостолите (Матей 16: 24 и 7, 13-14).

Първите шест вида християнство са религиозно човешко дело и чрез тях спасение не може да се постигне. Мисля, че читателят лесно може да прецени какъв вид християнство практикува неговата църква.

Един голям проблем на днешното християнство е, че различните християнски вероизповедания живеят с дълбокото убеждение, че **те са единствено прави** и изповядат истинското християнство, а всички останали са се отклонили от първоначалното християнство, поради което ги наричат лъжеучения и секти.

Тези, които проявяват такива претенции, очевидно не искат да знаят, че единствен **критерий за истинско християнство** е учението на Христос и на Неговите апостоли, което е дадено в Новия завет. Ако в дадено вероизповедание се наблюдават различия от това, което Христос и апостолите учат, то такова вероизповедание няма право да проявява претенции, че то е единствен наследник на апостолската църква.

Големината и името на дадено вероизповедание в никакъв случай не е критерий, че то е истински наследник на Христовото учение. Католическата църква беше, а и днес е най-голямото християнско вероизповедание. Но в него имаше и има феномени, които са в пълна противоположност с учението на светата Библия (кръстоносни походи, инквизиция, признаване на еволюционната теория, приемане на библейския Бог и Аллах, както Библията и Корана за идентични, сближаване между християнство и ислям, обединение на религиите, властолюбиви амбиции и т.н.).

В другите две големи християнски вероизповедания също се наблюдават някои феномени, които са чужди на библейското учение, за което се споменава в тази книга.

СРАВНЕНИЕ МЕЖДУ ХРИСТИЯНСТВОТО НЯКОГА И ДНЕС

За да добием по-добра представа до каква степен **християнството се е отдалечило от първоначалното християнство**, ще направя едно кратко сравнение между ранното християнство и християнството днес.

ХРИСТИЯНСТВОТО НА АПОСТОЛИТЕ И РАННАТА ЦЪРКВА

В първите дванадесет глави на книгата Деяния на апостолите четем какво е било християнството тогава. Ще цитирам само няколко стиха от тези глави:

*„И те постоянстваха в **поучението** на апостолите, в **общението**, в **преломяването** на хляба и в **молитвите**... и много **чудеса** и знамения ставаха чрез апостолите. А всички вярващи **бяха заедно** и имаха **всичко общо**; и продаваха от своя имот и собственост, като **разпределяха** средствата на всички, според нуждата на всеки. И **всеки ден прекарваха в храма единни духом** и разчупваха хляб по къщите и се хранеха с **радост и чистосърдечие**, като хвалеха Бога и **печелеха благоволенieto** на целия народ. А Господ всеки ден **прибавяше към Църквата** онези, които се спасяваха... Сложиха ръце на апостолите Петър и Йоан и **ги хвърлиха в обща тъмница**... и като повикаха апостолите **бичуваха ги** и им заръчаха **да не говорят** в Исусовото име... те си отидоха **радостни**, че бяха удостоени да претърпят опозоряване за Исусовото име. И **ниито един ден не преставаха да поучават и да благовестват**...*

*“И чрез **никой друг няма спасение**; защото няма под небето друго име, дадено на хората, чрез което трябва да се спасим...”*

А **Стефан**, изпълнен със **Святия Дух**, погледна към небето и видя Божията слава и Исус, стоящ отдясно на Бога... И хвърляха камъни върху Стефан... И като коленичи, извика със силен глас: **Господи, не им зачитай този грях**. И като каза това, почина... А ангел от Господа говори на **Филип**: Стани, тръгни на юг, по пътя, който слиза от Йерусалим... А когато излязоха от водата, Господният Дух грабна Филип... като приближаваше Дамаск, внезапно блесна около него **светлина от небето**... Господ каза на Ананий: „Иди, защото той ми е съд, избран да разгласява Моето име пред народи и царе... защото аз ще му покажа **колко много трябва да пострада за Моето име**... И когато Петър влезе, Корнилий го посрещна, падна пред него и се поклони. а Петър го вдигна, като каза: **Стани, и аз самият съм човек**... Цар Ирод хвана и Петър и го хвърли **в тъмница**... а Църквата принасяше пред Бога усърдна **молитва за него** ...“

ЕТО, ТАКОВА БЕШЕ ПЪРВОТО ХРИСТИЯНСТВО.

В обобщен вид можем да го представим по следния начин:

Постоянстване в поучението, общението, Господната вечеря, молитвата, ежедневни събрания в храма; разпределяне на материалните блага според нуждите; готовност за саможертва; единомислие и единни духом; радостни в страданието за Христос и чистосърдечие; гонение, затвор, бичуване, забрана за мисионерство; ежедневно благовестие; христоцентризъм; призив за покаяние; безкомпромисност; директно Божие ръководство; отворен поглед към Небето; страдания и мъченичество; чудеса в призванието и служението; не приемат специална почит и поклонение от новоповярвалите; молитва един за друг и за враговете.

И какви бяха плодовете от този вид християнство?

Радваха се на **уважение и респект** от целия народ; много **бърз растеж** на Църквата – в кратко време от 12 нарасна на 120, след това на 3000 и 5000 души и продължаваше ежедневно да расте; християнството в кратко време излезе извън

Иудея, проникна в цялата Римска империя и излезе извън нейните граници, достигайки до Индия. В книгата Деяния на апостолите четем, че благовестието в продължение на 30 години е достигнало до 32 страни, 54 града 9 средиземноморски острова; през този период се появиха **четирите Евангелия и всички останали новозаветни книги**; формираха се първите **християнски църкви**; ставаха **чудеса** и знамения.

Какъв основен извод може да се направи от този начин на служение на първите християни и плодовете, които Бог е дарил от това служение? Отговорът може да бъде само един:

Този вид служение на първите християни е бил според учението и волята на Христос, поради което Той е дарявал такива изобилни плодове. Сам Христос казва: „*По плодовете им ще ги познаете*“ (Матей 7:16).

Християнството на ранната Църква е истинското душеспасително християнство. То е оригиналът.

ГОЛЕМИТЕ РАЗЛИЧИЯ

Ще спомена само десет от **различията** между християнството тогава и християнството днес:

1) Апостолите и християните от ранната християнска Църква **постоянстваха** в поучението, общението, Господната вечеря и молитвите. Всеки ден посещаваха храма. Това значи, че те редовно са посещавали богослуженията.

Днес много от църквите са празни, с изключение на някои големи празници.

2) Апостолите и християните от ранната Църква живееха в **единомислие**, единодушие, радост и чистосърдечие.

Днес християни са разделени на много християнски вероизповедания, между които няма нито единомислие, нито единодушие, а да не говорим за взаимна любов. Известно е днес безлюбието между Вселенския и московския патриарси, което води до разединение на православния свят.

3) Апостолите и християните от ранната Църква се радваха на **уважението на народа**.

Днес християни нямат отношение към погиващите нехристияни (атеисти и езичници). А и светът не се интересува от християните. Добре е известно, че не рядко днес заради християните „се хули *Божието име*“ (Римляни 2:24), както някога апостол Павел обвиняваше евреите.

4) Апостолите и християните от ранната Църква имаха **комунални** взаимоотношения при разпределението на материалните блага.

Днес това явление почти не се среща.

5) Служението на първите християни се придружаваше от **чудеса** и знамения, които Бог вършеше чрез апостолите.

Днес този феномен рядко се наблюдава, с изключение в някои страни, където Христос Сам призовава Свои последователи (особено между мюсюлманите).

6) Апостолите не приемаха специална **почит и поклонение** от останалите християни. Да си спомним Петър и Корнилий (Деяния на апостолите 10:26).

Днес всеки знае с какво страхопочитание се отнасят миряните към висшето духовенство.

7) В служението на християните от ранната християнска Църква **нямаше друг авторитет**, на когото те да се молят, освен Христос.

Днес в две от големите вероизповедания (католици и православни) такива авторитети, както и външни форми на богочитание (изображения, статуи, икони и др.) изобилстват. В тези църкви почитането на Триединния Бог и Богочовека Христос е разводнено с почит, молитви и поклонение към много човешки авторитети (светии, църковни учители, майката Исусова, мощи, ангели и др.).

Това е все едно съпруг да каже на съпругата си, че има близки отношения с други жени, но независимо от това, обича съпругата си най-силно... Такава съпруга положително ще е нещастна, а съпругът е прелюбодеец.

Чрез такъв начин на служение религиозният християнин извършва едновременно четири греха: **а)** Той игнорира и омаловажава абсолютния божествен авторитет на Христос и го разделя с други човешки авторитети; **б)** Бог строго забранява Неговата слава да се разделя с друг: „*Аз съм Господ... и не ще дам славата Си другиму*“ (Исая 42:8); **в)** Нарушава се втората Божия заповед: „*Не си прави никакви изображения... Не им се кланяй и не им служи*“; **г)** Пренебрегват се думите на Христос, че никой не може да служи на двама господари (Матей 6:24).

Така тези големи християнски вероизповедания **смесват** библейската истина с човешки учения, замъгляват тази истина и пречат на хората да я опознаят и приемат, за да служат на Бога така, както Той иска. Точно такава беше стратегията на Сатаната в Едемската градина. Той **смеси** Божията истина с лъжа и така се дойде до грехопадението, чийто последствия човечеството носи и днес.

Така духовенството съзнателно или несъзнателно лишава обикновения християнин от познанието за Бога и Неговата воля. А Библията казва: „*Чрез **познанието**, което ще имат за Него, Той, Праведникът, Моят Раб, ще оправдае мнозина и греховете им върху Си ще понесе*“ (Исая 53, 11). Логиката е ясна – нямаш ли познание за личността и спасителното дело на Христос, едва ли ще може да се разчита за оправдание и опрощение на греховете. Половинчатото познание не е достатъчно, за да се служи на Бога така, както Той иска.

8) Гонения, страдания, мъченичество и смърт при ранните християни.

Днес този феномен се среща само при християните в мюсюлманските и комунистически страни. При всички останали християни това явление е непознато, като е заместено с християнство на емоциите, каноните, ритуалите, традициите, благосъстоянието, удобствата, бездушието, просперитета, модернизма, спокойствието и непълното благовестие.

9) Апостолите и християните от ранната Църква се дистанцираха напълно от **светската власт и езическите религии**.

Те приемаха мъченичество защото не пожелаха да принасят жертви на езическите богове.

Днес в много християнски държави се наблюдава сътрудничество с властта, която оказва влияние върху живота на църквата. Дори главата на най-голямото християнско вероизповедание – католическата църква – съчетава в себе си едновременно политическата и духовна власт.

Сътрудничество на християните се наблюдава и с най-голямата езическа религия – исляма. Много са онези християни, които мислят, че християнският Бог и мюсюлманският Аллах са един и същи Бог, но с различни имена при едните и другите. Това е причината християни и мюсюлмани да посещават заедно джамии и църкви, както и да се събират на общи курбани и пиршества, без да се питат на кой Бог служат. Известно е, че на Запад се провеждат съвместни богослужения между християни и мюсюлмани.

Наскоро получих информация (ноември 2018) и снимки от съвместно богослужение между християни и мюсюлмани в Пловдив. Тъжно е да се види как един до друг епископ и имам се молят... На кого се молят? Единият се моли на Христос, Който учи, че няма друг Бог, освен Бога на Библията и че Христос обича всички хора. Другият се моли на Аллах, който учи, че Христос не е Син Божи и че неверниците (християни и евреи) трябва да се избиват.

Неотдавна в Германия излезе книгата *„Нашият Бог и вашият Бог са един и същ“*. Автори са християнин (католик) и мюсюлманин. Съпоставят се някои общи неща между Библията и Корана, въз основа на които се прави изводът, че двете религии изповядат един и същ Бог. Съзнателно се премълчават големите различия, които категорично показват, че Аллах и Библейският Бог нямат нищо общо по между си. Тъжното е, че тази книга се предлага официално в образователната система в някои от германските републики. След като младият човек бива достигнат с това лъжеучение, то трудно може да се промени неговото мислене в бъдеще. Това е поредната крачка в ислямизацията на Европа.

10) Апостолите и християните от ранната Църква практикуваха на дело **безкомпромисност** с вярата и **простителен дух**.

Днес тези две понятия са слабо познати и дори са на изчезване.

Ако към тези десет различия се добавят различията между **мисионерския дух и добротворството** на ранното и днешното християнство, ще се види до каква степен днешното християнство се е отдалечило от християнството, което Христос ни завеща.

Аз имам добра представа от същността и изявата на днешното християнство в лицето на трите големи вероизповедания – католици, православни и протестанти. Това ми дава основание да поставя въпроса:

КАКВО ОТ СЪЩНОСТТА И ИЗЯВАТА НА ДНЕШНОТО ХРИСТИЯНСТВО, НЕ СЕ СРЕЩА ПРИ ХРИСТИЯНИТЕ ОТ ПЪРВИТЕ ТРИ ВЕКА?

Ето някои фрапиращи разлики:

1) В по-голяма или по-малка степен днешното християнство е **обременено** с езически елементи, изображения, символи, стенописи, традиции, ритуали и суеверия, които дълбоко са навлезли в доктринално-ритуалната същност на някои от тези християнски религии.

Това при първите християни не съществуваше.

2) При католици и православни богослужението е **обременено** с тайнства, действия, пищни одежди, човешки закони, канони, правила, външни религиозни форми, атрактивни атрибути на духовниците, които нито в Новия завет се срещат, нито пък са практикувани от Христос, апостолите и първите християни. А какво да кажем за феминизацията на духовенството в някои вероизповедания?

Това при първото християнство не съществуваше.

3) Различно е отношението към **Библията** на днешното християнство. Днес Библията се поставя наравно с т.н. свещено предание или пък се либерализира, като от нея се отнемат или добавят неща, които са в духа на новото време.

Това при първите християни не се наблюдаваше. Те градяха своята вяра и живот единствено върху учението на Христос и благовестието на апостолите.

4) В някои от християнските вероизповедания е навлязъл **светският дух** – компромиси с истината, толериране на греха, търговия в храмовете, алкохол, тютюнопушене, осъдителен и непростителен дух, неподходящо облекло, разводи, хомосексуализъм и много други светски неща и феномени, които не са чужди на много християни, дори и на духовници.

Всички тези неща не са били познати на първите християни.

5) Днешните християни провеждат своите богослужения в голями, скъпи, богато украсени и пищно изографисани **църкви и катедрали**, които много често са празни по време на богослужения.

Ранните християни провеждаха своите молитвени събрания в катакомбите и по домовете, в т.н. **домашни църкви** (1 Коринтяни 16:19; Колосяни 4:15; Филимон 2). Голяма е разликата между катакомбите и разкошните катедрали - от катакомбите и домашните църкви християните често отиваха на изпитания и мъченичество, а от църквите и катедралите – в света и светските ангажименти.

Заслужава да се спомене, че домашните църкви, като начин на служение, се практикува днес от свободните евангелски християни в **Китай** (Home church of China). За около три-четири десетилетия тази Църква е достигнала 67 милиона християни и продължава бързо да расте. Аз неотдавна имах възможност да посетя Китай и да се запозная с този начин на служение, който може да се охарактеризира с няколко думи: всеотдайност, вяроност, бедност, гонения, затвори, мъченичество, чудеса, мисионерство, христоцентризъм. Това християнско служение в Китай е същото като служението на ранните християни. И Бог дарява обилен плод – растеж на Църквата. Препоръчвам на читателите да прочетат книгата „*Небесният мъж*“, за да добият представа за тази Църква.

Ще е интересно читателят да знае, че за периода от 1949 г. досега християните в Европа и Америка са намалели и продължават да намаляват, докато християните в Китай непрекъснато нарастват. Според американския професор Фенган Ян от университета в Пердю, САЩ, *„Китай скоро ще стане страната с най-много християни сред жителите си. През 2030 г. 247 милиона китайци ще изповядват християнството, а Китай ще се нареди на първо място сред християнските страни“*.

Фактът, че този начин на християнско служение дава обилни плодове и между християните се наблюдава силно изявена братска обич, показва, че това е Църква според волята на Христос, Църквата, на която и вратата адови няма да надделеят.

Всичко това показва, че първото християнство е оригиналът на Христовата Църква. Големите различия показват колко много са се отдалечили днешните християни от християнските църкви през първите три века.

Неотдавна един благочестив свещеник в преклонна възраст ми каза: *„До края на третия век в християнството няма предания, няма свети отци, няма ритуали, няма традиции. Има мисионерство, нови църковни общности, мъченичество. А днес? Станало ли е християнството по-добро в сравнение с тогавашното“?*

ИЗВОДИ:

Въз основа на всичко казано, могат да се направят **следните изводи**:

1) Между ранното и днешното християнство има **големи различия** относно същността и качеството на това християнство.

2) **Плодовете** на ранното християнство показват, че то е според волята и учението на Христос

3) Състоянието на средновековното и голяма част от днешно християнство показва, че то се е отдалечило от неговия фундамент – Христос, и се е смесило с езически и светски елементи. То е характерно с двойствен начин на живот, което противоречи на волята и учението на Христос. Затова то е **безплодно**. Библията нарича това християнство религиозна блудница.

4) Както в средновековието, така и днес има християни, които са **верни на Христос** и живеят според Неговото учение. Те представляват Невидимата Църква, която Библията нарича **НЕВЯСТА ХРИСТОВА**.

5) Въз основа на дадените белези на тези два вида християнство, **читателят** сам ще може да прецени към кой вид християнство принадлежи. Това ще бъде и най-голямата полза от тази книга.

6) Ако днешното християнство иска да придобие качествата, които Христос завеща, то единственият път е да се върне към **Библията** и начина на живот на **християните от ранната Църква**.

ОБСТОЯТЕЛСТВАТА НА ВРЕМЕТО И ХРИСТИЯНСКАТА ВЯРА.

След като съм си отговорил на въпроса **защо съм християнин** и имам представа **какъв християнин съм**, идвам до третия задължителен въпрос:

Влияят ли обстоятелствата в живота ми върху качеството на моята християнска вяра?

Апостол Петър пише: „... *Словото Божие трае до века*“ (1 Петрово 1:25). Това значи, че то не се променя. За вярващия християнин това означава, че той трябва да живее според волята и учението на Христос, независимо от обстоятелствата на ежедневието. И така е било с много верни последователи на Христос през изминалите две хиляди години.

ОБСТОЯТЕЛСТВАТА НА ВРЕМЕТО УТВЪРЖДАВАТ, УСИЛВАТ И ДОКАЗВАТ НА ДЕЛО ВЯРАТА.

Прекрасен пример в това отношение е **апостол Павел**, когато пише: „*Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли или утеснение, гонение или глад, голота, беда или меч? ... Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое и да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божиата любов, която е в Христос Исус, нашия Господ*“ (Римляни 8:35; 38-39).

И не само пише, но той е преживял всичко това в личния си живот като християнин. Ето какво пише: „*Бил съм в повече трудове, още повече в тъмници, в безброй бичувания, много пъти и на смърт. Пет пъти юдеите ми удариха по четиридесет удара без един; три пъти бях бит с тояги, веднъж ме биха с камъни, три пъти съм претърпял корабкрушение,*

една нощ и един ден съм бил сред морските дълбочини. Много пъти съм бил и в пътешествия; в опасност от реки, в опасност от разбойници, в опасност от съотечественици, в опасност от езичници, в опасност в град, в опасност в пустиня, в опасност по море, в опасност между лъжебрата; в труд и мъка; много пъти в неспане, в глад и жажда, много пъти в неядене, в студ и голота; и освен другите неща, които не споменавам, има и това, което тежи върху мене всеки ден – грижата за всички църкви... В Дамаск областният управител на цар Арета постави стража в град Дамаск, за да ме улови; и през прозорец на стената ме спуснаха с кош и избягах от ръцете му... А за да не се превъзнасям с твърде многото си откровения, даде ми се трън в плътта, пратеник от Сатана, да ме мъчи, за да не се превъзнасям... Затова намирам удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христос; защото когато съм немошен, тогава съм силен“ (2 Коринтяни 11:23-28; 32-33; 12:7 и 10).

Така дословно са се изпълнили пророческите думи, казани на Анания в Дамаск: *„Защото Аз ще му покажа колко много трябва да пострада за Моето име“* (Деяния на апостолите 9:16).

А кой беше апостол Павел? Християнската история не познава по-велик мисионер от апостол Павел... За този великан на вярата, обичта му към Христос и служението, което имаше, бяха приоритет над всичко, дори и над собствения му живот: *„Но не се скъпя за живота си, нито ми се свида за него, само да завърша пътя си и служението си, което приех от Господ Исус, да проповядвам благовестието на Божията благодат“* (Деяния на апостолите 20:24).

Апостол Павел е написал посланията до ефесяните, филипяните, колосяните и до Филимон, докато е бил в затвора. Не е чакал обстоятелствата да се подобрят.

Тези трудни обстоятелства на служението не се отнасят само за апостол Павел, а и за **всички останали апостоли**: *„Нас апостолите Бог постави най-последни, като осъдени*

на смърт; понеже станахме зрелище на света – на ангели и човеци... Дори и до тоя час и гладуваме, и жадуваме, и ходим голи, и ни бият по лице, и се скитаме, и се трудим, работейки с ръцете си; като ни хулят – благославяме; като ни гонят – постоянстваме; като ни злословят умоляваме; станахме до днес като измет на света, измет на всичко“ (1 Коринтяни 4:9-13).

Посланията до седемте църкви в Мала Азия (Откровение, втора и трета глава) също показват, че обстоятелствата са оказали влияние върху същността и качеството на християнството в тези църкви. Аз подробно се спирам на този въпрос във втората половина на настоящата книга.

А какво беше положението с обстоятелствата на времето **за християните от първите три века?** Достатъчно е читателят да прочете книгата „Quo vadis“ на Хенрих Сенкеевич, за да добие представа при какви обстоятелства тези християни са изповядвали своята вяра и са останали верни на Христос. За потвърждение нека да си представим римската арена, препълнена с християни. Някъде между зрителите на амфитеатъра е апостол Петър. Малко преди да бъдат пуснати кръвожадните животни на арената, великият апостол издига ръката си и благославя мъчениците така: *„А сега ви благославям, деца мои, за мъки, за смърт и за вечен живот“*. Апостолът е арестуван, осъден и разпнат с главата надолу на ватиканския хълм.

С какво спокойствие и радост приемаха смъртта тези **мъченици!** В какво се криеше свръхчовешката сила, която ги прати на арената? Чрез един от своите герои авторът отговаря: *„О, Петроний, ти видя колко утеха и издръжливост дава това учение, колко търпение и смелост вдъхва срещу смъртта... Хората не са познавали досега Бога на любовта, Когото биха могли да обичат, затова и не са се обичали помежду си... Аз съм щастлив с моята избраница, защото обичам нейната безсмъртна душа и двамата обичаме Христа, а в такава обич няма нито раздяла, нито изневяра, нито промяна, нито старост, нито смърт. Защото когато премине*

младостта и красотата, когато телата ни увехнат и ги покоси смъртта, любовта ще остане, понеже ще останат душите... Разумът и сърцето говорят, че това учение е божествено и е най-доброто“.

Потресаващи са думите на главната героиня Лигия, която малко преди да бъде изведена на арената, се обръща към своя годеник Марк Виниций, бивш генерал от римската армия, с думите: *„Аз вече отивам при Христа, Марк, но те обичам и винаги ще те обичам... Аз не се страхувам от мъките и смъртта, защото отивам на Небето. Помисли, че тук е цезарят, а там е Спасителят, благ и милосърден. И няма смърт...“* След това тя целуна ръката му и му каза: *„О, скъпи Марк, не плачи за мене и помни, че ти ще дойдеш там при мен. Малко живях, но Бог ми даде твоята душа...“*. Авторът довършва тази покъртителна сцена, станала в подземие на римската арена, с краткия коментар: *„И двамата почувстваха как душите им се възвисиха и почнаха да се молят...“*

И още един пример, как обстоятелствата на времето не са повлияли качеството на християнската вяра. Това е случаят с мъчениците **Вяра (12), Надежда (10), Любов (9) и майка им София**, живели в края на първия и началото на втория век. След като император Адриан разбрал, че те са християнки, положил големи усилия чрез обещания и заплахи да ги принудят да се откажат от вярата си в Христа и да принесат жертва на римските богове. По време на мъченията, на които били подложени тези деца, майка им се молила и ги увещавала: *„Не скърбете, деца мои, че се лишавате от временния живот заради вечния. Христос Спасителят е вечно здраве, неописуема красота и вечен живот!“* Трите момичета с голямо мъжество и твърдост понасяли страданията, завършвайки така рано своя земен живот. Най-малката преди да бъде посечена, отправила поглед към небето с думите: *„Господи Иисусе Христе, възпявам и благославям Твоето име, че ме приемаш заедно с моите сестри!“*

Каква вяра!! Та това са думи на едно деветгодишно дете...!

След няколко дни и майка им предала душата си на Спасителя и отишла при дъщерите си.

Условията на времето също не са могли да повлияят на истинските християни през **Средновековието**, които са били подложени на гонение от католическата църква. Тези християни са устояли на гоненията и са съхранили чистото библейско учение.

Гонението на християните продължава и **днес** особено в мюсюлманските и някои комунистически страни. Известно е, че хиляди християни биват избивани като мъченици в тези страни всяка година.

Този кратък исторически преглед ни показва, че има християни, при които **обстоятелствата на времето не могат да унищожат тяхната вяра**. Напротив те я утвърждават и усилят. При добри или трудни обстоятелства тези християни не правят компромиси със своята вяра.

Това бяха Христови последователи, които *„се съразпнаха с Христос и Христос живееше в тях“* (Галатяни 2:20), християни, които останаха верни на Словото и *„предпочетоха да се отделят от тялото и да се преселят при Господа“* (2 Коринтяни 5:8), *„предпочетоха да страдат,... а не да се наслаждават за кратко време на греха“* (Евреи 11:25).

Авторът на посланието до евреите дава точна характеристика на **старозаветните** мъченици: *„... бяха мъчени, за да получат по-добро възкресение, те не приемаха да бъдат избавени... изпитваха присмех и бичувания, а още и окови и тъмници; с камъни биваха убити, с трион прерязани, с мъки мъчени; умираха, заклани с нож, скитаха се в овчи и кози кожи и търпяха лишения, бедствия и страдания... скитаха се по пустините и планините, по пещерите и рововете на земята“* (Евреи 11:36-38).

Такъв беше пътят и на **новозаветните** верни последователи на Христос. И сега е такъв. Тогава, когато обстоятелствата на времето (политическа система, езически религии, законодателство, религиозен фанатизъм, развлекателна индустрия, социални и битови проблеми и др.) са противоречали на тяхната вяра

и те са бивали подлагани на презрение, гонение и унищожение, **то тези обстоятелства не са променили силата на тяхната вяра**. И това е така, защото тези хора са „*търсели първом Царството Божие и Неговата правда*“ (Матей 6:33).

Тези обстоятелства са били изпитания за истинския християнин, който с цената на всичко, включително и живота си, е останал верен на Христос. Съгласно апостол Яков такъв християнин приема с радост тези обстоятелства: „*Смятайте го за голяма радост, братя мои, кога попаднете в разни изпитания*“ (Яков 1:2).

*Така обстоятелствата на времето са формирали
и формират*

два вида християни:

Първата група християни, при които качествата на вярата им **не се влияе** от тези обстоятелства. Чрез вярата си тези християни са надживели трудностите на времето, в което са живели и живеят днес. Както вече споменах, със своята вяроност тези християнин стават **НЕВЯСТА ХРИСТОВА** и ще бъдат във вечността със своя Жених – Христос.

ВТОРА ГРУПА ХРИСТИЯНИ:

Обстоятелствата на времето могат да отслабят вярата и да я превърнат в религия.

Така **обстоятелствата на времето влияят отрицателно** върху същността и качеството на тяхната вяра. Така е било от самото начало на християнството. Така е и днес.

Още между самите **апостоли** на Христос имаше един, при който обстоятелствата оказаха силно влияние върху неговата вяра. Той не получи от Христос това, на което се надяваше, поради което отпадна от апостолското служение и завърши трагично живота си. При залавянето на Христос в Гетсиманската градина „*всички Го оставиха и се разбягаха*“ (Марк 14, 50). Библията говори, че Христос е имал и други ученици, които са отстъпили от Него (Иоан 6:66).

Веднага трябва да добавя, че единадесетте апостоли преодоляха напълно обстоятелствата на ежедневието, след

като приеа Святия Дух (Деяния на апостолите 1:8). Тогава обстоятелствата престанаха да влияят в техния живот. От страхливи, те станаха безкомпромисни благовестители и десет от тях се увенчаха с мъченически венец.

Обстоятелствата на времето са оказвали влияние и върху първите християнски общини. За това четем във втора и трета глава на Откровението.

С навлизането на **езическите религии** в християнството след четвъртия век, християнската вяра започна да губи своя първоначален облик, превръщайки се в религия. Така то много бързо се превърна в религиозна смесица от езически вярвания, символи, традиции, предания, изображения и суеверия. След като Църквата при Константин Велики стана държавна религия, светът започна интензивно да навлиза в нея и да я завладява.

Тези исторически обстоятелства – **езичество, суеверия, светът и светска власт** – много бързо обезличиха първоначалното християнство. Към тези обстоятелства на времето се добавяха и **властолюбивите амбиции** на висшето духовенство от Запад (Рим) и Изток (Константинопол), което доведе до разделението на християнството на източна и западна Църкви. Разделението продължи и днес продължава. То доведе до вътрешни междуцърковни **борби и гонения** между самите християнски вероизповедания. Ярък пример в това отношение е инквизицията. Всичко това отслаби християнството като цяло, което е една от причините **ислямът** да завладее големи части от Римската империя и Византия (Северна Африка, Мала Азия, южните части на Балканския полуостров и др.).

Продължавайки да губи своята библейска същност, християнството доби един нов феномен – **безлюбието** между християнските общности. Този показател много ясно говори до каква степен християнството се е отдалечило от своя първоизточник – Христос, Който казва: *„По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако любов имате помежду си“* (Иоан 13:35). А апостол Павел е още по-конкретен: *„Щом любов нямам, нищо не ме ползва“* (1 Коринтяни 13:3). Аз ще добавя: ... *включително и това, че се наричам християнин.*

Съгласно Библията безлюбието между християните е показател, че те не обичат Бога и нарушават Божията заповед за любовта: „... *Който не обича брата си, когото е видял, не може да обича Бога, Когото не е видял. И тази заповед имаме от него: който обича Бога, да обича брат си*“ (1 Иоан 4:20-21).

И в такъв случай, **какво остава от християнството?**

Нищо, освен ритуали, обреди, традиции, външна набожност, spektakularни богослужения, пищни одежди, професионален ангажимент при духовниците, а не призвание и като венец на всичко - самозаблудата, че са християни... С основание трябва се постави въпроса:

***Къде е мъката за погиващия свят в тези хора?
Те нямат такава мъка, защото не знаят, че и самите
те са погинали...***

Традиционно-битовите християни, както и християни, които практикуват либерално християнство, трябва да знаят, че тази религиозна самозаблуда ще приключи, когато застанат пред Христос на съд и чуят думите Му: „*Аз никога не съм ви познавал...*“ (Матей 7:23 и 25:41).

Много християни ще бъдат шокирани, когато застанат пред Христос в Съдния ден (Откровение 21:8). Това са християни, които не следват Христос така, както Той иска.

Такива християни могат да си мислят за своето християнство каквото си искат, но Библията ги определя като РЕЛИГИОЗНА БЛУДНИЦА (Откровение 17 и 18 гл.), за което вече споменах.

Ето как историческите обстоятелства на времето са нанасяли удар след удар върху спасителната християнска вяра и могат да я превърнат в **традиционна и душепагубна религия**.

Въз основа на всичко казано относно влиянието на обстоятелствата върху християнската вяра, могат да се направят **следните изводи**:

1) Обстоятелствата на времето не влияят върху силната и безкомпромисна вяра. Това виждаме при верните последова-

тели на Христос и християнските мъченици в миналото и днес. Напротив, тези обстоятелства утвърждават и усилят вярата.

2) Обстоятелствата на времето **влият** върху слабата вяра, като я превръщат в традиционно-битова религия. Това виждаме при голяма част от християните от средновековието и днес.

3) От гледище на Библията е **неестествено** обстоятелствата на времето да определят качеството на християнската вяра. Точно обратното е нормално - вярата трябва да влияе върху обстоятелствата на времето и да ги преодолява. Библията учи: *„Защото Този, Който е във вас, е по-велик от онзи, който е във света“* (1 Йоан 4:4). Ако Христос живее във вярващия християнин, то Князът на този свят не е в състояние чрез обстоятелствата да унищожи тази вяра.

4) Обстоятелствата на времето могат да бъдат **тест** за качеството на християнската вяра.

Обстоятелствата могат **да доведат** човека до Бога. Следвоенните трудни години на икономически, политически и социални проблеми в Западна Европа, интересът към Бога беше голям и църквите пълни.

Обстоятелствата могат **да отклонят** човека от Бога. Комунизмът и т.н. демокрация в бившия източен блок обезвериха цели народи.

И още нещо – Христос не е обещал на Своите последователи, че за тях обстоятелствата на времето някога ще бъдат благоприятни. Напротив: *„Ако Мене гониха и вас ще гонят“* (Йоан 15:20). И още: *„Ето, Аз ви изпращам като овце между вълци“* (Матей 10:16). Ако няма вълци в живота ни като християни, това значи, че ние не сме овце на Христос, т.е. живеем като християни така, че вълците (противниците на християнството) не ни забелязват.

При липсата на врагове на християнството и гонение на християните, вярата губи своите истински библейски качества и се превръща в битово-традиционна религиозност, примесена със светски и езически елементи. Такъв вид религиозност може да върши само едно – да успокоява съвестта напразно.

ХРИСТИЯНИТЕ НА СЪД ПРЕД ХРИСТОС

Апостол Павел пише: *Всички ще застанем пред съдилището Христово... И тъй всеки от нас ще отговаря Богу за себе си*“ (Римляни 14:10 и 12). *„Защото всички трябва да застанем открити пред Христовото съдилище, за да получи всеки според какво е правил в тялото – било добро или зло“* (2 Коринтяни 5:10).

Библията ясно говори, че истинските християните ще се явят пред Христовото съдилище, за да дадат **отчет за живота си като християни**.

Този съд ще бъде нещо сериозно, тъй като някои християни ще понесат щети и загуби и ще им бъде изгорено това, с което те са се явили пред Съдията -Христос. Те няма да получат наградата, на която са се надявали. *„На всеки работата ще стане **явна**; защото Господният ден ще я изяви; понеже тя чрез огън **се открива**; и самият огън ще изпита каква е работата на всекиго. Този, на когото работата, която е градил, устои, ще получи награда. А този, на когото работата изгори, ще претърпи **загуба**; а сам той ще се избави, но като през огън“* (1 Коринтяни 3:13-14).

Ето защо апостол Йоан предупреждава: *„Бъдете бдителни към себе си да не изгубите онова, което сте изработили, но да получите пълна награда“* (2 Йоан 8). А на друго място апостолът предупреждава християните *„да не се посрамят пред Христос“* (1 Йоан 1:28).

КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВА ХРИСТОВОТО СЪДИЛИЩЕ?

За разлика от човешкото съдопроизводство, Христовият съд притежава **специфични особености**. Ето някои от тях:

А) Този съд засяга християните, независимо от това какви позиции са заемали те през земния си живот. *„След дълго време дойде Господарят на тези слуги и поиска сметка от тях“* (Матей 25:19).

Б) На този съд **всичко от живота на християнина** ще стане явно, ще бъде **открито**. *„И няма създание, което да не е явно пред Бога; а всичко е голо и разкрито пред очите на Този, пред Когото има да отговаряме“* (Евреи 4:13).

В) Християните ще дават отчет и ще бъдат съдени **само за времето**, от както съзнателно, по собствено желание, са станали християни. Това значи, че всички изповядани грехове, преди да станат християни, са простени. *„Затова, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина; ето, всичко стана ново“* (2 Коринтяни 5:17); *„Защото ще простя беззаконието им и греха им няма да помня вече“* (Йеремия 31:34).

Г) Христовото съдилище **не решава въпроса за спасението** на християнина. Спасението е дар и то стана чрез Христовата жертва на Голгота (1 Йоан 2:2) и се реализира чрез вярата ни в Христос (Йоан 3:16), след като сме го приели за наш единствен Бог и Спасител. Всички наши грехове са простени и ние никога няма да бъдем съдени заради тях: *„И така, сега няма никакво осъждане на тези, които са в Христос Исус“* (Римляни 8:1). А в Христос са тези, които са позволили Христос да влезе в тях. Библията нарича това **НОВОРОЖДЕНИЕ**.

Това означава, че на Христовото съдилище ще се явят само истинските, новородените християни. Това са тези, които са записани в Книгата на живота, тези, които ще участват в Първото възкресение. Всички останали, които не са живели според волята на Христос или са отпаднали от вярата (Евреи 10:26-29), ще се явят на съд пред Големия бял престол (Откровение 20:11-15).

Християните трябва да гледат на Христовото съдилище като **отчет за живота им като християни**, благодарение на което ще получат съответни **награди** или пък ще изгубят тези награди.

И тъй, Христовият съд над християните ще се занимава основно с три неща:

- а) С въпроса за качеството на нашето християнство.
- б) Мисионерското ни служение.
- в) Въпросът за наградите и загубите.

Ако се намерят грехове, които християните **съзнателно** са вършели и не са се покаяли за тях, то такова християнство не е било според волята на Христос и тези християни не са записани в книгата на живота (Откровение 20, 15). И отново ще повторя, че такива християни няма да са на съд пред Христовото съдилище, а пред Големия бял престол.

*Тук се проявява **най-голямото разделение между двата вида християни: тези, които не са живели според волята на Христос (християните само на име) и верните. Така се получава голямото, окончателно разделение на християните за вечността.***

Само този факт е достатъчен всеки християнин да си помисли относно качеството на неговото християнство. Християнство по наследство, като традиция или само на име, няма стойност в Божиите очи! Ако „християнинът само на име“ не приеме Христос като свой личен и единствен Спасител и Застъпник пред Бог Отец, а се уповава и на други посредници, то такъв християнин си е просто един религиозен човек, както милионите религиозни хора по света. Такива ще попаднат под ударите на Божия гняв.

ЗА КАКВО ЩЕ БЪДАТ СЪДЕНИ ХРИСТИЯНИТЕ ПРЕД ХРИСТОВОТО СЪДИЛИЩЕ?

На съда **Христос ще извади наяве**, т.е. ще покаже на християнина:

1) Всички явни дела, които са вършени: „*Който ще въздаде на всеки според делата му*“ (Римляни 2:6).

2) Тайните действия на християните: „*Защото няма нещо тайно, което да не стане явно*“ (Марк 4:22). „*В деня, когато*

Бог чрез Исус Христос ще съди тайните дела на човеците (Римляни 2:16).

3) Лошите **думи**, които сме говорили: „И ви казвам, че за всяка празна дума, която кажат човеците, ще отговарят в деня на съда“ (Матей 12:36).

4) Въздаение за **добрите дела**: „Всеки... ще получи от Господа същото добро, каквото върши“ (Ефесяни 6:8).

5) Присъда за **ненапълно променения ни характер**: „А този, на когото работата изгори, ще претърпи загуба; а сам той ще се избави, но като през огън“ (1 Коринтяни 3:5).

6) **Мотивите, намерията и желанията**: „Прочее, за нищо не съдете преди време, докле не дойде Господ... Който ще извади наяве намеренията на сърцето“ (1 Коринтяни 4:5).

7) Христос ще извади наяве тяхната **вярност към Бога**: „Хубаво, добри и верни слуго! Над малкото си бил верен, над многото ще те поставя. Влез в радостта на Господаря си“ (Матей 25, 21).

8) Християните ще дадат отчет пред Христос за своето **служение и за делата си** предвид на дарбите, които Бог им е дал и възможностите, които са имали на разположение да реализират това служение: „И от всеки, на когото много е дадено, много и ще се изисква; и на когото много са поверили, от него повече ще се изискват“ (Лука 12:48).

9) Положително ще има немалко християни, които на този съд ще видят наяве своето **маловерие и съмнения**, своето пренебрежение и либерално отношение към **Словото Божие**.

Лошите дела на християните, за които са се покаяли, са простени и те няма да повлияят на спасението (Римляни 8:1), но ще окажат влияние при отсъждане на наградите: „Защото, който върши неправда, ще получи според неправдата си: лицеприятие няма“ (Колосяни 3:25).

Добрите дела на християните също ще станат явни и ще бъдат възнаградени: „Защото Бог не е несправеден, та да забрави това, което извършихте и любовта, която показвахте към Неговото име, като послужихте и още служите на светиите“ (Евреи 6:10). Затова и Бог ублажава тези християни:

*„Блажени отсега нататък мъртвите, които умират в Господа. Да! Казва Духът. За да си починат от трудовете си; защото делата им **следват след тях**“ (Откровение 14:13).*

Резултатът от съда над християните ще бъде **различен за всеки**. Ще има или спечелване, или изгубване на радостта в Царството небесно. Одобрението ще бъде различно:

„И така, който наруши една от тези най-малки заповеди и научи така човеците, най-малък ще се нарече в небесното царство; а който ги изпълни и научи така човеците, той ще се нарече велик в небесното царство“ (Матей 5:19).

След като апостол Павел е опазил вярата и изпълнил дълга си като християнин, казва: *„Очаква ме венецът на правдата, който ще ми даде в оня ден Господ, Праведният Съдия; и не само на мене, но и на всички, които са възлюбili Неговото явяване“ (2 Тимотей 4:8).* А на друго място казва, че на тези, които са вършили добро, Бог ще въздаде *„слава, почест и мир“ (Римляни 2:10).*

При съда над християните нищо няма да остане скрито. Всичко ще стане видимо и ще излязат на показ нашите мотиви, намерения, мисли, думи, дела и т.н.

Тези, които са приели жертвата на Христос на Голгота, покаяли са се и са очистени от греховете, те ще влязат в Царството небесно. Но те не са освободени от преценката за това, как са живели като християни – добре или зле.

Преценката

Преценката на християните пред Христовото съдилище ще се извършва в три основни направления:

1) Как са участвали в изграждането на Църквата, Тялото Христово?

2) Как са повлияли върху живота на отделни хора?

3) Как са градили собствения си живот като християни?

Това показва, че основната тежест в Христовото съдилище се пада на мисионерското служение на християните и върху личния им живот.

Нещата, за които Христос още ще ни преценява, са: **а)** До колко сме били покорни на Великото поръчение („Идете и научете...” - Матей 28:18-20); **б)** До колко сме били победоносни над греха („Ние, които сме умрели спрямо греха, как ще живеем вече в него?” - Римляни 6:1-4); **в)** До колко добре сме обуздавали езика си („А който не греши в говорене, той е свършен мъж” - Яков 3:2); **г)** До колко вярно са служили на Христос (1 Коринтяни 9:4-27).

Яков 1:12 е добро обобщение на това как ние трябва да мислим за Христовото съдилище: „Блажен онзи човек, който издържа изпитание; защото, като бъде одобрен, ще приеме за венец живота, който Господ е обещал на ония, които Го любят.”

Основни изводи и резултат от Христовото съдилище.

А) В живота на човека има **две сигурни неща**: Първо, че всички ще умрем; Второ, че всички ще се явим на съд или пред Големия бял престол или пред Христовото съдилище.

Б) На Христовото съдилище качеството на **християнството ни ще бъде поставено на везни**. От това ще се определи и качеството на вечния ни живот в Царството небесно. Съдбата във вечността и наградите са различни. Решението на Христовия съд е **окончателно и вечно**. То ще бъде взето единствено на базата на Божиите критерии за праведност, а не на човешки стандарти. Не е възможно обжалване на решението на съда.

В) Въз основа на живота на християните на земята, Христовото съдилище ще покаже, че има **два вида християни в Царството небесно**:

1) Такива, които ще бъдат **спасени**, т.е. ще наследят Царството небесно, но **няма да получат награди**.

2) **Спасени** християни, които ще получат **различни награди**.

За първите Христос казва, че „ще се нарекат най-малки в Царството небесно“, а за вторите – „велики в Царството небесно“ (Матей 5:19).

ХРИСТИЯНИ НА СЪД ПРЕД ГОЛЕМИЯ БЯЛ ПРЕСТОЛ

Тук ще има много християни, които **са се надявали** на своите традиции, ритуали, предания, канони, човешки учения, духовни санове, както и на други авторитети (светии, мощи и др.) в техния религиозен живот, на които те са се молили и са отдавали поклонение. Тези християни със сигурност ще установят, че тази външна битова религиозност **няма стойност в Божиите очи, тъй като Христос има други небесни стандарти**, за да бъде приет човек в Царството Небесно. Христос ясно казва кой е този стандарт: *„Словото, което говорих, то ще го съди в последния ден“* (Йоан 12:48).

Ще има и не малко изненадани християни, на които Христос ще каже, че няма друг **посредник или ходатай** между Бог Отец и човека, освен Божия Син Исус Христос. Всички молитви, отправяни приживе от тези „християни“ към други ходатаи, освен Христос, са били напразни и не са според светата Библия: *„Защото един е Бог, един и е ходатай между Бога и човеци – Човекът Христос Исус, Който даде Себе Си като откуп за всички“* (1 Тимотей 2:5-6).

А какво ще кажат пред **големия бял престол** онези християни, които са разчитали на така наречените **митарства и чистилице**, чрез които те се надяват да достигнат опростени и пречистени Царството небесно?

Мислещите така, очевидно не знаят, че със смъртта времето за мъртвия престава да съществува и неговата душа е подчинена на законите на вечността. Христос ясно говори за това в историята за бедния Лазар и богаташа (Лука 16:19-31), както и с думите, които каза на разбойника на кръста: *„Истина ти казвам, днес ще бъдеш с Мен в рая“* (Лука 23:43). Апостол Павел потвърждава същата истина: *„Имам желание да си отида и да бъда с Христос“* (Филипianите 1:23).

Словото Божие ясно говори: *„И така, както е определено на човеците веднъж да умрат, а след това наставка съд“* (Евреи 9:27).

Отговорността на тези, които са създали и разпространяват такива лъжеучения, е голяма. Те ще отговарят пред големия

бял престол, независимо от това дали са били учители на Църквата някога или са висши църковни служители днес.

Христос отговаря на такива, които поучават небиблейски учения, така: „... *напразно Ме почитат, проповядвайки учения – заповеди човечески... като престъпват Словото Божие чрез преданието си*“ (Марк 7: 7 и 13). Към тях Христос ще добави: „*Заблудили сте се, защото не знаете Писанията, ни силата Божия*“ (Матей 22:29).

Тези думи важат с пълна сила за всички онези, които проповядват **половинчато християнство**. Проповядва се Евангелие, което говори за безплатно спасение, което не може да се купи, нито да се заслужи. Това е вярно. Премълчава се обаче истината, че единственият начин да получим това спасение е да се **откажем от себе си** и да изповядаме Исус Христос за наш Господар: „*Който иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва*“ (Марк 8:34).

От роб на Сатаната, каквито са всички нехристияни и християни само на име, ставаш **слуга и приятел на Христос**, каквито са новородените християни. Истинският християнин ще изпълни думите на Христос: „*Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мене...*“ (Матей 11:29). **Не само Неговото име, но и Неговото иго...!**

Разбира се, обикновеният, традиционен християнин ще бъде съден според делата, които е вършил, както и според състоянието на сърцето и мотивите му (Откровение 20:12). Той носи отговорност за своето традиционно-битово, ритуално-обредно християнство. По-голяма отговорност пред съда ще носят онези, които са го научили така да служи на Христос, Който ясно казва: „*Може ли слепец да води слепеца? Няма ли да паднат и двамата в яма?*“ (Матей 15:14 и Лука 6:39).

Всички, които разпространяват и практикуват небиблейски учения, ще чуят думите на Христос, казани към някогашните религиозни водачи: „*Горко вам..., защото затваряте Царството небесно пред хората; защото нито вие влизате, нито влизащите пускате да влязат*“ (Матей 23:13).

Тези духовници с охота казват, че е *лесно да станеш християнин*. Но премълчават, че е *много трудно да останеш християнин*...

Очевидно такива духовници не са запознати с живота на апостол Павел. Вече споменах по-горе, че той носеше на гърба си около двеста белега от камшик, беше три пъти пребиван с тояги и веднъж с камъни, преживя пет пъти коработушение, беше в непрекъсната опасност от езичници и християни (лъжебрата), прекара години в затвора, бил е в труд и мъки, в неспане, в глад, в жажда, в студ и голота... Всичко това означава, че по времето на апостол Павел, ако си вярваш християнин, животът ти е бил **постоянно в опасност**, подлагаш живота си **непрекъснато в риск**.

Библейската истина е много ясна:

Или си приел Христос за свой Бог и Спасител и живееш според Неговата воля, като след биологичната смърт ще отидеш при Него и ще получиш награди, или си играеш на християнска религия и след смъртта ще бъдеш съден според делата си пред големия бял престол.

Разочарованите християни

Пред големия бял престол ще има **разочаровани християни**, на които Христос ще покаже да видят, как заради техния начин на живот е имало хора от света, които не са повярвали в Бога и са похулили Божието име: „**Защото заради вас името Божие се хули между езичниците**“ (Римляни 2:24). Това е един голям проблем на днешното светско, плътско и традиционно-битово християнство, както при миряни, така и сред духовенството.

ОСЪДЕНИТЕ ХРИСТИЯНИ ПРЕД ГОЛЕМИЯ БЯЛ ПРЕСТОЛ

„Словото, което говорих, то ще ви съди в последния ден“ (Йоан 12:48).

Библията много ясно говори, че ще има християни, които на съда пред големия бял престол ще бъдат осъдени от Христос

(Йоан 5:22) на вечни мъки в огненото езеро. Ще онагледея този факт с две от притчите на Христос.

Ще започна с **притчата за немилостивия слуга** (Матей 18:23-35). От общо 39 притчи, които Христос е казал, в тази притча се дава една точна картина на традиционния християнин и неговата съдба във вечността. Тук Христос ни показва три важни неща: **а)** Какъв е характерът на Бога? **б)** Какво представлява християнинът само на име и неговата съдба във вечността? **в)** Как се отива в Царството небесно и кой може да отиде в него?

*„Затова Небесното царство прилича на един Цар, Който поиска да **прегледа сметките на слугите Си**. И когато започна да ги **преглежда**, докараха при Него **един, който Му дължеше десет хиляди таланта**. И понеже **нямаше** с какво да заплати, господарят заповяда **да продадат** него, жена му и децата му и всичко, което имаше и дългът да бъде платен. Затова, слугата падна, кланяше Му се и каза: Господарю, **имай търпение** към мен и ще ти платя всичко. И Господарят на този слуга, понеже го съжали, пусна го и **му прости заема**. Но този слуга, като излезе, намери един от **съслужителите си**, който му дължеше сто динаря; хвана го и го душеше и каза: Плати това, което ми дължиш. Затова **служителят му падна, молеше му се и каза: Имай търпение** към мен и ще ти платя. Но той не искаше, а отиде и **го хвърли в тъмница** – да лежи, докато изплати дълга. А **съслужителите му, като видяха станалото, дълбоко се огорчиха; дойдоха и казаха на господаря си всичко, което беше станало. Тогава господарят му го повика и му каза: Лукав слуга! Аз ти простих целия онзи дълг, понеже Ми се примоли. Не **трябваше ли и ти да се смилиш** на съслужителя си, както и аз се смилих над теб? И **господарят му се разгневи и го предаде на мъчителите да го изтезават, докато плати целия дълг. Така и Моят небесен Отец ще постъпи с вас, ако не простите от сърце всеки на брат си**“.***

За да разберем какво Христос иска да ни каже с тази притча, трябва да изясним някои основни понятия. **1)** Царят в притчата е Христос. **2)** Слугата е християнин, тъй като е слуга на Христос. **3)** Дългът са греховете, които никой сам не може да опрости. **4)** Големината на дълга са многото грехове, които всеки човек, включително и християните трупат ежедневно. **5)** За да отидем в Царството Небесно, греховете ни трябва да бъдат простени от Христос и Той ги прощава, когато Го помолим за това. **6)** Ако не бъдат простени греховете, след смъртта човек отива във вечни мъки. **7)** Слугата моли за прошка и Христос великодушно му прощава този огромен (24 милиарда лв.) дълг. **8)** Този слуга има колега-християнин, който му дължи 100 динаря (около 6000 лв.). **9)** Слугата не му прощава дълга и го хвърля в затвора. **10)** Царят научава за тази непростителност и жестокост на Своя слуга, съжалява, че му е простил и му казва, че дългът му остава, като заповяда да бъде предаден на мъчители.

Поката:

- 1) Слугата в притчата е **християнин**.
- 2) Христос ще поиска **отчет** от всеки един християнин.
- 3) Христос **ще прости** греховете ни, ако ние Го помолим за прошка.

4) Христос прощава, но иска и **ние да простим**. Божията прошка задължава.

5) Ако християнинът не прости, т.е. живее в грях, **ще бъде осъден**. Това значи, че ще има осъдени християни.

6) Това, че сме християни, **не значи**, че автоматично отиваме в рая. Отиването в рая не е по собствени заслуги, т.е. то е безплатно, но е условно. В случая условието беше прощението на другия.

7) Трябва да се предпазваме от грях, а **ако съгрешим, веднага** да се покаем. *“Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда”* (1 Йоаново 1:9).

8) С начина си на живот християните могат **да пропилят** Божията благодат (милост) към тях. Тогава тази милост се

превърща в справедлив гняв, който праша християнина на вечни мъки. Виж Откровение 3:1 до 6. Така че, на въпроса:

Може ли християнинът да отиде в ада?

Отговорът е ДА...!

9) Християнинът в притчата беше християнин **само на име**, който живееше не според Божиите стандарти за служение и праведност, а си имаше свое, човешко виждане за начина на християнски живот.

10) Бог е обещал спасение и вечен живот на всеки, който се покае, приеме Христос за свой единствен Бог и Спасител и му остане **верен** до края на живота си.

11) Братолюбието и взаимното **опрощение** са сърцевината на християнския живот. Това именно липсваше на този слуга в притчата.

12) Опростителната сила на Христос – Божията благодат - е **неограничена**. Тя не зависи от броя на греховете, които сме натрупали. Дългът (греховете) на този християнин беше огромен.

След всичко казано относно качеството на слугата в тази притча, се чувствам задължен да направя една кратка **съпоставка** между традиционния (християнинът само на име) и истинския (новороден) християнин:

Препоръчам на уважаемия читател добре да се запознае с тези разлики и да види към коя група християни принадлежи. По-нататък в тази книга аз подробно ще се занимавам с въпроса **как започва пътят на истинския християнин** и как той расте във вярата, за да може да бъде употребен от Христос като инструмент в Неговата ръка.

ТРАДИЦИОНЕН ХРИСТИЯНИН	ИСТИНСКИ ХРИСТИЯНИН
Пренебрегва Библията	Изучава Библията и живее според нея
Почита и се моли на много авторитети	Има единствен авторитет - Христос
Смес от езически и светски елементи	Единствено вярата в живия Бог
Води двойствен живот	Верен на Христос
Има своя представа за грях	Приема Божия критерий за грях
Живее в безлюбие и непростителност	Обича ближния и враговете си
Търси даровете, а не Дарителя	В постоянна връзка с Дарителя
Търси Бога само когато има проблем	В непрекъснато общение с Бога
Обвинява Бога за страданията	Търси причината в себе си
Търси отплата за добрите дела	Чрез добрите дела прославя Бога
Злоупотребява с Божиите дарове	Чрез даровете служи на Бога
Допуска компромиси с вярата	Безкомпромисно служи на Бога
Не го е грижа за погиващите хора	Моли се и помага на погиващите
Уповава се на човешки личности	Възлага доверието си на Бога
Държи на мнението на другите за него	Интересува го мнението на Христос
Пренебрегва обещанията на Бога	Вярва на всяко обещание на Бога
Не знае какво очаква Христос от него	Знае какво очаква Христос от него

Не търси първо Царството Божие	Търси най-напред Царството Божие
Изпълнява дълга си нехайно и от страх	Изпълнява дълга си от любов
Обстоятелствата отслабват вярата му	Вярата е над обстоятелствата
Товари с греховете си поколението	Обича поколението си
Нехаен към гражданските задължения	Изпълнява гражданските задължения
Не е мотивиран от вечността	Инвестира в неща за вечността
Оправдава се и постъпва по интерес	Търси Божията правда
Идентифицира се с религията	Знае, че е Невяста Христова
Няма глад и жажда за истината	Знае истината и я казва на другите
Потомък на първия Адам	Потомък на Христос
Той е религиозен	Той е вярващ
Съмнение, маловерие, грижи, гордост	Пълно доверие и вяра в Христос
Има други посредници с Бога	Христос е единствен Посредник
Външни форми на богопочитание	Вярва със сърце и душа
Немарлив в молитвата	Пребивава в молитва
Не благовества	Благовестието е приоритет
Забравя, че ще дава отчет за живота си	Знае, че ще отговаря пред Христос
Разчита на делата и заслугите си	Разчита на Божията благодат
Смесва духовното с душевното	Различава духовното от душевното

От притчата за немилостивия слуга научаваме, че непокаяният се на дело (в случая непростилия) ще застане на съд пред големия бял престол. Много по-важно е ние да знаем какво е качеството на нашето християнство още докато сме живи на този свят, а не да чакаме преценката на Христос като съдия във вечността. Надявам се тази книга да помогне на читателите в това отношение.

Притчата за талантите (Матей 25:14-30) ни показва, че християните ще дават отчет за дарбите и възможностите, които Христос им е дарил на този свят.

*„Защото ще стане, както когато човек при тръгването си за чужбина свика своите слуги и им предаде имота си. На един даде **пет таланта**, на друг – **два**, на трети **един**, на всеки според способностите му; и тръгна. Веднага този, който получи петте таланта, отиде и търгува с тях и спечели още пет таланта. Също и този, който получи двата, спечели още два. След дълго време дойде господарят на тези слуги и поиска сметка от тях. И когато се приближи този, който беше получил петте таланта, и каза: „Господарю, ти ме даде пет таланта; ето, аз спечелих още пет. Господарят му каза: **Хубаво, добри и верни слуга! Над малкото си бил верен, над многото ще те поставя. Влез в радостта на господаря си.** Приблужи се и този, който беше получил двата таланта, и каза: Господарю, ти ми даде два таланта, ето, спечелих още два таланта. Господарят му каза: Хубаво, добри и верен слуга! Над малкото си бил верен, над многото ще те поставя. Влез в радостта на господаря си. Тогава се приближи този, който беше получил един талант, и каза: Господарю, аз те знаех, че си строг човек; жънеш, където не си сял и събираш, където не си пръскал; и като се уплаших, отидох и скрих таланта ти в земята; ето, имаш своето. А господарят отговори: **Лукав и ленив слуга! Знаел си, че жъна, където не съм сял, и събирам, където***

*не съм пръскал. Ти поне трябваше да внесеш парите ми при банкерите и когато си дойда, щях да взема своето с лихва. Затова вземете от него таланта и го дайте на онзи, който има десет таланта. Защото на всеки, който има, ще се даде и той ще има в изобилие; а от този, който няма, от него ще се отнеме и това, което има. **А този безполезен слуга хвърлете в тъмнината отвън; там ще бъде плач и скръцане със зъби**“.*

Чрез тази притча Христос казва много важни неща на Своите последователи. Ето някои от тях:

1) Първото, което трябва да се каже, е, че **тези слуги са християни**. Христос е Този, Който дава дарбите на Своите слуги.

2) Христос казва тази притча в края на Своето служение. През тези три години Христос даде толкова много на Своите последователи, а чрез тях и на нас. И с тази притча, Той иска да каже на всички Свои последователи, че за всичко, което е дадено, **ще се търси отчет**.

3) **На всеки християнин** са дадени дарби – на един повече, на друг – по-малко. Това значи, че всеки християнин притежава някаква дарба и призвание, с които да служи за растежа на Тялото Христово – Църквата, както и за свое лично усъвършенстване във вярата.

Има християни, които не могат да разпознаят благодатните възможности, които Бог им е дал. Такива трябва да знаят, че здравето, времето, обстоятелствата, семейството, материалните блага, Словото Божие, Божието ръководство и закрила, Църквата, Божиите обещания и т.н. – всичко това са дарби, които Бог иска да използва чрез християните. Бог очаква да се използват по Неговата воля и за Неговото царство.

4) Христос дава дарби на християните, за да постигне нещо чрез тези дарби, т.е. дарбите **са дадени с определена цел**. Основната цел, която Христос иска да постигне чрез християните, е евангелската истина да достигне до всички човеци: *„Идете и научете всички народи...”* (Матей 28:19).

Дарбите са само един от многото методи, чрез които Бог иска да постигне Своята цел чрез нас. Бог има и други методи, например обстоятелствата в живота. Ние нямаме право да избираме методите, чрез които Бог иска да постигне Своята цел чрез нас. Те могат да бъдат понякога и болезнени за нас – напр. болест...

5) Инициативата е на Христос, какви и колко дарби да се дадат на всеки отделен християнин. А решението как да се използват тези дарби е на самия християнин.

6) Дарбите могат да се използват **съгласно целта**, за която са дадени, но може и **да се злоупотреби** с тях, както направи третият слуга.

7) Христос **ще възнагради** онези християни, които са умножили тези дарби, като са постигнали плодове от тях и **ще осъди** онези, които не са използвали дадените им дарби.

8) И най-важната поука от тази притча: християнинът **може да изгуби** своето спасение и да бъде **пратен в ада**, където ще остане за вечността. Точно това стана с третия слуга: *„А този безполезен слуга хвърлете в тъмнината отвън; там ще бъде плач и скърцане със зъби“*. Той беше слуга на Христос, т.е. християнин...

Нека читателят обърне внимание на израза *„безполезен слуга“*. Това значи, че има **безполезни християни**, християни само на име, които не могат да бъдат употребени от Христос!

Тази притча е повод всеки християнин да си постави следните въпроси:

1) Виждам ли дарбите, които Бог ми е дал и осъзнавам ли за какво ми ги е дал? **2)** Зная ли, че нося отговорност, ако не използвам дарбите за целта, за която Бог ми ги е дал и ще бъда съден за това?

3) Осъзнавам ли опасността, че ако злоупотребя с дарбите, ще изгубя своето спасение?

4) Упреквам ли Бога, че не ми е дал по-големи дарби като на някои други хора? Такъв не трябва да забравя, че *„на когото много е дадено, много и ще се изисква“* (Лука 12:48).

5) Допринесъл ли съм с дарбите си за изграждането на Тялото Христово – Църквата?

С тези притчи Христос иска да каже, че ако си християнин, ти трябва **да бъдеш такъв, какъвто Христос иска да бъдеш**. Иначе от християнство според човешки представи полза няма. Съдбата на такъв „християнин“, както и на всеки непокаял се грешник, е една и съща. Както единият, така и другият, с греховете си разпъват Христос отново. Христос казва за такива християни, че са *„лукави и лениви“* (Матей 25:26), а на друго място - че по-добре щеше да бъде, ако те не бяха се родили (Матей 26:24).

Изводи:

В заключение към темата за Христовото съдилище, ще спомена три съществени извода:

1) Предстоящият съд над християните трябва **да стимулира и усилва вярата, любовта и страха към Господа**, за което и апостол Петър подканва: *„И ако призовавате като Отец Този, Който без лицеприятие съди според делото на всеки, то прекарвайте със страх времето на вашето пребиваване на тази земя“* (1 Петрово 1:17). А апостол Павел допълва да *„изработваме спасението си със страх и трепет“* (Филипийци 2:12).

2) **Съдът е основополагаща истина** на християнската вяра. Това значи, че едно от първите неща, които християнинът трябва да знае, е библейското учение за вечния съд. Авторът на посланието до евреите потвърждава тази истина: *„Поради това нека оставим първоначалното учение за Христос и нека се стремим към съвършенство, без да полагаме отново за основа покаяние..., вяра... и вечен съд“* (Евреи 6:1-2). Това означава, че върху учението за покаянието, вярата и вечния съд се гради същността на християнството.

Ето защо всеки християнин трябва да знае библейското учение за Божия съд, за да си изгради твърда и реална основа на християнския си живот. *Тъй като тази тема е едно от основните учения на Христос, Той често говореше за ада. Много по-често, отколкото днес се говори по тази тема.*

Църквата днес носи огромна отговорност пред всички онези, които ще бъдат осъдени на вечни мъки. Христос казва, че осъдените ще бъдат много повече, отколкото оправданите: „... защото широка е портата и пространен е пътят, който води към погибел, и **многозина** са онези, които минават през тях. Понеже тясна е портата и стеснен е пътят, който води към живот, и **малцина** са онези, които ги намират“ (Матей 7:13-14).

Това голямо множество не е било правилно информирано относно вечната си участ. Тези хора с изненада ще установят, че техните имена не са записани в КНИГАТА НА ЖИВОТА, поради което те са били осъдени и хвърлени в огненото езеро заедно със Сатана и неговите демони (Откровение 20:11, 13-15).

Христос казва **кои ще бъдат осъдените на вечна мъка** в огненото езеро: „А на **страхливи и неверни, на мръсници и убийци, на блудници и магьосници, на идолослужители и на всички лъжци** делът им е в езерото, що гори с огън и жупел; то е втора смърт“ (Откровение 21:8).

Този стих показва, че има три категории хора, които ще горят в огненото езеро. Първите са онези, които от страх **са спрели да следват Господ Исус**. Вторите са онези, които **не са Му били верни**. Третите са **грешниците**, които никога не са вървели с Христос. Първите две групи са онези, които някога са били християни, или все още се наричат такива.

Този стих е силно предупреждение към истинския християнин. Ето какво е предупреждението на Бога: „**Сине човешки, поставих те страж** за Израилевия дом; и така слушай Словото от устата Ми и **ги предупреди** от Моя страна. Когато кажа на **беззаконника**: Непременно ще умреш; а ти

*не го предупредиш и не говориш, за да предпазиш беззаконника от беззаконния му път, за да спасиш живота му, онзи беззаконник ще умре в беззаконието си; но **от твоята ръка** ще изискам кръвта му... Ако **праведникът** се отвърне от правдата си и извърши беззаконие... той ще умре; понеже ти не си го предупредил, той ще умре в греха си и правдата, която е вършил, няма да се помни; но **от твоята ръка** ще изискам кръвта му“ (Йезекиил 3:18 и 20).*

Праведният Съдия ще поиска от християнина кръвта на погиващия. А погиващият ще се обърне към християнина и ще му извика: „Защо не ми каза истината за Христос, истината, че ще се явя на съд пред Бога и поради моя грях ще бъда осъден и хвърлен в огненото езеро за вечността? Защо...? Защо...?“

Уважаеми читателю, постави се на мястото на този християнин! Какъв отговор ще дадеш на присъдата от Бога и на обвинението от погиващите?

Отговорът:

1) Твоето непослушание към Божията заповед (Матей 28:18-20; Деяния на апостолите 1:8) е струвало вечната погибел на друг или на много други хора.

Съдбата на погиналите поради твоята леност сега ти не можеш да промениш. Това е могло да стане единствено приживе.

2) Поради твоето непослушание, Бог ще поиска **кръвта на погиналия** от теб. Това значи, че ти си виновен за неговата погибел. Вечните мъки в огненото езеро Библията нарича „втора смърт“ (Откровение 21:8).

Какво учи Библията по този въпрос? Цитирам дословно тълкуванието на тези думи от John Mac Arthur „Studien Bibel“ Schlachter Version 2000, стр. 1088: „Въпреки че всеки грешник носи лична отговорност за своите грехове, пророкът (т.е. християнинът; б.а.), който не е изпълнил своя дълг да предупреди този грешник и грешникът умре, то в Божиите очи такъв пророк е убиец. Пророкът носи тежка

отговорност (сравни Яков 3:1), тъй като според Библията (Битие 9:5) той е отговорен за смъртта на този човек: „А вашата кръв, кръвта на живота ви, непременно ще изискам... От брата на всеки човек ще изискам живота на човека.

Това предупреждение е валидно и за днешните християни. Ако те не предупредят беззаконника, то положително Бог ще ги държи отговорни и те ще претърпят загуба от наградите във вечността“.

Практически погледнато, обикновеният християнин не може да предупреди стотици или хиляди погиващи, които не искат да знаят за отвъдното и вечността. Но всеки християнин има близки, роднини, комшии, познати, приятели, колеги, или случайно срещнати хора, на които при възможност може да свидетелства за своята вяра и надежда за вечността. И това ще е напълно достатъчно, за да бъде оправдан такъв християнин от Христос на съдилището: **“Обаче ако предупредиш беззаконника, а той не се отвърне от беззаконието си и от беззакония си път, той ще умре в беззаконието си; а ти си избавил душата си“** (Йезекиил 3:19).

Освен с думи, християнинът може да свидетелства за своята вяра и с делата си, поведението си, с облеклото или с литературата, която чете и с това да възбуди интереса в другите. И ако това стане, християнинът трябва *„да бъде готов да отговаря с кротост и страхопочитание на всеки, който ви пита за вашата надежда“* (1 Петрово 3:15).

Христос обича всички човеци. И ако християнинът благовести на някой човек, той доставя голяма радост на Христос. Благовестието и предупреждението са специфични за всеки отделен християнин. То зависи от неговите дарби, силата на вярата, любовта към погиващите и верността към Христос. Даден християнин може да достигне единични хора, друг – стотици, а големите мисионери достигат милиони.

3) Днес се проповядва непълно християнство. В Църквите рядко се чуват проповеди за грях, за покаяние, за вечна смърт,

за ад, за Сатана и демони. А тези теми трябва да бъдат познати на всеки християнин, за да може да се предпазва от тях.

КАКВО СТАВА СЛЕД СМЪРТТА НА ЧОВЕКА?

Библията учи, че след биологичната смърт душите на хората ще отидат на две различни места:

1) Такива, които веднага след смъртта отиват **при Христос в небето**. Това научаваме от историята за бедния Лазар и богаташа, от съдбата на разбойника на кръста, както и от думите на Христос: *“Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смърт към живот”* (Иоан 5:24). Апостол Павел потвърждава същото (Филипийни 1:23). Тази категория християни ще участват в първото възкресение. Това е съдбата във вечността на **истинския новороден християнин** - който вярва и живее според волята на Христос.

2) Такива, които след смъртта отиват **в царството на мъртвите** (шеол; хадес), което не трябва да се отъждествява с ада. Това е съдбата на всички нехристияни, както и на онези християни, които не живеят според волята на Христос. Те ще се явят на съд пред Големия бял престол. Тези хора ще бъдат съдени **според делата им** (Откровение 20:12-13). Христос казва: *“Иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат: онези, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане”* (Иоан 5:28-29). Тези думи на Христос показват, че една малка част от пребиваващите в царството на мъртвите, след съда пред Големия бял престол, ще отидат на небето, а по-голямата част ще бъдат хвърлени в огненото езеро заедно със Сатана и неговите демони.

И тъй, всеки човек ще срещне Христос: или като Спасител в този свят, или като Съдия във вечността.

ХРИСТИЯНИ СПОРЕД ВОЛЯТА НА ХРИСТОС

ИСТИНСКИЯТ ХРИСТИЯНИН – КАКВО ЗНАЧИ ТОВА?

ТРИТЕ ОПАСНИ САМОЗАБЛУДИ

От всичко, казано дотук за **традиционния християнин**, трябва да обобщим, че този християнин страда от три опасни за вечността самозаблуди:

Първа самозаблуда. Традиционният християнин си казва:

„Аз съм религиозен човек. Ходя при възможност на църква и съм член на тази църква, която учи, че е единственият наследник на Христовото учение. Като бебе съм кръстен. Понякога се причастявам и свещеникът ми чете молитви за прощение на греховете. Освен това майка ми пее в църковния хор. Какво повече от това! Е, не съм фанатичен и не спазвам всичко, което трябва да се спазва, но мисля, че и това, което върша, е достатъчно. Аз съм съвременен човек и се съобразявам с духа на времето, в което живея. Пък и не съм толкова голям грешник. Не съм атеист, нито пък езичник“.

На такъв християнин ще отговоря по следния начин:

Принадлежността или членството към църквата не спасява, нито пък църквата спасява. Църквата има за задължение да каже Кой спасява и как това може да стане. Това ще поясня със следния пример: Да си представим, че шофьор пътува с колата си и тежко катастрофира с множество наранявания. Притичат му се на помощ шофьори от други коли и му предлагат да го закарат в болница. Той отказва. *„Не, не искам. Аз*

имам застраховка за здраве и съм член на здравната каса. Освен това имам приятели лекари...“.

Всеки ще се досети, че всичко, което казва катастрофизираният, е глупаво и безсмислено. Нито членството му към застрахователната институция, нито приятелството му с лекарите, ще му е от полза в такава ситуация.

Изводът за християнина е ясен: Нито членството към Църквата, нито приятелството с духовниците, могат да осигурят лечението и изцелението на духовно пострадалия човек. А християнинът далеч от Христос е духовен инвалид. Такъв трябва да отиде лично при Христос, Който единствен може да му осигури лечение и вечен живот.

Не е достатъчно да знаем, че има лекар, който може да ни излекува, когато сме болни. Трябва да отидем лично при него. Не е достатъчно да знаем, че има хлебарница, когато сме гладни. Трябва да отидем там и да вземем хляб. Не е достатъчно да знаем, че има извор с бистра планинска вода, когато сме жадни. Трябва да отидем при извора и да пием от него.

Така е и с духовно мъртвия. Не е достатъчно да знаем, че има Някой, Който дарява вечен живот. Трябва да отидем лично при Него и го помолим да ни дари този живот.

Втора самозаблуда. Традиционният християнин си казва:

„Аз вярвам в Бога. Дори се моля, когато имам проблеми. Роднините, приятелите и колегите ми знаят, че съм добър и благочестив християнин. Старая се да спазвам някои от Божиите заповеди, ритуали и традиции. Не понасям лъжеученията, мразя и се боря срещу сектантите, които не славят правилно Бога, както аз и моята църква. Старая се да ходя редовно на Църква. Десетъкът и даренията са задължение за мен. Вкъщи сме си сложили иконата на Христос. Е, не винаги се съобразявам с това, което Библията учи. Например, обличам се така, както ми харесва, ходя на места, които ми доставят радост. Нямам и особено желание да казвам на други за моето християнство, тъй като съм убеден, че моята религиозност си е мой личен

въпрос. Случва се да закъснявам за богослужение, а понякога критикувам било духовника, било други християни. Всичко това пък не е толкова голям грях“.

На такъв „християнин“ ще отговоря така:

Савел беше дълбоко, дори фанатично религиозен и високо образован човек. Неговата религиозност стигна до там, че гонеше и избиваше християните. Той се молеше и вършеше стриктно предписанията на религията си.

Поставям въпроса: Можеше ли в това си състояние на дълбока религиозност Савел да отиде в Царството небесно? В никакъв случай! С него трябваше да стане нещо друго. Трябваше **лично да се срещне с Христос**.

И това стана, когато той беше на път за Дамаск (Деяния на апостолите 9:1-18). Христос изпраща Ананий, за да извести на Савел три неща за живота му като християнин:

а) Той е **избран** от Христос, за да бъде Негов посланик.

б) Той е призван като **мисионер**, за да благовести истината за Христос.

в) Той ще **страда** заради Христос, защото живее в чуждо царство.

Тези три неща се отнасят за всеки един християнин, който е приел лично Христос като свой Бог и Спасител и живее според волята на Христос. Това са три от най-важните белези на истинския християнин.

Такъв преход от мъртвата религиозност към душеспасителната вяра трябва да преживее всеки, който иска да бъде във вечността с Христос.

И този преход започва с лична среща с Христос.

Трета самозаблуда. Традиционният християнин си казва:

„Аз не само съм религиозен, ходя на църква и се моля, когато имам проблеми. Но аз имам и лични опитности с Бога. Той ми е отговарял на молитвите“.

На такъв „християнин“ ще отговоря със следния пример:

Една млада жена с две малки деца заболява тежко от рак. Съпругът поема изцяло грижите за децата, семейството и за съпругата си. Състоянието на съпругата се влошава. Лекарите казват, че ѝ остават малко дни живот. Един ден съпругът се връща от работа и докато сготви нещо за вечеря, изпраща двете деца при съседката. След един час децата се връщат и по време на вечеря казват на татко си: *„Тате, съседката леля Мария ни разказа за един човек, който се наричал Исус и Който изцелявал болни хора. Хайде да се помолим на Този Исус да излекува мама“*. И двете малки момиченца заедно с баща си коленичат и се молят на Исус Христос да излекува тежко болната им майка. Вечерят и си лягат. Късно вечерта болната съпруга извиква съпруга си и го моли да ѝ донесе нещо за вечеря. Съпругът е дълбоко изненадан, тъй като тя от дни наред не се е хранила. Той не знае какво да прави и се обажда на лекаря: *„Господин докторе, съпругата ми иска да яде. Какво да правя? Да ѝ дам ли нещо за ядене?“* Лекарят отговаря: *„Дай ѝ каквото иска! И без това ѝ остава малко време живот“*. Съпругът ѝ занася от това, което е сготвил и тя се нахранила. На сутринта, след като той изпратил децата на училище, съпругата отново помолила за храна. Така тя започнала да се храни и от ден на ден здравето ѝ се възстановило. След дни напълно оздравяла. Бог чул молитвата на двете ѝ деца и съпруга ѝ и я изцелил от нелечимата болест.

Те осъзнали чудото, което Бог сторил и решили да отидат на църква, да научат нещо за Христос и да Му благодарят. На път към църквата катастрофират тежко и младата жена умира на място...

Поставя се въпросът: *„Спасена ли е била младата жена и ще бъде ли на небето при Бога?“* Отговорът е: Тя е била изцелена от смъртоносната болест, но не е била спасена, душата ѝ е останала мъртва. Христос е чул молитвата на двете деца и съпруга ѝ. Чудото с изцелението не гарантира отиването в Царството небесно. Христос казва: *„Ако не се роди някой отново, не може да види Божието Царство“* (Йоан 3:3).

Поуката от тези три примера:

Две важни поуки трябва да си направи читателят от тези примери.

Първо: Принадлежността към дадено християнско вероизповедание или към Църквата, дълбоката религиозност, спазването на ритуалите и традициите, както и личната опитност, която някои хора са имали с Бога – всичко това не прави човека годен за Царството Божие. Този, който иска да отиде след смъртта си при Христос в Царството Божие, трябва да покани Христос да влезе в неговия живот. Това Библията нарича **новорождение** (Йоан 3:1-7).

Новорождението може да стане докато е жив човек на този свят. **След смъртта покаяние и опрощение няма.** Там има съд и последствията от този съд – вечен живот или вечни мъки.

Второ: Със сигурност всеки традиционен християнин или християнин само на име, има желанието да достигне Царството Божие след биологичната си смърт и да бъде във вечността заедно с Христос. И този „християнин“ вярва, че с този вид „християнство“ той ще реализира това свое желание. Не така обаче мисли Христос, Който казва: *„Ако не се роди някой от-ново, не може да види Божието Царство“* (Йоан 3:3).

Как може да стане това?

НОВОРОЖДЕНИЕ

(второ раждане; лична среща с Христос – Йоан 3:1-7)

ЗАЩО Е НЕОБХОДИМО НОВОРОЖДЕНИЕ?

Библията учи, че Бог е създал човека по Свой образ и подобие, за да има **общение** с него. И такова общение имаше до деня, когато човек по собствена воля **прекъсна** това общение (грехопадението). Вследствие на това **човекът духовно умря** и по силата на закона на наследствеността, всички човеци от тогава се раждат духовно мъртви. В духовно мъртвия човек остана желанието да възстанови общението си, връзката си с Бога. Отпадналият от Божието присъствие човек искаше да възстанови връзката си с Бога чрез езическите **религии**, които сам си създаде (religare – обратна връзка). Чрез тези религии човекът не можеше и не може да стигне до Бога и да възстанови връзката си с Него.

Въпреки че човек съзнателно прекъсна връзката си с Бога, **Бог продължи да обича човека**. Бог създаде план, чрез който връзката и общението Бог-човек можеше да се възстанови.

Преди повече от 4000 години Бог избра един народ, от който трябваше да дойде **ЕДИН**, Който ще възстанови връзката и общението БОГ-човек. Това беше еврейският народ. Преди 2000 години от този народ се роди **Богочовекът Исус Христос**, Който показва единствения път, как човек може да възстанови връзката и общението си с Бог Отец.

Пътят, по който може да се възстанови връзката на човека с Бога, Бог откри на човеците в **Библията**. Тя се състои от пет основни части:

1) Подготовка за идването на Христос - това е **Старият завет**.

2) Идването на Христос – това са четирите **Евангелия**.

3) Благовестие и първите християнски общини – това са **Деяния на апостолите**.

4) Обяснение и тълкуване на Христовото благовестие – това са новозаветните **послания на апостолите**.

5) Завършване делото на Спасителя, съдбата на човечите във вечността (спасени и погинали), краят на този свят, създаване на Ново небе и Нова земя – това е **Откровението**.

*И тъй, защо **единствено чрез новорождение човек може да достигне Царството небесно?***

1) Защото човек се ражда на този свят с грях, който извършиха първите човеци в Едемската градина и който се предава по наследство на всички хора (Псалм 51:5). Това означава, че човечите се раждат биологично живи, но духовно мъртви (Ефесяни 2:1 и 5; Колосяни 2:13) и като такива те никога не могат да отидат в Царството Божие.

Кръщението не е новорождение. Христос казва: „*Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден*“ (Марк 16:16). Чрез кръщението ти показваш, че си повярвал, т.е. приел си Христос за свой Бог и Спасител. Кръщение без вяра е просто един ритуал. Кръщението не спасява. Мнозина са онези, които са кръстени и след това забравят, че са християни, особено ако са били кръстени като бебета, като те и представа са нямали нито от вяра, нито пък от това, което родителите им правят с тях. Спасението е волево и лично решение. При бебето липсват и двете. За заместително или застъпническо спасение Библията не говори.

Христос изкупи греховете ни на Голгота и вместо нас пое наказанието. Да, това е така. Но каква полза от това, ако хората не приемат това изкупление? Изкуплението, прощението и спасението са **двустранен процес**: ЕДИН, Който изкупва, прощава и спасява – това е Христос. И един, който бива изкупен, опростен и спасен – това е човекът. Ако човекът не желае изкупление, прощение и спасение, то Христос на сила никого не спасява. Ако християнинът не иска да приеме Божията спасителна благодат, Бог насила няма да му я даде. А и Сатаната не праща насила никого в ада, ако човек сам не пожелае това.

Християните трябва да се молят Христос да просветли ума на погиващите, за да повярват в Христос и да приемат изкуплението, което Той даром предлага. И ако това стане, тогава те ще бъдат спасени.

2) Защото Христос казва тази душеспасителна истина: **„Ако не се роди някой отново, не може да види Божието Царство“** (Йоан 3:3). На друго място Христос нарича това духовно раждане възкръсване към нов живот. В притчата за блудния син бащата казва: *„Защото този мой син мъртъв беше и оживя“* (Лука 15:24).

3) Защото и велики учители на Църквата говорят същото. Цитирам св. Тихон Задонски:

„Чрез плътското си раждане ние се раждаме в грехове... а в духовното си раждане (новорождение) ние се очистваме от греховете... В плътското си раждане се раждаме за временния живот, а в духовното – за вечния живот. Няма друго средство за получаване на вечния живот, освен Христос“ (Симфония стр. 411)... *Трябва да търсим спасението в този живот, а след смъртта това вече е невъзможно“* (Симфония стр. 858 и 871).

Относно съдбата на човека във вечността Библията учи, че има **две раждания** (биологично и духовно), **два вида смърт** (биологична и втора смърт за осъдените) и **два вида възкресения** (първо – възкресение за вечен живот и второ – възкресение за осъждане и вечни мъки). Един Божи мъж казва:

Ако си роден само един път, ти ще умреш два пъти и ще възкръснеш един път за вечни мъки. Това става с всеки, който не е новороден.

Ако си роден два пъти, ще умреш един път и ще възкръснеш за вечен живот. Това става с всеки, който е новороден.

Решението е лично“.

Тези три съдбоносни двойки определят вечната съдба на всеки човек.

Всички тези размишления ни дават основание да сравним новородението като среща с Христос. Това е така, защото **при новородението става среща между ХРИСТОС и духовно мъртвия човек.**

Христос влиза в този човек и той става духовно жив, става ново създание. В Библията четем: „*Затова, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина; ето всичко стана ново*“ (2 Коринтяни 5:17).

*В момента, в който приемем Исус за наш Господ, се случва невероятно **чудо**. Нашето греховно естество, водещо до смърт, отминава и се ражда съвсем **нов човек, създаден по образа на Господ Исус**. Това новородение се отнася за **духа ни**, не за физическото ни тяло. Тялото ни все още е преходно и някой ден ще премине. Новият живот идва изцяло поради **Божията благодат**, която ни е подарена и то не поради доброто ни поведение или делата ни.*

СРЕЩАТА

Ако хвърлим поглед върху живота на човека в този свят, ще видим, че най-важните неща започват с една среща. Ето няколко примера:

Биологичният живот започва с една среща. В майчината утроба се срещат две клетки - една от жената и една от мъжа. При определени условия тези две клетки се сливат, стават едно цяло и дават началото на човешкия живот.

Духовният живот и спасителният път на човека към вечния живот започва със среща с Христос и Неговото Слово. Христос визуализира това с притчата за сеяча и четирите вида почви (Матей 13:3-9 и 18-23).

Растението започва също с една среща. Посяването на семената не е нищо друго освен среща между семето и почвата. При определени условия и от двете страни семето започва да расте, да зрее и да дава плодове.

Бракът и семейството започват също с една среща. Момче и момиче се срещат, харесват се и ако Бог ги е призвал един за друг, решават да се оженят. Такава е съвършената Божия

воля за истинския християнин. И така, от две личности се получава нещо ново: „... *ще се привърже към жена си и ще бъдат една плът*“ (Битие 2:24).

Грамотността и образованието на човека е също една среща. Младият човек се среща в училището с азбуката и различните науки и с помощта на учителите става грамотен и образован човек.

Чрез Библията се осъществява среща между Бога и човека. Цялата Библия е всъщност среща между Бога и човека, в която среща Бог се открива на човека и му посочва пътя към вечния живот. Адам и Ева имаха среща с Бога до деня, когато тази среща не беше вече възможна. Старозаветните патриарси, пророците, Моисей и много други Божии мъже имаха среща с Бога. А какво е Новият завет? Сам Бог в лицето на Богочовека Христос дойде на земята, за да осъществи среща с хората. Така че, Библията спокойно можем да я наречем Книга на срещите Бог-човек.

Молитвата е също среща и общение на молящия се с Бога. Това трябва да бъде и същността на молитвата – среща и общение с Бога. Мнозина обаче превръщат молитвата в прося...

Най-важната **заповед на Христос** към Неговите последователи е да отидат в света и проповядват благовестието (Матей 28:19-20; Лука 9:1-6). Така те могат да помогнат за осъществяване на срещата между погиващия свят и Словото Божие, с което сам Бог се идентифицира.

За съжаление духовенството на голяма част от традиционното християнство предлага на света вместо среща с Христос и Неговото Слово, среща с ритуали, традиции, канони, избражения, предания, мистика, религиозни светски и езически елементи, небиблейски учения или суеверия.

КАКВО ТРЯБВА ДА ЗНАЕМ ЗА СРЕЩАТА БОГ-ЧОВЕК?

Библията отделя особено внимание на темата за срещата и общението на Бога с човека. Ще спомена някои библейски принципи в това отношение, които ще помогнат на онези читатели, които още не са имали такава среща:

1) Христос среща човека **такъв, какъвто е той**, но не иска човекът да остане такъв, какъвто е бил. Бог не изисква никаква специална подготовка от човека за тази среща. Тази среща трябва да доведе до **промяна** в смисъла и целта на живота на човека и най-вече подготовка на човека за негова вечност.

2) Къде, кога и при какви обстоятелства може да стане тази среща? Не е задължително тази среща да стане в някой катедрален храм или при специални ритуали. Има много примери в това отношение в Библията. Бог срещна Моисей в пустинята при горящата къпина. Бог срещна Йов в огъня на страданията му. Христос срещна Петър на Галилейското езеро. Покани го и Петър тръгна след Него. Матей беше срещнат на митницата, остави всичко и тръгна след Христос. Самарянката – при Якововия кладенец. Савел беше срещнат на път за Дамаск. Разбойникът на кръста срещна Христос разпнат на кръста, призна греха си и помоли да бъде приет в Царството небесно. И беше приет...

3) Колко често и каква е целта на срещата Бог-човек? Йов отговаря: *„Ето, всичко това върши Бог дважд или трижд с човека, за да отвърне душата му от рова и да се просвети със светлината на живота“* (Йов 33:29-30). Тези думи не означават, че Бог няма желанието да среща човека много пъти. Но ако човек не види и не осъзнае тази среща един или два пъти, то такъв човек духовно задебелява и не е в състояние да види Божията покана.

4) Христос настоява при тази среща за лично решение на човека – ще приеме ли Христос в себе си или не. Апостол Петър дава чудесен пример в това отношение: *„Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот и ние вярваме и знаем, че Ти си Христос, Син на живия Бог, Святият Божий“* (Йоан 6:68-69). Един богат младеж също имаше среща с Христос и Христос му предложи да Го следва (Матей 19:21). Той отказа. Ето го личното решение на единия и на другия!

5) Съществува опасност да не разпознаем Бога при тази среща. На самарянката Христос каза: *„Ако беше знаела Божия дар и Кой е Онзи, Който ти казва: Дай ми да пия,*

ти би поискала от Него и Той би ти дал жива вода“ (Йоан 4:10). Самарянката не можа да познае Христос, докато Той не стори чудо.

Мистичната душенагласа пред свещени изображения, богослужебна атмосфера или църковна музика не са лична среща с Бога, а по-скоро емоционално състояние и молитвено преклонение пред видимите форми на богопочитание. Христос каза на самарянката как да се кланяме и да служим на живия Бог: „Бог е Дух; и онези, които Му се покланят, с **дух и истина** трябва да се покланят“ (Йоан 4:24).

6) Инициативата за срещата на човека с Бога е на Бога. Бог от любов към човека го търси, за да му предложи Божиата благодат и вечен живот (Йоан 3:16).

Уважаеми читателю, ако ти досега не си поканил Христос да влезе в твоето сърце и да стане твой Бог, то можеш да го направиш сега, когато четеш тази книга. Това може да стане с най-обикновени думи, отправени лично към Христос. Ето една примерна молитва, с която можеш да приемеш Господ Исус за свой Бог и Спасител:

Господи Исусе Христе, аз зная, че моят досегашен живот не е бил по Твоята воля. Моля Те да ми простиш всички сторени грехове и да ми дариш сила да променя живота си.

*Приемам Те сега с вяра като мой Господ и Спасител. Дари ми любов да чета Твоето Слово и сила да живея според него. Укрепи волята ми и ми дай желание и сила да Те следвам. Благодаря Ти, че ме прие да стана Твой ученик.
Амин.*

Тази **молитва на покаяние** може да бъде отправена било като личен директен разговор с Христос, било в присъствието на духовник, или на друг християнин. Бъди сигурен, че Христос е

чул твоята молитва и е влязъл в твоето сърце. Така е осъществена срещата ти с Него. Ти си станал новороден християнин.

Срещата с Христос (новорождението) освен чрез лична молитва на покаяние, може да се осъществи и по различни други начини – чрез лично откровение, чрез обстоятелствата на ежедневието, чрез свидетелство на други. През последните десетилетия стана известно, че Христос се явява лично на много мюсюлмани, които Го приемат и стават християни. Препоръчам в тази връзка на читателя да гледа документалния филм „Повече от сънища“.

Молитвата на покаяние е началото и тя не трябва да се смесва със спасението. Следващата стъпка след новорождението е водното **кръщение**. Така започва пътят на истинския християнин, който преминава през трудности и изпитания до деня, когато отиде при Христос в Царството небесно. Трябва да обърнем внимание на думите на Христос: „*Който повярва и се кръсти **ще бъде спасен***“ (Марк 16:16). Тук не се казва: „е спасен“, а „*ще бъде спасен*“. Това значи, че между новорождението (повярването) и спасението има дълъг път на изпитание и вяност към Спасителя. Ето защо Христос казва: „*Бъди верен до смърт и Аз **ще ти дам венеца на живота***“ (Откровение 2:10).

Животът на християнина е маратон, а не спринт на късо разстояние. Добрият старт (новорождение и кръщение) е важен, но най-съществени са верността и издръжливостта – те ще ни доведат до финала, през който ще влезем в бляскавата слава при Христос.

Задължително е християнинът да се присъедини към **Църква** и да се включи активно в нейния живот. За да расте правилно във вярата, той трябва да води живот според волята на Христос, като върши Неговото учение.

ПО КАКВО ДА ПОЗНАЕМ, ЧЕ СМЕ НОВОРОДЕНИ ХРИСТИЯНИ?

Новороденият човек ще бъде познат по **промените**, които са настъпили в него. Ето някои от тях:

1) Новороденият има различно отношение към **греха**. Той се бори с греха, започва да мрази греха и да има отвращение от него. Когато мисли, говори или върши нещо, винаги се съобразява с мнението на Христос. Ако ходи някъде, ще се попита: „Христос би ли дошъл с мене и би ли сторил това, което аз в момента върша?“ Той няма да практикува системно какъвто и да било грях. Грях за него е това, което Библията определя като грях. Ако изпадне в грях, той веднага го изповяда и моли за прошка.

2) Новороденият ще има желание да се **покорява** на Бога във всичко и да пази заповедите, които Бог е дал в Библията. „И по това знаем, че сме Го познали, ако пазим заповедите Му (1 Йоан 2:3). А за да стане това, той трябва да чете и да познава Библията. Чрез молитвата ще практикува ежедневно общение с Бога и споделя с Него всичко онова, което го вълнува.

3) Новороденият няма да живее така, както **светът** живее; ще се отличава от хората в света. Ще отбягва всичко онова, което светът предлага и което е против волята на Христос. Ще преодолява с вяра и твърдост **обстоятелствата** на ежедневието. Истинският християнин добре знае, че живее в света, но не е част от света и ще бъде мразен и гонен от света, както и Христос беше гонен. Любовта му към светското и преходното е напълно трансформирана в любов към духовното и вечното.

4) Новороденият ще придобие **нова любов** към християните, както и към другите хора от света. Новородените християни той ще нарича БРАТЯ и СЕСТРИ, а за хората от света ще се моли и ще им благовества, за да бъдат освободени от робството на Сатаната и да повярват в Христос. Ще води **приличен и безупречен** човешки живот – учтив, любезен, благ, спокоен, честен, услужлив, облечен с вкус, съвестен служител и т.н.

5) Новороденият **ще служи** на Бога така, **както Бог иска**, отдавайки богочитание **единствено** на Триединния Бог – Отец, Син и Святия Дух. Той няма да практикува форми на религиозни ритуали, традиции и символи които не са запо-

вядани в Библията. За новородения християнин **Библията** е единственият източник, в който Бог ни дава директна информация как иска да Му служим. Ето защо той всеки ден ще я чете, ще размишлява върху прочетеното и ще се старее да съобразява живота си с нея.

6) Новороденият придобива нова **мотивация и цел** в начина си на живот и поведение. Основната му мотивация е да се съобразява с волята на Христос, а в поведението си винаги се ръководи от гледище на вечността, която го очаква. Освен това новороденият истински християнин придобива нова, библейска мотивация за онова, което е **добро**. Не се съобразява с личната си преценка, а единствено с Божия стандарт за добро.

7) Новороденият ще изпълнява съзнателно и отговорно **социалните си задължения** най-напред като служение пред Бога и след това като дълг към обществото и властите. Той не трябва да приема и да изпълнява светски закони и религиозни учения, които са в противоречие с библейската му вяра като християнин. Ако властите легализират хомосексуалните бракове, истинският християнин не е задължен да се съгласява с такъв един закон, тъй като това противоречи на неговата вяра.

8) Новороденият ще се присъедини към събрание от вярващи - **църква**, в която се проповядва чистото библейско учение и християните живеят според волята на Христос. С тези християни, както и лично, той ще се включва в живота на църквата и ще прекарва време на молитвено общение.

9) Новороденият християнин знае, че е **Божие дете**, записан е в книгата на живота и е част от небесното семейство. Той знае, че всичко това дължи на Божията благодат, както и апостол Павел пише: „*Но с Божията благодат съм, каквото съм*“ (1 Коринтяни 15:10). На тази **Божия благодат** той изцяло разчита да води живот според волята на Христос и да бъде Негов посланик в този свят. Тази Божия благодат ще му даде сили да се справя с изпитания и обстоятелства, които надхвърлят неговите човешки сили.

10) Новороденият християнин използва всяка възможност да покаже на другите с думи и поведение, че вярва в Христос и живее според Неговата воля. **Мисионерското служение** е негов основен приоритет като християнин. Той ще се старае да допринесе за новородението и на други хора, които търсят и искат това.

11) Новороденият християнин е **осъзнал, приел и прилага на дело** думите на Господ Исус Христос към Неговите последователи: *„Който иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва“* (Лука 9:23). Тези думи на Христос означават поне три неща: **а)** За новородения християнин Христос е не само Спасител, но преди всичко ГОСПОД. Това значи, че истинският християнин е слуга, който е поставил своята воля на пълно подчинение на Христос. За такъв християнин демократичният начин на мислене и поведение е приключил; **б)** Той води ежедневна борба срещу демоничния свят, греха, изпитанията и трудностите на посвещението, като разчита единствено на Божията благодат; **в)** Чрез Божията благодат той се старае да остане верен на личността и делото на Христос.

Тези три неща са обобщение на **условието**, което Бог поставя, когато дарява новородението – новороденият да се отрече от досегашния си начин на живот, мислене и поведение, като започне нов начин на живот, съобразен изцяло според волята и учението на Христос. Новороденият християнин трябва да знае, че пътят му като истински последовател на Христос не е лек. Съвсем коректно Христос казва на всеки, който иска да приеме дара на новородението. Това каза някога Христос и на богатия младеж (Матей 19:21), който като чу условието, отказа. Да, Христос е коректен, за разлика от някои мисионери днес, които призовават за новородение, без да говорят за условията и трудния път, който започва след новородението.

12) Новородението е първата решителна и съдбоносна среща с Христос, при която новороденият е приел Христос за свой Господ и Спасител. От този момент Христос предоставя на новородения чудесната възможност да се среща често с

Него и споделя винаги онова, което го вълнува – трудности, радости, успехи, благодарност, проблеми, служение и т.н. Това Библията нарича **молитва**.

Молитвата е среща и общение с Христос и е неотменна част от земния живот на новородения християнин.

Ако досега традиционният християнин се е молел формално на различни авторитети със заучени наизуст или написани молитви, то като новороден християнин, чрез водителството на Святия Дух, той със **собствени думи** общува **лично** с Христос, Който принася молитвите към престола на благодатта при Бог Отец. Християнинът се моли на Бог Отец и в името на Христос (Йоан 16, 23-24).

Молитвата като свободно непринудено общение с Христос, включва **три основни части**:

1) Прослава и хваление на Триединния Бог, както и на Христос за великото спасително дело, което Той стори за човеците;

2) Благодарност за Неговата милост, плодотворно служение, закрила и дарен вечен живот;

3) Молба за прощение на греховете, благословение, ръководство и застъпничество за другите хора, както и за делото Божие и за себе си.

Задължителна част на молитвата е молбата към Христос за прощение на греховете ни

Това е първото и най-важно условие за плодотворно общение с Христос, поради следните три причини:

1) За да ни бъде дарена привилегията да вършим делото, за което сме призвани. С грехове ние не можем успешно да вършим **Божие дело** (Исая 52:11);

2) Ако Бог ни отзове от този свят, не можем да отидем в **Царството небесно** с грехове (Откровение 21:27);

3) Да не обременяваме **поколението** ни с нашите грехове (Изход 20:5).

В Библията има много примери на мъже и жени, на които Бог се е открил и те са имали лична среща с Бога. Още първите хора в Едемската градина имаха среща с Бога. Авраам, Моисей, пророците, цар Давид и много други в Стария завет. А в Новия завет Христос имаше ежедневно среща с много хора – с Никодим, Закхей, богатия младеж, самарянката, Савел и др.

Новороденият християнин има прекрасната възможност да си постави два въпроса: **Какво е произлязло** от срещите на тези хора с Бога? И втори въпрос – **с кого** от тези библейски личности аз мога да се сравня?

Защо тези два въпроса? Защото **от една среща могат да произлязат само три неща:**

1) Липса на плодове от срещата с Бога. Богатият младеж, Никодим, деветте излекувани прокажени, Пилат, религиозните водачи имаха среща с Христос. От тази среща не произлезе нищо.

2) Обилни плодове от срещата с Бога. Авраам, Моисей, Мария, самарянката, Савел, днешните християнски мисионери.

3) Гнили плодове. Юда беше един от учениците на Христос и три години той го следваше. Но поради погрешните очаквания от Христос, той завърши трагично живота си.

В църковната история, а и в днешното християнство, са мнозина онези, които вярват в Христос, но заедно с Него са приели някои светски, езически и религиозно-битови елементи в своето християнство. За такива Христос казва: *„Зная делата ти, че не си студен, нито горещ... и така, понеже си хладък... ще те повърна от устата Си“* (Откровение 3:15).

Приканвам читателя да си постави и следния важен въпрос:

Как мога да направя възможна срещата на други хора с Бога, за да дари Бог и на тях новородение и вечен живот?

Ако читателят с готовност би си поставил такъв въпрос, той трябва да знае, че това е **най-великото служение**, което Бог иска от всеки един християнин.

Това служение може да се реализира по различни начини. Ето три от тях:

1) Чрез **лично свидетелство** навсякъде, където това е възможно.

2) Чрез **живота си** и поведението си като християнин.

3) Чрез **разпространение на Словото Божие**. Библията учи, че Бог се идентифицира със Словото Божие. И когато ние подарим това Слово (Библии, Нови завети, Детски Библии или християнска литература), то ние правим възможна срещата между Бога и човека, на когото сме дарили Словото.

Тези християни трябва да знаят Божието обещание: „*Защото както дъждът и снегът слизат от небето и не се връщат там, а поят земята... така ще бъде Словото Ми, което излиза от устата Ми; няма да се върне при Мене празно, а ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам*“ (Исая 55:10-11).

Разбира се, че след като читателят се е запознал с написаното до тук по тази тема, е задължен да си постави въпроса:

Аз имал ли съм среща с Христос?

Аз новороден християнин ли съм?

Ако ти, уважаеми читателю, отговориш положително на този въпрос, веднага се попитай **какви са плодовете от срещата ти с Христос?** Знай, че на този въпрос обезателно трябва да си отговориш. Ако не го направиш сега, то със сигурност това ще стане, когато се явиш на съд пред Христос. По-разумно е сега да го сториш, отколкото във вечността, защото там корекции и промяна не са възможни...

Който е имал среща с Христос, приел Го е в сърцето си като свой Бог и живее според Неговата воля, такъв трябва да знае, че има една изключителна привилегия. Освен като Гос-

под и Спасител, Христос нарича такъв новороден християнин **ПРИЯТЕЛ** (Йоан 15, 14-15). Това е най-великата чест, която човек може да има – Творецът на Вселената, Господарят на господарите, Спасителят на човечите да нарича Своите последователи ПРИЯТЕЛИ... И това е не само чест и привилегия, но и **задължение** – да се съобразяваш с волята и желанието на Този, който те нарича ПРИЯТЕЛ, да Му се доверяваш, да разчиташ на Него в дни на трудности, да споделяш с Него всичко и да знаеш, че Той никога няма да те изостави. И най-ценното – да имаш твърдата надежда и сигурност, че във вечността ще бъдеш заедно с Този твой ПРИЯТЕЛ.

Християните трябва да знаят, че това приятелство с Христос има **условие**: *„Вие сте Ми приятели, ако вършите онова, което ви заповядам“* (Йоан 15, 14).

Струва си човек да има Такъв приятел! Ето защо истинските християни са най-щастливите хора на света.

От християнска гледна точка, човечите в този свят се делят на **две категории: ПОГИВАЩИ и СПАСЕНИ**. Погледът и мисленето на първите са помрачени и те не могат, а и не искат да осъзнаят съдбата си във вечността – нескончаеми мъки в огненото езеро. Спасените знаят, че във вечността ще бъдат с Христос в Царството небесно.

Всеки лично има сега възможността да реши съдбата си във вечността. Полухристияни може да има, но полуспасени и полупогиващи хора няма.

И един изключително важен въпрос за всеки християнин:

Много хора възприемат спасението като нещо, което става веднъж в живота ни при нашето новорождение и поради което се спасяваме завинаги от вечното осъждане. За това и много често, особено в Америка, можем да чуем въпроса: **”Ти спасен ли?”** (Are you born again?)

Това е така, защото хората неоснователно поставят знак за равенство, между новорождението и спасението. А спасе-

нието всъщност включва пълното изкупление на нашите дух, душа и тяло. То е така да се каже едно постоянно приемане на вечния живот, въз основа на който ние приемаме повече от Божия живот в себе си и по този начин влизаме в пълното изкупление, което Исус изработи за нас на кръста. То е един **процес, който продължава през целия ни живот**, и при който имаме освобождаване на вечния живот в нас, при което смъртта отстъпва, докато накрая бъде напълно победена.

Библията ясно ни показва, че пълното спасение (изкупление) е процес. В **Ефесяни 1:13-14** апостол Павел ни казва, че всеки един от нас, който е бил новороден е също така и запечатан *„с обещания Свят Дух, който е залог за нашето наследство, докато бъде изкупено притежанието на Бога – да бъдем за похвала на Неговата слава“*. Това означава, че Бог се ангажира със нашето спасение, гарантирайки от Своя страна, своята вярност в това да осигурява Своята спасителна благодат в живота ни.

За това и апостол Яков ни съветва да се приближаваме към Бога, за да се приближава и Той към нас (Яков 4:8). С други думи, след като веднъж Бог се докосне до живота на човека чрез Своята милост и благодат, давайки му вяра за спасение, Той прехвърля до голяма степен отговорността върху човека, изпитвайки го по този начин до колко той наистина люби Бога, осъзнава своята нужда и зависимост от Него и полага ежедневно усилия да расте във вярата.

РАСТЕЖ ВЪВ ВЯРАТА

За да бъде човек **гражданин на този свят**, той трябва да се роди биологически. За да бъде човек **гражданин на Царството небесно**, той трябва да се роди духовно – да се новороди. След раждането бебето расте и става възрастен човек. След новорождението човекът трябва духовно да расте, за да достигне съвършенство във вярата и да стане годин Христос да го употреби като свой инструмент.

Новорождението е първата стъпка към Царството небесно и гаранция, че ще се отиде в него, разбира се, ако новороденият остане верен до края на живота си. Библията учи, че положението на тези, които са в Царството небесно, не е еднакво – има по-големи и по-малки (Матей 18:1; Лука 7:28). Това положително зависи от големината и силата на вярата, както и от живота според нея.

При новорождението Христос дарява вяра и вечен живот (спасение), като обещава, че ще бъде с новородения и ще направлява пътя му. Както новороденото бебе расте, така и духовно новороденият расте във вярата. Библията повелява да растем във вярата (2 Петрово 3:18; Колосяни 1:10; Ефесяни 4:5).

Биологически ние виждаме как расте бебето. Но **има ли критерии**, по които да познаем дали новородения християнин расте във вярата? Как става духовният растеж?

Ще спомена няколко принципи, чрез които се осъществява **духовният растеж във вярата** и какво е качеството на този растеж. За да се разбере по-добре това, ще направя сравнение между биологичния растеж, от една страна, и растежа във вярата от друга. Това го правя, за да може читателят да види дали тези принципи при него функционират. Само така може да си отговори реално на въпроса дали расте във вярата или не.

Ето някои от основните принципи на растеж: Най напред – **кога** започва този растеж? Отговорът е когато източникът на

растеж влезе в сърцето на човека. И на второ място – **как** става този растеж?

1) Растежът на организма се осъществява чрез **генетичната информация, мозъкът** като цяло и особено чрез растежния хормон и **енергията**.

Духовният растеж на вярата също се осъществява чрез информацията от **Словото Божие** (информация), **Иисус Христос** (главата на тялото) и **Святия Дух** (енергията).

Нека читателят се попита: На какво ниво е този принцип в мен като християнин? Чета ли Словото, живея ли според волята на Христос, получавам ли сила и ръководство от Святия Дух?

2) Биологично растежът се осъществява чрез **обмяна на веществата**, т.е. приемане и отдаване. Духовно растем чрез приетите от Бога дарби, благословение, ръководство, Слово и т.н., от една страна, и чрез делата на вярата, както и в живот и покорство на Бога.

Нека читателят се попита: Аз като християнин давам ли като служение на Христос толкова, колкото и получавам от Него? По този показател има различни християни, при които балансът между полученото от Христос и даденото като служение на Христос, е нарушен. Някои дават по-малко в сравнение с това, което са получили. При тях духовният растеж е забавен, защото запазват част от полученото за себе си. Някога евреите, когато събираха манната в пустинята, запазваха и за другия ден. Но тя ставаше негодна за храна. Така е и с даровете при християните, които са предназначени да послужат на други.

Други пък искат да дадат повече от това, което са получили. Такива изпадат в голямата опасност да създадат лъжеучения, срещу които Църквата дълги години е трябвало да се бори.

Очевидно, както едните, така и другите не се съобразяват с думите на Христос, Който казва: *„И от всеки, на когото много е дадено, много и ще се изисква...”* (Лука 12:48).

3) Биологичният растеж се осъществява чрез **светлината** от слънцето, духовният също – чрез Светлината, която е Христос (Йоан 8:12).

Христос казва за Неговите последователи: *„Вие сте светлината на света“* (Матей 5:14). Дали думите и делата ми биха били светлина за другите? Или пък животът ми като християнин е съблазън за тях?

4) Биологично бебето расте чрез **обгрижване и обич**. Духовно също растем чрез грижата на Спасителя (1 Петрово 5:7).

Виждам ли обичта, грижата, ръководството и закрилата на Христос в моето ежедневие като християнин или просто подминавам всичко онова, което ми се случва?

5) Биологично организмът расте чрез **единство, комуникация и общение** между отделните органи и системи. Духовният растеж е възможен чрез единство, комуникация и общение между членовете на Тялото Христово.

На какво ниво са единството, общението и комуникацията между мен и братята и сестрите по вяра? А единството, общението и комуникацията в самата църква, както и между отделните християнски църкви...? Допринасям ли с живота си като християнин в това отношение? На тези въпроси положително много християни ще трябва да се позамислят.

6) Биологичният растеж се осъществява чрез пълно **подчинение** на органите на централната нервна система. Всичко в организма е подчинено на мозъка и се контролира от него.

Принципът на подчинение започва от най-високо ниво в духовния свят – взаимоотношенията между Бог Отец, Бог Син и Бог Свят Дух. В първосвещеническата Си молитва Христос се обръща към Своя Отец с думите: *„Аз Те прославих на земята, като извърших делото, което Ми даде да върша“* (Йоан 17:4). А когато говори за Святия Дух, Христос казва: *„Той Мене ще прослави, защото от Моето ще вземе и ще ви*

известява“ (Йоан 16:14). И тъй кой кого прославя? Прославя се този, който е по-висш и на него подобава подчинение. Апостол Павел пише, че Христос „смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст“ (Филипяни 2:8). Това е върховен израз на подчинение и послушание.

При християните не трябва да е по-друго. За духовния растеж е необходимо също пълно подчинение на главата на тялото – Христос и на ръководителите на Църквата. Много християни трябва да правят разлика между уважение, респект и подчинение към своите духовни ръководители. Западното държавно протестантство има какво да си пожелае в това отношение.

7) Биологичният растеж става чрез непрекъснатата борба срещу вируси, бактерии, паразити, туморни клетки и други зловредни агенти. Духовно растем чрез непрекъснатата духовна борба срещу враговете на вярата.

По този показател едва ли има християнин, който да не е водил и да не води ежедневна борба срещу силите на мрака и изпитанията.

8) Младият организъм расте чрез добре функциониращи защитни механизми - имунна система, хуморални фактори и др. Духовно растем чрез Божието всеоръжие за духовна защита.

Задължително е всеки християнин да познава добре методите, чрез които да се защитава от атаките на Сатана. Апостол Павел показва кои са тези седем защитни механизми: *истина, правда, благовестие, вяра, Божие слово, молитва, прошение* (Ефесяни 6:11-17).

9) Биологично растем чрез произвеждане и отдаване на специфични вещества от съответните органи. Черният дроб произвежда жлъчка, панкреасът – ензими и инсулин, щитовидната жлеза – хормон и т.н. Тези органи отдават това, което произвеждат, за да функционира организъмът като цяло.

В духовно отношение всеки човек притежава едни или други дарби, които му са дадени от Бога, за да ги използва за растежа на Тялото Христово – Църквата (Римляни 12:6-8; 1 Коринтяни 12:1-11).

Мнозина християни се оплакват, че не притежавали **дарби**, които други християни притежават. Такива трябва да знаят, че християнинът няма право да си избира дарбите и начина, по който да служи на Бога, но той има право да копнее за по-големи дарби, да се моли за дарби (1 Коринтяни 12:31; 14:1). А дали ще ги получи, това Бог ще прецени, защото Той много по-добре знае дали тези дарби ще бъдат правилно употребени за изграждане на Тялото Христово – Църквата.

А ако не можеш да забележиш никакви дарби в себе си, то тогава ти можеш да се молиш за другите. Да се молиш е привилегия, а молитвата за другите е задължение и едно от най-великите служения на християнина.

10) Биологично при растежа **старото отмира**, изхвърля се и **се замества с ново**. Когато се къпем, най-горният слой на кожата, състоящ се от отмрели кожни клетки, се изтрива, изхвърля се и се замества с нови живи клетки. В медицината това се нарича регенерация.

Духовният растеж става чрез падане и ставане, грях и прошка (2 Коринтяни 5:17). Тук спокойно това явление може да се обозначи като духовна регенерация. Старото, мъртвото се изхвърля и се замества с ново. Не поправка или ремонтиране на старото, а пълното му заместване с ново. В този смисъл новородението, за което стана дума по-горе, е духовна регенерация.

Няма християнин, който да не е изпадал в **грях**. От този грях християнинът трябва да се освободи, за да расте във вярата. В някои от християнските вероизповедания се практикува изповед пред духовника три или четири пъти в годината и то при специален повод – например причащение. Но това не е достатъчно.

Ако ние се къпем всеки втори или трети ден или поне един път седмично, за да се освободим от телесната мръсотия, как

пренебрегваме изповедта, която е духовното „изкъпване“, за да се очистим от духовната мръсотия, която е грехът?

Не е необходимо да ходи християнинът всеки ден при духовника, за да се изповяда. Това, което християнинът трябва да прави, е **всеки ден да изповяда** пред Господ Исус Христос греховете си и да моли за прошка. Не е необходимо това обезателно да става в църковната сграда (храма). Христос казва: *„А ти когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка и като си затвориш вратата, помоли се на своя Отец, Който е в тайно; и твоят Отец, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве“* (Матей 6:6). И това трябва християнинът да прави не три или четири пъти в годината, а всеки ден, за да се освободи от духовната мръсотия, която спъва неговия духовен растеж. И друга причина, за да се изповядаш пред Христос всеки ден – ти не знаеш кога Бог ще те отзове от този свят. **А с грях в Царството небесно не се отива...** Бог е дал чудесна възможност на човека по всяко време и на всяко място да се освободи от греховете си. В посланието на апостол Яков четем: *„Изповядайте един на друг греховете си...“* (Яков 5:16). Библията ни дава пълно право да се изповядаме и един пред друг, за да не носим тежкото бреме на греха и да рискуваме вечността си.

Тук е мястото да се изясни какво представлява **понятието „църква“**. Масово, повсеместно и напълно погрешно понятието „църква“ се отъждествява със сградата, катедралата, храма, която християните посещават. Според Библията църквата представляват самите вярващи християни. Христос е скалата, канарата (1 Коринтяни 10:4), върху която се гради Неговата църква и портите на ада няма да я надвият (Матей 16:18). Апостол Павел пояснява, че вярващите са храмът, църквата, която се гради върху тази канара: *„Не знаете ли, че сте храм на Бога и че Божият Дух живее във вас? Ако някой оскверни Божия храм, него Бог ще развали; защото Божият храм е свят, а този храм сте вие“* (1 Коринтяни 3:16-17). Същото потвърждава и апостол Петър: *„И вие като живи камъни се съграждате в духовен дом“* (1 Петрово 2:5). Да добавим:

Църквата е Тялото на Христос – състоящо се от новородени християни, а Той е главата Му (Колосяни 1:18).

Цитираният по-горе стих от Матей 6:6 дава пълно право на християнина да се изповяда **директно пред Бога**, без да търси обезателно посредничеството на духовник, на друг християнин или пък църковна сграда.

Тези три възможности за изповед и опрощение (пред Бога, пред друг християнин и пред църковните презвитери – Яков 5:14-16), които Бог е дал на човека, показват колко е важен въпросът с личната изповед. **Но греховете прощава само Бог.**

Бог обича човека и не иска той за дълго време да носи греха в себе си, а ежедневно чрез изповед и покаяние да се освобождава от греха, за да расте във вярата и да могат от него да текат „реки от жива вода“ (Йоан 7:38) към другите хора.

11) Движението е необходимо за биологичния растеж. Основните биологични процеси в организма се осъществяват чрез движение – кръвта, нервните импулси, храносмилателния тракт, водната обмяна и т.н. – всичко е движение. Биологичният живот е движение. Не случайно древните гърци имат мъдростта: „*панта рей*“ (всичко тече). И не само одушевената форма на материята съществува чрез движение. От физиката знаем, че и неодушевената форма на материята е в непрекъснат процес на движение. Атомът е основната градивна частица на веществото. Атомното ядро е изградено от протони и неутрони, които са в перманентно движение. Електроните около ядрото в атома са свързани чрез електромагнитна сила. Така че движението е форма на съществуване на материалната част на Вселената, която е в непрекъснат процес на развитие.

Духовният живот или животът според вярата е също движение и динамика. Трите години благовестителско служение на Господ Исус Христос бяха непрекъснато движение и пътуване

от село на село, от град на град, пътуване между Галилея и Юдея. „Идете и научете...“ (Матей 28:19) казва Христос. Ако църквите спазват тази заповед на Христос и заменят „елате в църквата“ с „идете и научете“, ще се променят доста от нещата в мисионерското служение на християните. Достатъчно е да припомним изключителната динамика в служението на апостол Павел – например трите мисионерски пътувания. Така християнството беше донесено в Европа.

Понятието движение, изразено чрез думите *ходя, идвам, отивам, ставам, заминавам*, е една от най-често срещаните думи в Библията.

Отново ще повторя – християнската вяра не познава застой. Или расте, което е движение и динамика, или отслабва.

12) Биологичният растеж става **за сметка** на нещо друго (околна среда, родители, социални условия и др.). Докато бебето е в майчината утроба, то расте за сметка на майчиния организъм. След раждането бебето расте за сметка на родителските денонощни грижи, на околната среда, на текстилната и хранително-вкусовата индустрия.

Интересно е да се знае, че животът на човека започва и се развива за сметка на родителите. И това е така, докато човек сам поеме грижата за себе си.

Животът на човека в напреднали старини също постепенно завършва за сметка на друг. Някога, когато имаше нормални генерационни взаимоотношения, това беше за сметка на децата на остарелите родители. Те гарантираха почтена старост и достоен завършек на живота на своите родители. Така е все още при някои етноси, религии и политически системи (евреи, роми, мюсюлмани и др.), където старческите домове не са много популярни. Днес в цивилизования и християнския свят старческите домове са ликвидирали до голяма степен тези генерационни взаимоотношения.

Във връзка с тази тема имам и едно **лично преживяване**. Неотдавна на едно погребение на възрастен човек, духовникът в своята надгробна проповед каза: „*Родителите създават*

деца, отглеждат ги, грижат се за тях, дават им образование, професия и хляб в ръцете. Всичко това те вършат като дълг, от любов и с голяма радост, надявайки се, когато остарееят тези деца да се грижат за тях...“.

Аз знаех, че на покойника приживе му било казано, че не може повече да остане вкъщи и ще бъде пратен в старчески дом. Негов близък сродник го приел при себе си и се грижил до неговата смърт.

На погребението до покойника стояха двете му деца, които са християни. На тях би могло да се кажат три неща:

1) Думите на Христос: „По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си“ (Йоан 13:35). Как да се покаже любовта към родителя? **2)** Христос на кръста се погрижи за майка Си и я повери на Своя ученик Йоан: „А Исус, като видя майка Си и ученика, когото обичаше, който стоеше наблизо, каза на майка Си: Жено, ето твоя син! После каза на ученика: Ето твоята майка! И от този час ученикът я прибра в своя дом“ (Йоан 19:26-27). **3)** Думите на Словото Божие: „Но ако някой не се грижи за своите си, а най-вече за домашните си, той се е отрекъл от вярата и от безбожник е по-лош“ (1 Тимотей 5:8). Повече не е необходимо да се коментира...

Духовно новороденият християнин расте на първо място **за сметка на Христос**. Този християнин е станал Божие дете в Христос и може да се възползва от всичко, което Христос стори на Голгота, както и от закрилата и ръководството, което Христос дарява на Неговите последователи.

И на второ място, този християнин расте за сметка на неговите духовни наставници и на братята и сестрите от църквата, които се молят за него и му помагат.

Добре е всеки християнин да знае, че времето, здравето, семейството, децата, мирът, свободата и т.н. – всичко това са неща, които Бог дарява, за да се служи за изграждане на Църквата Христова.

13) Биологичният растеж се осъществява чрез пълна **зависимост** и хармония на отделните органи и системи. В организма цари желязна дисциплина. Компромиси и либерализъм

са непознати понятия в биологичните системи. Функциите на даден орган или система са в зависимост от функциите на други органи или системи. Ако белите дробове не доставят кислород на мозъка, след няколко минути мозъкът изпада в клинична и след това в биологична смърт.

Духовният растеж на Тялото Христово, на Църквата, е възможен без **компромиси и либерализъм** и се осъществява при пълна зависимост от Христос и Неговото слово, както и хармония междy членовете на Неговото Тяло – християните.

Не е възможно да расте във вярата даден християнин или цялата Църква, ако се приема от Библията само онова, което се харесва. От такъв либерализъм страда западното протестанство.

Не е възможно да има растеж във вярата и при християни или църкви, които в служението си добавят неща, които ги няма в Библията или пък противоречат на нейното учение. Обикновено такова „християнство“ е смесено със светски, езически и суеверни елементи.

*Не е възможно да има растеж във вярата на дадена църква, ако тя се **обвързва** със светските власти или по различни начини става зависима от тях.*

14) Биологичният растеж на организма се осъществява при **непрекъснатата работа** на някои от жизненоважните органи – сърце, бял и черен дроб, бъбреци и др. Изключено е сърцето да прекъсне работата си за известно време и след това отново да продължи.

От този биологичен закон, разгледан в духовен аспект, много християни могат да се поучат. Не е възможно някой християнин да се обърне към Христос и му каже: „*Господи Исусе, отивам в отпуска и няма да мога да ти служа през това време. Там ще бъда с приятели, а и ще има различни развлечения. Като се върна, отново ще Ти служа*“.

15) Биологичният растеж се осъществява чрез нормално и пълноценно функциониране на петте **сетивни органи** – очи, уши, обоняние, вкус, осезание.

Основната функция на тези органи е да регистрират промени, настъпващи във външната и вътрешна среда на организма, след което информацията за тези промени се пренася до централната нервна система, където тя се обработва, осъзнава и може да породи специфични реакции от страна на организма. Сетивните органи осигуряват чувствителността и приспособяването на организма към външната среда и реакцията на организма към съответните дразнители (светлина, звук, мирис, вкус, осезание). По този начин те осигуряват приспособяването на организма към околния свят, качеството на растежа и репродукцията на организма.

Душата на човека е нематериален сетивен орган. Чрез душата се възприема информацията, която идва от хората, от света и от обстоятелствата на ежедневието. Тези източници на информация осигуряват комуникацията, приспособяването и реакцията на организма към получената информация.

Духовната чувствителност е различна при хората, което до известна степен определя силата и качеството на вярата. Едни хора са чувствителни към духовните проблеми на другите, и се молят за тях. Има други, които са безразлични.

Духът е онази част от човека, която дава способността при новородения християнин да има близка връзка и комуникация с Бога и Неговото Слово. Целта на тази комуникация е опознаването на Бога и Неговото Слово, обновяване, гарантиране на духовен растеж и достигане на вечен живот.

Душата е хоризонталното взаимоотношение на човека със света.

Духът е вертикалното взаимоотношение на човека с Бога.

Важно е да се знае, че и двете засягат нематериалната част на човека, но само духът се отнася към ходенето на човек с Бога, поради което при новородения християнин духът има ръководна роля в неговия духовен растеж и общението му с Бога. Ето защо в Писанието само за ис-

тинския вярващ християнин, в който обитава Святият Дух, се казва, че е **духовно жив**. За всички останали се казва, че са **духовно мъртви**, плътски човеци (1 Коринтяни 2:15 и 3:1-3).

16) Биологичният растеж се осъществява чрез **клетъчна мултипликация** (размножение). Това означава, че клетките на някои от органите и тъканите на организма растат, делят се и по този начин се умножават.

Този биологичен принцип в духовен аспект се нарича **мисионерство**. Типичен израз на този принцип са думите на Христос: *„Идете и създавайте ученици измежду всички народи... и ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал“* (Матей 28:19-20).

Християнството не е вяра на саможиви егоисти, вълци-единаци, нито пък прилича на Робинзон Крузо на самотен остров. Първата и най-важна заповед на Христос към Неговите последователи е да отидат в света, да благовестват и да създават ученици. И тази заповед е спазвана стриктно от апостолите и християните през първите три века. Благодарение на това християнството е проникнало в Европа, Африка и далечна Индия.

Отшелничеството не е било познато на апостолите и първите християни. Четиридесетдневното изпитание на Христос в пустинята няма нищо общо с отшелничеството. След директната среща със Сатаната и победата над него, Христос не остана в пустинята, а отиде в света да благовества.

Уважаеми читателю! Знай, че духовният живот на християнина **не познава застой** – или расте, или намалява. Растежът във вярата е показател за успеха от духовната борба. Прочети отново тези няколко принципи на растеж и си постави въпроса на какво ниво си с всеки един от тях поотделно.

За да има духовен растеж **всички те трябва добре да функционират**. Не е възможно с едни да сме добре, а с дру-

ги не. Тогава растеж няма и духовната борба е неефективна. Само здравият и годен за военна служба войник може да воюва. В противен случай сме си ритуално-традиционни и религиозно-битови християни.

И да не се забравя нещо друго – християнинът е отговорен не само за своя духовен растеж, но и за духовния растеж на другите.

ПОУКАТА

И на края една съществена поука относно важността на тези принципи на духовен растеж. Много от тези принципи могат в известна степен да бъдат **редуцирани или заместени**, без да бъдат отменени. Естествената светлина може да се замени с изкуствена. Родителската грижа и обич може да се поеме от социални институции или приемни семейства. Комуникацията и общението може да не са толкова активни. Подчинението понякога може да бъде и привидно. Защитните механизми могат да бъдат подсилени с допълнителни средства. Движението и мисионерството могат да бъдат не винаги така активни, а мултипликацията – ограничена. Е, не винаги християните са фанатично безкомпромисни, а и са доста толерантни, например относно постенето и начина на обличане.

При всички тези принципи може да има до известна степен редуциране или заместване. Но принципът на триединството в биологичния и духовен растеж никога и при никакви обстоятелства не може да бъде нито редуциран, нито заместен, нито пък видоизменен.

Генетичната информация, мозъкът и енергията са абсолютно задължителни условия за биологичния растеж на организма. Ако в тези настъпи някакво отклонение от нормата, то настъпват големи промени в начина и качеството на растежа или пък липса на такъв.

Словото Божие, Господ Исус Христос и Святият Дух са абсолютно задължителни условия за духовния растеж на християнина.

Тези три условия нито могат да се заместят, нито да се променят, нито да се редуцират. Ако такъв християнин, църква или пък цяло вероизповедание показват отклонения в отношението си към Библията, към Христос и към Святия Дух, то духовният растеж бива променен или напълно ще липсва.

Отклоненията от тези три условия могат да се изразят:

а) В недостатъчно познаване на Библията, в добавяне или отнемане от написаното в нея, както и в приравняването ѝ със свещено предание;

б) В несъобразяване с волята на Христос и добавянето на човешки елементи в богочитанието;

в) В игнориране на авторитета, силата и ръководството на Святия Дух.

Това е и основната причина някои християнски вероизповедания да се превърнат в обикновени религиозни институции с подчертан светски, традиционно-битов или либерален характер, в които няма видим духовен растеж.

ХРИСТОС ИСКА ДА ТЕ УПОТРЕБИ КАТО НЕГОВ СЛУЖИТЕЛ

След като имаш яснота защо си християнин, имаш пълното убеждение, че си новороден християнин и растеш във вярата, то ти трябва да знаеш три важни неща:

1) Небето **се радва** за теб, че си се покаял, приел си Христос (Лука 15:7), получил си вечен живот и си станал член на небесното семейство.

2) Ти трябва **да живееш до края на живота си** според волята на Христос, за да достигнеш Царството небесно.

3) Ти си придобил най-голямата привилегия в този свят - Христос може да **те употреби** като Негов служител и посланик.

Всеки човек в този свят трябва да знае една голяма истина, че той бива употребяван **или от Бога, или от Сатаната**. Бог му предлага вечен живот, а Сатаната – вечни мъки. Решението е на самия човек.

Едва ли има човек, който ще иска да прекарва вечността си в ада. Проблемът обаче е, че хората сами преценяват как да живеят, в какво да вярват и какво да вършат, за да избегнат ада и достигнат Царството Божие. С други думи казано, хората и преди всичко голяма част от християните сами определят критериите за отиване в Царството небесно. Това е съдбоносна **самозаблуда**, защото се пренебрегва мнението и волята на Бога за отиване на небето.

Простата истина е:

Този, Който дарява вечния живот, Този, Който те кани да отидеш при Него, Той единствено има право да постави условията, чрез които може да се отиде при Него.

Христос те е поканил и Той е казал условието, чрез което можеш да отидеш в Царството небесно. Както някога на Никодим, Христос казва днес и на теб:

„Истина, истина ти казвам: Ако не се роди някой отново, не може да види Божието Царство“ (Йоан 3:3).

Нито външна религиозност, нито ритуали, нито традиции, нито предания, нито допълнителни авторитети на богопочитание могат да ти осигурят небето. Всичко това хората са си създали, като са обременили и замъглили до неузнаваемост думите и волята на Христос, Който така ясно и днес казва на всеки християнин:

„Християнино, ако не се новородиш и не живееш според дарената ти вяра и Словото Божие, никаква външна религиозност не може да ти отвори вратите на Небесното Царство. Ти ще си бъдеш просто един религиозен човек, както всички останали религиозни в този свят, които си мислят, че с тяхната религиозност ще отидат на небето. Единствената разлика от останалите религии е, че ти знаеш, че Христос е единствено истинският Бог. Но това твое знание ти си обременил и замъглил с много езически, светски, либерални, суеверни, славолюбиви и егоистични елементи, чрез които си Ме изгонил от твоето сърце“.

Задължително трябва да се постави въпросът:

Каква ще бъде съдбата във вечността на традиционния „християнин“? По този въпрос аз вече взех отношение. Отново препоръчвам на читателя да си припомни написаното по-горе в историята за немилостивия слуга (Матей 18:23-35) и притчата за талантите (Матей 25:14-30). Христос дава отговора относно съдбата на такива хора, които не живеят според Неговата воля (Матей 18:34; 25, 30).

От чисто **практическа гледна точка** отговорът на поставения въпрос може да бъде само един: Ако традиционно-битовият или либерално настроен християнин (християни само на име) се **покае, изостави** всичко, което противоречи на Светата Библия и **започне да вярва и живее според волята на Христос**, то такъв християнин може да бъде сигурен, че във вечността ще бъде заедно с Христос и Неговите светии.

Ако в църквата, в която е такъв християнин, се практикува християнство, което не е напълно според волята на Христос, то този християнин трябва да изпълни Божията заповед: „**Излез от нея, народе Мой, за да не участваш в греховете ѝ и да не споделяш язвите ѝ; защото греховете ѝ стигнаха чак до небето и Бог си спомни нейните неправди**“ (Откровение 18:4-5). След като направи всичко това, такъв християнин става истински християнин и ученик на Христос.

Във връзка с темата „Христос иска да те употреби“ нека да поставим следните три въпроса: **1) Защо Бог иска да ме употреби? 2) Кого Христос може да употреби? 3) Как и при какви условия те употребява Христос?**

ЗАЩО БОГ ИСКА ДА МЕ УПОТРЕБИ?

Размишленията си по тази тема ще базирам до голяма степен на историята с призоваването на Моисей (Изход 3 и 4).

Ще посоча най-напред четири основания относно важноста на тази тема:

1) Още в началото на настоящата книга стана дума, че светът страда от една **болест**. Това е грехът. Християнинът може много да помогне за лечението на този болен свят.

Бог обича човека и иска всички хора да се спасят. И Той **търси хора, които да изпрати**, за да информират болния (погиващия) човек относно единственото лекарство, което може да му помогне срещу тази болест. Това лекарство се казва Господ Исус Христос, Неговото учение и жертвата Му на Голгота.

Бог някога каза на **Моисей** при горящия бодлив храст: „*Видях страданието на народа Ми в Египет... знам неволите му... ще те изпратя да изведеш народа Ми от Египет*“ (3, 7 и 10).

Бог попита **Исаия**: „*Кого да изпратя? И кой ще отиде заради нас?*“ Исаия отговори: „*Ето ме, изпрати мене*“. Тогава Бог му каза: „*Иди, кажи на този народ: С уши непрекъснато ще чувате, но няма да схванете и с очи непрекъснато*

ще гледате, но няма да разберете... и да разберат със сърцето си и да се обърнат и да бъдат изцелени“ (Исаия 6:8-10).

Христос и днес казва на Своите последователи:

„Виждам страданието от греха на погиващите човеци и искам да те изпратя, за да им благовестиш истината. И ако човеците приемат тази истина тя ще ги направи свободни“ (Йоан 8:32).

Моисей в началото отказваше, но после прие и отиде. Цял един народ беше спасен от египетското робство.

Исаия прие и отиде. И Бог стори велико дело чрез послушанието на пророка.

Как постъпват днешните християни? Божията покана е тест за качеството на вярата на християнина. Истинският християнин приема, става благовестител и чрез неговото служение се спасяват други човеци. Традиционно-битовият „християнин“ не иска да чуе Божията покана и така става причина за погиването на други човеци.

2) Друг повод, защо Христос търси хора, които да изпрати в света, са думите Му към Неговите ученици: ***„Жътвата е изобилна, а работниците – малко; затова молете се на Господаря на жътвата да изпрати работници на жътвата Си“*** (Матей 9:37-38). С тези думи Христос иска да каже на християните, че има много хора, които се нуждаят от спасение. Това се потвърждава от думите на Спасителя, казани на учениците Му при Якововия кладенец, когато много самаряни отиваха към Христос: *„... погледнете и вижте, че нивите са вече бели за жътва“* (Йоан 4:35 и 36).

И днес тези думи са актуални и важни за всеки християнин - да изпълни молбата на Христос и да стане един от работниците на обилната жътва.

3) Христос е избрал Своите последователи, за да постигне чрез тях определена **цел**. ***“Не вие Мене избрахте, но Аз избрах вас и ви определих да излезете в света и да принасяте плод, и плодът ви да бъде траен...”*** (Йоан 15:16). Тази цел Той може да постигне чрез истинския християнин,

който е осъзнал, че е Христов избраник и приема с радост тази заповед на Христос.

4) Да бъде инструмент в ръката на Христос – Творецът на Вселената – е най-великата **привилегия**, която човек може да има. Христос е не само Творец на всичко видимо и невидимо, но Той самият казва за себе Си, че „*Аз и Отец сме едно*“ (Йоан 10:30).

КОГО БОГ МОЖЕ ДА УПОТРЕБИ?

Какво мислят човеците?

Когато стане дума, че Бог иска да употреби някого като инструмент в Своята ръка, ние **хората си мислим**, че този човек трябва да бъде високообразован, известен общественик, с голямо влияние, авторитетен политик, учен, евентуално професор, богослов, църковен човек или пък човек с различни дарби и т.н. Логически погледнато, имаме право така да мислим, защото такива личности притежават възможността да достигнат голяма аудитория.

Спомням си преди години бях в Германия на една християнска конференция. Основният говорител беше деканът на стоматологическия факултет от медицинския университет в Щутгарт. Това направи изключително впечатление на аудиторията – световноизвестен учен и професор стоматолог говори с дълбоко убеждение за своята християнска вяра.

От гледище на нашата човешка логика, Моисей имаше чудесната подготовка, образование, възпитание, власт и възможности да застане начело на евреите и да ги изведе от Египет. Четиридесет години той получи всичко, което Египет можа да му даде. По-подходящ човек от него едва ли можеше да се намери, който да изведе евреите. Така мислим ние хората.

Какво мисли Бог?

Но колкото и да са силни и убедителни човешкото мислене и логика, Бог има друго мислене и друга логика, напълно **противоположна** на човешката логика. „*Защото Моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища – като Моите пътища, казва Господ*“ (Исая 55:8).

Очевидно тези четиридесет години на подготовка на Моисей в двореца на фараона нямаха стойност за Бога, с оглед на мисията, която Моисей трябваше да изпълни. И затова Бог му даде нови четиридесет години, но не вече в двореца на фараона, потънал в лукс и изобилие, а в пустинята и не вече като принц на Египет, а като овчар, понасящ изпитанията на горещината на деня и студа на нощта.

В Посланието до коринтяните апостол Павел пише: *„Понеже, братя, вижте какви сте вие, призваните, че между вас няма мнозина мъдри според човеците, нито мнозина силни, нито мнозина благородни. Но Бог избра глупавите неща в света, за да посрами мъдрите; Бог избра също така немоощните неща на света, за да посрами силните; още и долните и презрените неща на света избра Бог. Да! И онези, които ги няма, за да унищожи тези, които ги има, **за да не се похвали** никое създание пред Бога“* (1 Коринтяни 1:26-29).

В Библията имаме много примери в това отношение. Какви бяха Давид, Йеремия и Мария, когато бяха призвани за служение? Ами от 12-те апостоли нямаше нито един с академично образование. И какво стори Христос чрез тези необразовани хора?

От обикновения живот знаем, че за да употребим нещо с определена цел, то това нещо трябва да притежава белези и качества, чрез които да се постигне тази цел. Машинният инженер конструира дадена машина така, че тя да може да извършва определеното от инженера действие и произвежда нещо, което е от полза за много хора. Дадено висше учебно заведение обучава даден човек така, че той да стане способен да върши това, за което това заведение го е подготвило. Родителите възпитават детето така, че то да добие качества, които родителите искат.

Същото трябва да бъде и при формирането на християнина от Христос. Този християнин трябва така да бъде формиран от Христос, че да стане подходящ за изпълнение на делото, за което Христос иска да го употреби. Така беше някога с

Моисей, така е и с всеки християнин, който иска да служи на Христос така, както Христос иска да Му се служи.

Християните трябва да знаят, че методите, които Бог използва, за да формира Своите последователи като служители и инструменти в Своята ръка, не винаги могат да ни се харесат. Те понякога могат да бъдат и болезнени.

Видяхме до тук как **Бог върши Своята част** при формирането на Своите служители – Той кани Своя служител, дава му дарби и го формира, за да стане годен за това служение. Но за да стане християнинът годен и да бъде употребен като Христов служител, **той трябва да извърши и своята част** в подготовката и осъществяването на това служение.

И тъй, служението на Бога е **двустранен** процес. Когато християнинът чуе заповедта на Христос (Матей 28:19-20), той трябва да направи четири неща: **Първото** е да каже думите, които Исая казва: „Ето ме, изпрати мен“ (Исая 6:8). **Второто**, което трябва да върши, е **всекидневно да изповядва греховете си** и моли за прошка. Християнинът не е имунизиран срещу греха. Князът на този свят прави всичко възможно, за да държи хората в робството на греха. А с грях не може да се служи на Бога. Библията повелява: „Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“ (1 Иоан 1:9). Така християнинът ще може да бъде плодотворен Христов служител. Това се отнася особено за духовниците, чиито грехове се носят от църквата и обществото. **Трето** – ежедневно да моли Христос за мъдрост, сила, закрила и водителство в своето служение. **Четвърто:** Християнинът е част от тялото Христово. Ето защо неговото служение трябва да е част от църквата, към която той принадлежи.

КАК И ПРИ КАКВИ УСЛОВИЯ БОГ МОЖЕ ДА ТЕ УПОТРЕБИ?

***Призоваването и служението на Моисей – преобраз
на новородението и служението на християнина.***

Старозаветната история с призоваването на Моисей като Божи служител е чудесен преобраз на новородението, посвещението и служението на християнина в Новия завет. Ще направя паралел между двете неща, като поставя и отговора на следните три въпроса:

1) Къде стана срещата на Бога с Моисей, при която Бог го призова като Свой инструмент, за да изведе Божия народ от Египет. Това не стана в някоя разкошна и богато украсена катедрала, а в пустинята.

Трябва обезателно да си поставим въпроса защо? За да се сведе до минимум и дори напълно да се ликвидира човешкия елемент при призиването и посвещението на Моисей. Ето защо Бог нарече мястото на срещата „*святата земя*“. Това място е свято, защото: **а)** Бог присъства тук; **б)** За да покаже на Моисей, че той служи на един свят Бог; **в)** Святост означава отделяне от греха и посвещение в праведност. Всичко това показва, че в един ръкотворен храм, макар и той да е голяма катедрала, отделяне от греха и посвещение не може да се реализира. Защо това е така? Апостол Павел дава отговора: „*Бог, Който е направил света и всичко, което е в него, като е Господар на небето и на земята, не обитава в ръкотворни храмове*“ (Деяния на апостолите 17:24). Навярно читателят ще каже: „*Да, това се отнася за езическите храмове, но не и за християнските*“.

Разбира се, че имаше храм, където Бог пребиваваше. Това беше в Стария завет с народа на Израел. Бог призова

Самуил, когато беше в храма (1 Царе 3). Христос изгони търговците от храма, като им каза да не правят дома на Отца Му разбойнически вертеп (Матей 21:13). В Новия завет, Бог не благоволи в строеж на храм от строителни материали, а сам Той изгражда храм от новородени християни, в който духовен храм Бог благоволи да пребъдва.

И освен това, колко от Божиите мъже и жени в Библията бяха призвани за служение в някой храм? Да си спомним, къде бяха призвани като Божии служители Авраам, пророците, Давид? Ами Йоан Кръстител, 12-те апостоли, Савел и много други новозаветни Божии служители?

2) Кога стана призоваването на Моисей? То стана след четиридесетгодишна подготовка като овчар в пустинята. Бог искаше да „шлифова“ неговия характер така, че да стане годен за мисията, която трябваше да поеме.

Тук трябва да обърнем внимание на нещо много важно. Никъде не става дума в Библията, че през тези четиридесет години като овчар, Моисей е знаел за служението, за което Бог го е готвел. Моисей не е знаел това, което му предстои. Бог му известява за това служение едва при срещата Си с него на Синай. Какво значи този факт?

Това, че когато Бог подготвя някого за служение, най-важното е **трансформацията** на характера. Осъзнаване на **призванието** за това служение и **доверието** към обещанието на Бога стават при самото призвание. Всичко останало Бог поема в Своята ръка – средства, ръководство, закрила, благовремие, благословение и т.н. Това е един изключително важен библейски принцип за всеки, който иска да се посвети в служение на Бога.

Защо обръщам внимание на този факт? Защото при подготовката на християнското духовенство днес се обръща единствено внимание на образованието. Напълно се пренебрегват характера, нравствените качества и посвещението на личността. Затова и голямата част от духовниците са предимно назначени църковни чиновници, а не посветени Божии служители. Такива духовници по нищо не се различават от един държавен

служител, освен че имат някаква мъглява представа от Христос и християнството. С право един свещеник неотдавна ми каза, че има два вида духовници: професионалисти и посветени.

Гордостта на египетския принц Моисей трябваше да бъде **заместена** със смирение. Изобилието, разкошът, удоволствията и сигурността на двореца трябваше да бъдат **заместени** с изпитания, лишения и борба с опасностите на пустинята. Уютът и богатството на царския двор трябваше да бъдат **заместени** с примитивния начин на живот на овчаря. Картината се допълва и от факта, че това не бяха негови овце, а на тъста му Йотор, който беше духовник. Очевидно за Моисей такава една трансформация е била много трудно нещо, след като са били необходими четиридесет години, за да се пречупи характерът му. Положително за някои хора това може да стане и по-бързо, а при други изобщо да не се получи.

Бог подготвяше Моисей да поеме това велико служение - да изведе цял един народ от робство. Бог добре знаеше, че Моисей беше напуснал Египет, но Бог трябваше да се увери дали Египет е напуснал Моисей!

Христос иска да бъде сигурен дали посланикът, който Той изпраща в света, т.е. християнина, е годен да изведе погиващия човек от робството на греха. Затова Той го подлага на изпитание, както Моисей в пустинята.

3) Как стана призоваването на Моисей?

В историята с призоваването на Моисей има изключително важни неща, от които и днес всеки един християнин може да се поучи. Ще спомена накратко някои от тях така, както са дадени в трета и четвърта глави от книгата Изход. Препоръчвам на читателя много добре да се запознае с тези две глави, да осъзнае своето лично призвание и да направи съпоставка между призиването на Моисей и своето призвание като Божи служител.

Великата символика

Особено внимание заслужава символиката, която се крие във всяка една детайлност в тази история.

А) Бог **лично** призовава Моисей за служението, за което го е избрал. Този факт е достоен за особено внимание – не чрез посредник, а директно Творецът на Вселената се обръща към Своето творение – човека, за да го покани за сътрудник и служител. Такъв феномен не се среща в никоя друга религия.

Същото е и в Новия завет. Христос призовава всеки един, когото Той е избрал. *„Не вие избрахте Мене, но Аз избрах вас, и ви определих да излезете в света и да принасяте плод...”* (Йоан 15:16). Христос призовава Своя служител лично, чрез обстоятелствата, чрез други християни, чрез Своето Слово и по други начини.

Б) Бог призова Моисей в един **горящ бодлив храст**. Защо това не беше например едно красиво палмово дърво? Бодилите на този храст символизируют греховете на призвания. А чрез **пламъците** на горящия храст Бог иска да унищожи тези бодили – греховете, с които призваният не може да има общение с Бога. Те трябва да бъдат опростени.

Това става и при Новородението, за което говори Христос (Йоан 3:3). Покаяващият се предава греховете (тръните и бодилите) си на Христос, Който ги опрощава. Христос влага огъня на любовта Си в сърцето на новородения. *„Огън дойдох да туря на земята и колко бих желал да беше вече пламнал“* (Лука 12:49). При новородения християнин този огън пламва.

В) Бог призовава Моисей **да събуе обувките си**, защото мястото е свято. С обувките ние ходим в света и те са изцапани и обременени от калта и мръсотията на този свят. С тази мръсотия призоваваният не може да бъде в присъствието на святия Бог. За да има общение с Бога, призваният трябва да се освободи от всичко светско, което замъглява неговите духовни очи, за да отвори сърцето си за Бога и Неговите думи.

Християнинът, когато влиза в общение с Христос, трябва да се освободи от светските неща, *„защото, който яде хляба или пие Господната чаша недостойно ще бъде виновен за грях против тялото и кръвта на Господа. Но да изпитва*

човек себе си и така да яде от хляба и да пие от чашата“ (1 Коринтяни 11:27-28). Така предупреждава апостол Павел онези, които при Господната вечеря приемат безквасен хляб и червено вино, които са символ на тялото и кръвта Христови, което е среща и общение с Христос и възпоменание на делото на Голгота, което Той стори за нас човеците.

Г) Бог се представя кой е Той: *„Аз съм Бог на баща ти, Бог Авраамов, Бог Исааков, Бог Яковов“* (3:6).

При обръщението на Савел, Христос също се представи: *„Аз съм Христос, Когато ти гониш“* (Деяния на апостолите 9:5). В наши дни има много случаи, когато Христос се явява на мюсюлмани, представя се кой е и ги призовава да повярват в Него.

Д) Бог казва двете причини, поради които му се явява:

а) Бог е видял тежестта на египетското робство на Своя народ, **чул** е неговия вик, иска да го освободи от това робство и да го заведе в добра и пространна земя;

б) Бог иска да употреби Моисей като **инструмент** и да го изпрати в Египет. Тук Моисей трябва да извърши две неща: първо – да каже на фараона да пусне народа и второ – да каже на народа тази чудесна вест – излизане от робството. И така Бог се яви на Моисей, за да го направи Свой посланик, мисионер сред страдащия народ в Египет. Божието явяване задължи Моисей да отиде при страдащите: *„И така, ела сега и ще те изпратя при фараона, за да изведеш народа Ми от Египет“* (3:10). От пастир на овците, Моисей трябва да стане пастир на народа.

Поради същите две причини Христос кани човека да Го приеме като свой Бог и Спасител.

а) Той е видял страданието на погиващия свят под робството на греха, иска да го освободи от това робство и да му предложи вечен живот в Царството небесно. За да чуе Христос виковете на погиващия свят, този свят трябва да вика.

Огромният проблем на погиващите е, че те не осъзнават своето пагубно състояние, своята отдалеченост от Христос, своя път към вечните мъки. Затова и не викат... Ето защо Хрис-

тос заповядва на християните да се молят, да викат и плачат за погиващите. Това се нарича застъпническо служение и то е най-великото служение, което християнинът трябва да върши. Библията нарича това служение „глас на викация в пустинята“ (Матей 3:3).

б) Христос иска да изпрати новоповярвалия християнин като Свой посланик в страдащия под греха свят, където да извърши две неща: първо – да води борба срещу Сатана и неговите демони и второ – да каже на погиващите, че им носи Благата вест за спасение и вечен живот.

И така, Христос кани всеки човек да Го приеме за свой Бог и Спасител, за да го направи посланик, мисионер сред погиващия свят: „**И така, идете и създавайте ученици измежду всички народи... като ги учите да пазят всичко, което съм ви заповядал...**“ (Матей 28:19-20).

Новородението задължава християнина да отиде при погиващите в света и от името на Христос да ги призове към покаяние и да им съобщи Благата вест за спасение и вечен живот.

От погиващ в този свят, новороденият християнин става гражданин на небето и посланик на Христос в този свят. Той се е отделил от безбожието, от безнравствената същност, от лъжеученията и фалшивата религиозност на този свят. Така той е в света, но не е вече от света.

***Това е сърцевината и съдържанието
на християнството.***

***Такъв трябва да бъде животът
на истинския християнин.***

Е) Моисей осъзнава напълно величието на тази изключителна, съдбоносна и високо отговорна среща с Бога и реагира по четири различни начина:

а) С подобавашо **смирение** Моисей се съмнява дали ще е в състояние да изпълни това голямо служение: „*Кой съм аз, че да ида при фараона и да изведа израилтяните от Египет?*“ (3:11).

б) Основателно се интересува от **името на Бога**, с Който говори;

в) **Съмнява се** дали хората ще му повярват за срещата му с Бога и дали ще приемат думите му за истина;

г) Не се осмелява да приеме такова велико служение и моли Бога **да изпрати друг** вместо него.

Три от тези реакции на Моисей могат да се случат и при призиването на християнина.

Как Бог отговаря на реакцията на Моисей?

Възхитително е с какъв респект и внимание Бог взима отношение към всяка една от тези реакции на Моисей и отговаря на всяка негова дума. Отговорите на Бога са кулминацията на тази история. Ето отговорите на Бога:

а) На съмнението дали Моисей ще може да изпълни това служение, Бог му казва, че няма да е сам при изпълнение на тази мисия: „**АЗ ЩЕ БЪДА С ТЕБ**“ (3:12). Това е най-великото обещание, което Бог дава на човека! Като гаранция, че това ще бъде точно така, е, че Моисей с народа си ще послужат на Бога на това същото място – на планината Синай.

Същото обещание Христос повтаря и към Своите ученици в Новия завет: „... *И ето, Аз съм с вас през всички дни до свършека на света*“ (Матей 28:20). Християнинът е приел силата на Святия Дух, чрез която сила той ще бъде свидетел за Христос там, където бъде изпратен (Деяния на апостолите 1:8). Освен чрез Святия Дух (Йоан 14:16 и 26), Христос присъства във вярващия християнин и чрез Своето Слово (Йоан 14:23), с което Христос се идентифицира (Йоан 1:1).

Сигурността, че Христос е с Неговия служител на всяко място и при всички обстоятелства, е мощно средство в борбата срещу съмнението, страха и слабостта в служението.

б) Бог казва името Си на Моисей: „**АЗ СЪМ ОНЗИ, КОЙТО СЪМ**“ - на староеврейски „*Йяхве*“. Това име изявява Бога като **самосъществуващ, вечен, суверен**. Използваното

име „Йехова“ идва от еврейското ЙХВХ, в което са включени гласни от Елохим и Адонай, други имена на библейския Бог. Не се знае със сигурност правилното произношение на ЙХВХ, защото в древното еврейско писмо няма гласни букви. Думата Йяхве означава действие. Всъщност Бог казва на Моисей: *„Искам да Ме познават като Бог, Който е вечносъществуващ, Който присъства и действа“*. В това име се съдържа обещанието за живото присъствие на самия Бог сред Неговия народ.

Христос, като второто лице на Светата Троица, също потвърждава Своето вечно съществуване, казвайки за Себе Си: *„Истина, истина ви казвам – преди да се е родил Авраам, АЗ СЪМ* (Йоан 8:58).

За християните е много насърчително, че вярват в единствено истинския жив, триединен и вечен Бог, а не в някакво божество – дело на Сатана, както е при всички небиблейски езически религии.

в) Напълно естествено е да се очаква хората да не повярват на Моисей, че Бог му се е явил и му е възложил това служение (4:1). Робската психика помрачава до голяма степен духовния поглед на човека, генерира недоверие и дори съмнение в Бога, което преминава в примирение с обстоятелствата на робството. Това потвърждават по-късно думите на еврейския народ в пустинята: *„По-добре да бяхме умрели от Господната ръка в Египетската земя, когато седяхме около котлите с месо и когато ядахме хляб до насита...“* (Изход 16:3).

Днес християните са свидетели на липсата на интерес, съпротива, недоверие и безразличие към робувания на греха човек, когато му се заговори за вярата в Бога. И което е още по-трагично, такива хора не могат да осъзнаят, че са роби на греха, тъй като безбожието, материализмът, религиозно-фанатичният дух и суеверието са грях.

Бог много добре разбира притеснението на Моисей и му дава доказателства - чудеса, чрез които да убеди евреите, че Бог го е пратил.

ЧУДОТО С ОВЧАРСКАТА ТОЯГА (ИЗХОД 4:1-5).

Задължени сме да си поставим въпроса: Защо тоягата се превърна в **змия**, а не в друго някое животно, например в едно красиво агне или сърна? Освен чудотворния ефект, чрез който трябваше да се убедят хората в Египет, в този факт се крие една голяма символика. На овчарската тояга Моисей се надяваше в борбата си срещу дивите животни в пустинята. Тя беше за него средство, на което разчиташе, за да защити живота си. На силата си и на тоягата си Моисей възлагаше всичко.

Бог знаеше това много добре. Затова Той превърна тоягата в змия, за да види Моисей на какво е възлагал надеждата си, на какво се е уповавал и разчитал за своето оцеляване. Моисей трябваше да разбере, че не чрез тоягата той е защитен от враговете, а Бог е Този, Който го защитава.

Чудото с тоягата на Моисей ни задължава веднага да си поставим въпроса: **На какво разчита християнинът в своето служение?**

На интелигентност, образование, позиция, благосъстояние, благоприятни обстоятелства, спонсори, добри контакти, цветущо здраве, способности и дарби, голяма църква, препоръки, финансиране и симпатии от властта и т.н.? На всичко това ли, или единствено на Бога и Неговото ръководство?

Изпълнява ли християнинът следните две Божии заповеди: *„Възлагай делата си на Господа и ще се утвърдят твоите намерения“* (Притчи 16:3). *„Всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той се грижи за вас“* (1 Петрово 5:17).

Моисей се уплаши от змията и побягна от нея. Бог му заповяда: *„Протегни ръката си и я хвани за опашката?“* (4:4). Моисей много добре знаеше, че змия никога не се хваща за опашката, но винаги за главата. Та той имаше дългогодишна опитност в пустинята! Но Моисей не се възпротиви и направи каквото Бог му заповяда. И какъв беше резултатът? Овчарската тояга на Моисей се превърна в **чудотворен жезъл**, чрез който той води народа в продължение на четиридесет години през пустинята. Този жезъл Моисей предаде на Аарон

и след това е съхраняван в Светая Святих на Соломоновия храм.

Трансформацията на овчарската тояга в чудотворен жезъл в Стария завет и трансформацията на духовно мъртвия човек в Божие дете, което в Новия завет се нарича новорождение, са едни от най-значителните духовни събития в човешката история.

Имайки предвид опасението на Моисей, че няма да бъде чут от хората и днес ситуацията не е по-различна в много страни, където хората не искат да чуят посланието на мисионерите за единствения път за спасение и вечен живот чрез Христос и Неговото слово. Те предпочитат да живеят в атеизъм, суеверие, лъжеучения, езичество и традиционна ритуално-битова „християнска“ религиозност.

Бог дари Моисей с чудотворна сила, за да убеди хората да му повярват и да тръгнат след него. Христос обеща да дари чудотворна сила на християните. *„И тези знамения ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят; змии ще хващат; а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще възлагат ръце и те ще оздравяват“* (Марк 16:17-18).

Библията ни учи, че Христос иска Неговите последователи да извършват чудесата, които и Той е извършвал, дори и по-големи от тях (Йоан 14:12). Знамения са придружавали благовестието на апостолите и първите християни. Писанието никъде не говори, че чудесата и знаменията са били ограничени само за първите години от християнството. Това значи, че знаменията, които са вършени от апостолите и първите християни, трябва да бъдат извършвани от всички последователи на Христос и днес.

СТАВАТ ЛИ ЧУДЕСА ДНЕС?

Какви чудеса върши Бог чрез ръката на християните, за да бъде убеден погиващия свят, че те са Христови посланици?

Чудеса стават и днес, макар и да не са в такива мащаби, както по време на апостолите. Две са причините за това:

Първата причина се корени в качеството на вярата на християните днес. Веднъж един баща заведе болното си дете при учениците на Христос, но те не можаха да го изцелят. Учениците попитаха Христос, защо не са могли да го изцелят. Христос отговаря: *„Поради вашето **маловерие**. Защото истина ви казвам: Ако имате вяра колкото синапово зърно, ще кажете на тази планина: Премести се оттук там и тя ще се премести; и нищо няма да е невъзможно за вас“* (Матей 17:20).

Втората причина се корени в **целта на чудесата**. Две са целите, които Бог постига чрез чудесата: **а)** Да потвърдят истинността на библейското послание; **б)** Да покажат, че Бог е упълномощил Своя посланик като благовестител. Поради това чудесата са били необходимост в апостолско време, за да потвърдят истинността на апостолското благовестие и апостолите като Христови посланици.

Днес имаме истината за Исус записана в Писанието. Имаме написаното от апостолите, изложено в Библията. Исус и Неговите апостоли са крайъгълният камък и основата на нашата вяра (Ефесяни 2:20), както се казва в Библията. В този смисъл **чудесата вече не са така необходими**, тъй като посланието на Исус и на Неговите апостоли вече е било доказано и точно предадено в Писанията. Ето защо не трябва да очакваме днес непременно да стават чудеса така, както са ставали в Библейски времена.

Много хора желаят Бог да върши чудеса, за да се „докаже“ пред тях. *„Ще повярвам само ако Бог извърши чудо или знамение!“* Тази идея обаче е опровергана в Писанието. Когато Бог извършваше удивителни и мощни чудеса за израилтяните, това накара ли ги да се покоряват на Него? Не, израилтяните постоянно не се покоряваха и се бунтуваха срещу Бог, въпреки че видяха всички чудеса. Днешният човек не е по-различен от хората в миналото.

Отново ще повторя: Чудеса стават и днес. Достатъчно е християните днес да погледнат на **новорождението**, което по качество и сила е еднакво с възкресението на Лазар и

дъщерята на Яаир или завръщането на блудния син. При новородението духовно мъртвият става ново творение, нов човек. Това казва сам Христос чрез бащата на блудния син: „*Защото този мой син мъртъв беше и оживя*“ (Лука 15:24).

Библията учи, че **вършенето на чудеса е дарба** от Святия Дух (1 Коринтяни 12:4, 9-10). Християните имат различни дарби, но „*Духът е същият... Който разделя поотделно на всеки, както иска*“.

И едно интересно явление – чудеса днес се наблюдават предимно в страни, в които се наблюдава растеж на християнството – Китай, някои африкански и южноамерикански държави. Същността на християнството в тези страни наподобява до голяма степен на християнството от първите три века.

Въпросът е не дали днес стават чудеса, а дали днешният човек има очи да види чудесата, които стават в ежедневието.

г) Интересна е реакцията на Бога към отказа на Моисей. Въпреки че Божият гняв е пламнал срещу него, Бог се отнася като любящ баща и му предлага изходен вариант, с който Моисей се съгласява и приема окончателно служението.

Две важни особености при призиването на Моисей трябва обезателно да се споменат:

Първо – служението, което Бог дари на Моисей, стана **приоритет** до края на живота му. Моисей остана верен на това служение.

Второ - когато Бог призовава към служение, Той иска от призивания **да отдаде всичко** и всичките си сили в това служение. Моисей остави всичко в Мидиамската земя, взе семейството си и отиде да върши делото, което Бог му възложи. Бог не приема половинчатото служение.

Когато апостол Андрей отиде при момчето, което имаше пет хляба и две риби и му ги поиска, момчето даде всичко, което имаше. И какво произлезе от това? Бяха нахранени пет хиляди мъже, заедно с жените и децата си.

И друг един случай от нашето съвремие. Най-голямото църковно общество в света е църквата на южнокорейския пастор **Дейвид Йонги Чо**, която понастоящем наброява 800 000 членове. Интересна е историята как е построена църковната сграда. Дълго време пасторът мотивирал членовете да подпомагат финансово строежа на новата църква. След едно богослужение идва при пастора стара бедна вдовица и му дава една дървена паничка, в която тя се хранела и му казала: *„Аз нямам нищо друго въщи, но от любов към Бога, подарявам за строежа това, което имам“*. След известно време пасторът проповядвал за любовта към Бога и като пример показал дървената паничка, която бедната старица подарила за строежа. След богослужението дошъл при пастора непознат човек и му казал: *„Аз съм американски турист и тази сутрин влязох във вашата църква. Примерът с любовта на бедната вдовица към Бога дълбоко ме трогна и аз приех Христос за мой личен Спасител. Моля Ви да ми подарите тази дървена паничка като спомен за моето новородение“*. След като получил паничката, американецът добавил: *„Искам да покажа и аз любовта си към Бога“*. Направил дарение за строежа на сградата на църквата от един милион долара.

Бедната старица нямала почти нищо, но дала всичко, което имала. И Бог възнаградил изобилно тази жертва. Така започнал строежът на сградата на най-голямата църква в света, в която членуват една десета от населението на столицата на Южна Корея - Сеул.

Така е било в началото, когато тази църква е била в първата си любов към Христос. Днес, няколко десетилетия по-късно, нещата са съвсем други. Стана известно, че пастор Йонги Чо е съден и осъден за финансови злоупотреби в особено големи размери. Но много по-трагичното е, че Дейвид Йонги Чо е един от 670 пастори, богослови и университетски преподаватели от цял свят, които са подписали писмото на ръководителите на исляма *„Общо слово между нас и вас“*, с което тези християни приемат две неща: **а)** че християни и мюсюлмани се молят на

един и същи Бог и **б**) че се присъединяват към подкрепяното от папа Франциск обединение на християнство с ислям под името ХРИСЛЯМ. Това е тежко духовно падение на един човек, когото Бог в началото употребява по чудесен начин и дарява плодове. Така беше със Соломон, с Юда, с църквата в Ефес и с немалко християнски ръководители днес. Така беше и с Демас, за когото Павел пише: „Демас ме остави, като обикна сегашния свят“ (2 Тимотей 4:10). Не началото на нашия път с Христос гарантира вечния ни живот, а верността до края на живота ни.

Уважаеми читателю, отново повтарям, че всеки човек на този свят бива употребен или от Бога, или от Сатана. Това е универсален и вечен закон. Решението е лично - от кого човек да бъде употребен. А това решава и неговата съдба във вечността.

ХРИСТИЯНИТЕ ПРЕЗ ПОГЛЕДА НА ХРИСТОС

(Седемте църкви в ранното християнство)

Разгледаните до тук седем теми ще помогнат на читателя да направи преценка на качеството на своето християнство и да си отговори на въпроса дали то съответства на християнството, което Христос и апостолите ни завещаха. Освен това читателят ще добие обща представа относно същността и качеството на християнството някога и днес. Съпоставката ясно показва, че историческата епоха след третия век, през Средновековието и днес е довела до значително отдалечаване на християнството от неговия източник – Христос и апостолите.

Особено важно за читателя е да се запознае подробно с начина, по който се приема християнската вяра и как се расте във вярата, за да се получи лична увереност дали Христос може да го използва като инструмент за спечелване и на други хора за християнството.

Ако към цялата тази информация се добави и личното мнение на Христос за качеството на християнството на Неговите последователи, то ползата от настоящата книга ще бъде още по-голяма.

Библията дава един прекрасен модел на християнски църкви, погледнати и преценени от самия Христос. Това са **седемте малоазийски църкви**, чието християнство Христос преценява.

Аз ще се спра поотделно на мнението на Христос към всяка една от тези църкви, като предлага на читателя да си постави и отговори на следните два въпроса:

1) С коя от тези седем църкви аз и църквата, която посещавам, можем да се сравним?

2) Какво Бог иска да каже на християните днес с представянето на тези църкви и преценката Му за тях?

ЗАЩО ПРЕЦЕНКАТА НА ХРИСТОС Е ВАЖНА ЗА ХРИСТИЯНИТЕ?

Както вече беше споменато, Бог създаде човека, за да има **общение** с него. Това общение може да се реализира, ако човек знае, че Бог обича и търси човека. Бог Сам дойде на земята в лицето на Господ Исус Христос, за да покаже пътя, по който човек може да достигне Бога и да прецени качеството на тяхното християнство. Ето някои важни основания защо се занимавам с тази тема:

1) В своята дейност всеки човек в **обикновения живот** бива преценяван от друг по-вишестоящ от него – детето - от своите родители, работникът - от неговия работодател, студентът - от неговия професор, пациентът - от лекаря, посланикът - от този, който го е изпратил и т.н. В областта на вярата не трябва да е по-друго.

2) След като човек е приел Христос за Свой Господ и Спасител, Христос **се интересува** от Своите последователи, ръководи ги, закриля ги и преценява техния начин на живот като християни. Ето защо на някои от тях Той казва: „*Хубаво, добри и верен слуга...*“ (Матей 25:21), а на други: „*Лукав слуга...*“ (Матей 18:32). От съдбоносно значение за днешните християни е кои от тези думи те ще чуят от Христос, след като Той прецени тяхното християнство. А това ще стане с всеки един християнин. Така стана и с малоазийските църкви.

3) Отново ще повторя, че за всеки християнин съществува опасността да си създаде **погрешна представа** за своето християнство. Това води до последствия както в този живот, така и във вечността. Ето защо е от съдбоносно значение християнинът да знае каква е преценката на Христос за неговото християнство. А това може да стане и чрез критериите, които са изложени в тази книга относно истинското християнство.

4) Стана вече дума, че християнският живот не познава застой – християнинът или **расте, или отслабва** във вярата.

Преценката на Христос към седемте малоазийски църкви ще бъде от полза за християнина днес да сравни състоянието на своята вяра с тези църкви. Това става още по-важно, като се има предвид предупреждението на Словото Божие, че е „*дошло времето да се започне съдът от Божия дом*“ (1 Петрово 4:17).

5) Важно е Дарителят да знае как надареният постъпва с **дарбите**, които е получил. Дарителят е Христос, надареният е християнинът. Злоупотребата с дарбите (време, здраве, благодат и т.н.) е сериозен проблем за много християни днес.

Освен това знаем, че **църквата е Тяло Христово** и Христос е главата на това Тяло. Свързани ли са членовете на Тялото с Главата и постъпват ли според заповедите, които идват от Главата? Ако това не се получи, то тогава тези членове стават ненужни и Тялото не може да расте. Такъв е биологичният принцип на растеж на човешкия организъм. Но тук има и нещо интересно и важно. Ако даден орган заболее и изгуби комуникацията си с централната нервна система, той става бремене за организма. Чрез операция може да се **отстрани и замени** с орган от друг човек.

При Тялото Христово се получава абсолютно същото. Христос предупреждава: „*Казвам ви, че ако тези млъкнат, то камъните ще извикат*“ (Лука 19:40).

Това просто означава, че ако християнинът не изпълни своя дълг, който Христос очаква от него, той ще бъде заместен от друг.

Преценката на седемте църкви от Христос **следва определена схема**:

а) Най-напред Христос лично се представя на всяка църква; преценката и посланията Христос отправя към ръководителите на тези църкви – седемте звезди. Мечът, „*остър и от двете страни*“, е Божието слово, което или спасява, или осъжда.

б) Христос познава точното състояние на църквата, поради което дава и точна преценка (диагноза) – или хвали, или изобличава;

в) Като любещ Бог, Христос предлага и най-добрия метод (лечение) за духовното възстановяване на църквата;

г) Христос дава и чудесни обещания на всяка една от църквите, при условие, че те приемат Неговата преценка и препоръка;

д) Важно е да се знае, че църквите не са знаели предварително за тази преценка на Христос. Това има голямо значение за днешните християни, а именно, че Христос наблюдава непрекъснато живота ни като християни, преценява ни и ни предлага корекция, ако такава е необходима. Остава християнинът да види и възприеме тази преценка и да реши как да постъпи. Голяма опасност е, че мнозина християни не забелязват времето, когато Христос ги посещава и преценява, както някога Йерусалим не видя посещението на Месията. Присъдата дойде веднага: *„Ето, вашият дом се оставя пуст“* (Матей 24:38). Това ще бъде тежка присъда за един християнин.

ПОСЛАНИЕТО ДО ЦЪРКВАТА В ЕФЕС (Църква, изгубила първата любов към Христос)

1) Христос се представя като *„Онзи, Който държи седемте звезди в десницата Си и Който ходи сред седемте златни светилника“* (2:1). Това показва, че Христос пребивава сред църквата (светилника) и много добре я познава.

2) **Преценката** засяга четири основни направления от живота на църквата: **а)** работата и служението за Христос; **б)** изпитанията и търпението за вярата; **в)** безкомпромисност и изобличение към лъжеучителите в църквата и техните учения; **г)** любовта към Христос.

По три от тези показатели църквата е съвършена, поради което в това отношение няма никакъв упрек. Но Христос не премълчава и нейния голям проблем – оставила е **първата си любов към Христос**. Това значи, че всичко, което се върши в църквата, се върши като задължение, а не от любов към Христос. Това се определя от Христос като **падение**, за което е необходимо покаяние, което означава, че първата ни и най-важна мотивация за нашето християнство и служението ни като християни трябва да бъде любовта

ни към личността и делото на Христос. Всичко останало е второстепенно.

Това послание е изключително важно и за днешното християнство. То ни предупреждава, че **не е достатъчно** да знаем правилното учение, да спазваме заповедите, да вършим добри дела, да благовестваме на погиващите и да участваме редовно в богослуженията.

*Първото и най-важното за християнина е да има
чистосърдечна любов към личността, делото и
Словото на Христос.*

Христос казва, че това е „най-голямата и първа заповед в закона“ (Матей 22:38). Тази искрена любов води до всеотдайно посвещение, служение и нравствена чистота в живота, както и любов към истината, с която не се правят компромиси. Тази искрена любов не търпи допълнителни авторитети на почитание и служение, освен Христос. В противен случай попадаме под ударите на осъждението: „ако любов нямам нищо не съм... нищо не ме ползва“ (1 Коринтяни 13:2-3). Христос му дава още по-тежка присъда, като го нарича падение.

Ето защо Христос не хвали ефеската църква за всичко това, което християните в нея вършат, а само го констатира и предупреждава църквата. Той набляга на големия проблем на тази църква – липса на първата любов към Христос.

Какво значи да обичаме Христос?

Тази любов се основава на доверие, комуникация, всеотдайност и обща цел с Христос. Тя означава още да отбягваме съзнателен грях, да нямаме интереси, които Христос не споделя, да не ходим по път, по който Той не би ни придружил, да имаме съзнанието, че в живота ни нищо не става без знанието на Христос, да нямаме страхове за утрешния ден, да имаме общение с Христос чрез Словото и молитвата, както и да се съобразяваме с Неговата воля във всичко, което вършим. Христос ясно казва: „Ако Ме обича някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го възлюби и Ние ще дойдем при Него и ще направим обиталище у него“ (Йоан 14:23).

Какво е състоянието на днешното християнство в това отношение? Вече споменах преди това, че един от белезите на днешното християнство е безлюбието между християните. Това означава, че днес при някои вероизповедания, поради безлюбие, християнството се е превърнало в безполезна религиозно-традиционна практика със светски и езически елементи.

Нека да поставя въпроса и по-директно: **Обичат ли днешните християни Христос?** Отговорът не е труден - след като те нямат любов помежду си, то Библията казва, че те нямат и любов към Бога, *„защото, който не обича брат си, когото е видял, не може да обича Бога, Когото не е видял“* (1 Йоан 4:20). Къде е любовта между отделните християнски общества?

3) След тази тежка диагноза на ефеската църква, **Христос предлага** единствения път, за да се преодолее това падение: *„покай се и върши първите си дела“* (Откровение 2:5). В противен случай всичко, което Христос е видял в църквата, няма да има стойност. Интересно е да се отбележи, че Христос не прави упрек на църквата. Той не казва: „Спомни си, **докъде** си паднал...!“, а с голяма бащинска обич казва: „Спомни си **откъде** си паднал...“, т.е. какъв беше в началото, и какво стана с твоето християнство сега. Това показва, че в началото ефеската църква е имала силна любов към Христос. Положително и с течение на времето тази любов е отслабнала и е била заместена от църковни активности и рутинни дейности.

4) За църквата в Ефес има само две възможности:

а) Или да приеме предложението на Христос, да се покае и да се върне към първоначалния си начин на християнски живот. И ако това стане Христос дава чудесно обещание на християните от тази църква: *„На този, който победи, ще дам да яде от дървото на живота, което е сред Божия рай“* (2:7).

б) Или да отхвърли предложението на Христос и да продължи да живее както досега. Тогава църквата ще изгуби присъствието и общението си с Христос. Заради липса на

любов, църквата е в опасност от разпадане. Ако презвитерите на църквата не успеят да дисциплинират и научат църквата на любов, самият Исус Христос ще се намеси и ще нанесе осъждение.

Не се казва коя от тези две възможности ефеската църква е приела. Ако съдим по историята тя не се е покаяла, тъй като няколко столетия по-късно тя вече не съществува.

Най-важната поука за днешните християни и за християнските църкви от посланието до ефеската църква: днешното християнство **е заместило** до голяма степен любовта към Христос с многолика църковна активност, мисионерство, организационни мероприятия, благотворителни дейности, безброй човешки и материални авторитети (светии, мощи, икони, предмети и др.) външни форми на богопочитание, доктрини, канони и суеверия, както и добро сътрудничество със света и езичеството.

Изключено е да казваш, че обичаш Христос, а практикуваш християнство, което не е изцяло според волята на Христос, **не се е практикувало от Неговите апостоли, нито пък се среща в Библията.**

ПОСЛАНИЕ ДО ЦЪРКВАТА В СМИРНА (Църква на бедността, гонението и мъченичеството)

На църквата в Смирна Христос **се представя** като „*Първият и Последният, Който бе мъртъв и оживя*“ (2:8). Това представяне носи утеха за онези, които страдат и са изправени пред мъченичество. Точно такава е била и църквата в Смирна – бедна, преследвана, страдаща и мъченическа.

В **преценката** Си Христос засяга три неща: **а)** вижда бедността и страданието на Църквата; **б)** вижда гонението и мъченичеството на християните в Смирна; **в)** говори за предстоящи гонения и мъченичество.

Християните от Смирна (днешен Измир) са бедни и са подложени на гонение и мъченичество от страна на юдеите и римското езичество.

В това кратко представяне на църквата в Смирна Христос отговаря на четири твърде важни въпроси за всеки християнин.

Първо - Христос казва защо има гонение и страдания – за да бъдат изпитани християните в тяхната вяра. А изпитанието дава като плод следните три неща: гради доверието на Христос към християнина, укрепва и стимулира растежа на вярата, гарантира вечния живот на християнина.

Второ – Христос казва, че Сатана е причината за гоненията, страданията и мъченичеството на християните. Като инструмент Сатана използва евреите и езичниците. Заслужава внимание изразът „*синагога на Сатана*“. Този израз показва поне две неща: **а)** че Сатана има големи възможности да проникне и действа навсякъде. **б)** по силата на логиката можем да говорим и за „*църква на Сатана*“. Достатъчно е да си припомним отношението на средновековната западна църква към всички онези християни, които не приемаха папското върховенство. Със сигурност Христос не пребивава в такава църква. А ако Христос не присъства в църквата, то тогава със сигурност там е Сатана.

Трето – страданията и скръбта няма да престанат, а винаги ще придружават истинските и верни християни. От християнската история се знае, че църквата в Смирна е дала много мъченици на вярата. Един от най-известните мъченици е Поликарп Смирненски.

Четвърто - Христос прави разлика между материална бедност и духовно богатство, като насърчава християните от Смирна, че те са духовно богати.

Църквата в Смирна е една от двете, между седемте малоазийски църкви, към която Христос не отправя упрек.

Христос дава на смирненската църква едно велико обещание – на онези, които останат верни на Христос, ще им бъде даден **венецът на живота и няма да бъдат поразени от втората смърт**. Това значи, че ще бъдат във вечността при Господ Исус Христос.

Поуката за християните днес. Преценката на Христос към църквата в Смирна дава изобилен материал за размиш-

ления на християните днес. Ето няколко важни неща в това отношение:

а) Бедността като обстоятелство в живота не трябва да влияе върху качеството на вярата; това не означава, че бедният обезателно ще притежава много силна вяра, а богатият ще е със слаба вяра; много са онези бедняци, които и не искат да чуят за Бога; а има и не малко бедни, но истински християни със силна вяра, както християните от църквата в Смирна.

Църквата в Смирна е добър пример за онези християнски общества, които учат, че християните не трябва да бъдат бедни, страдащи и болни. Щом са християни, те трябвало да са материално богати, здрави и да нямат никакви проблеми. Това е известното днес т.н. „Евангелие на просперитета“ (*Prosperity Gospel*), имащо не малко привърженици в западните страни и в България. Тези хора очевидно нито Библията познават, нито пък живота на Христос, Който „*нямаше де глава да подслони*“ (Матей 8:20).

Разбира се, че има и материално богати хора, които са дълбоко вярващи. Все пак богатството е по-голямата опасност човек да е със слаба вяра или пък напълно да я изгуби. Затова и Христос казва, че богатите трудно ще влязат в Царството небесно (Матей 19:23). Затова и Библията съветва да се молим така: „*Не ми давай нито сиромашия, нито богатство... да не би да се преситя и се отрека от теб... или да не би да осиромашея, за да открадна и да употребя скверно името на моя Бог*“ (Притчи 30:8-9).

б) Втората поука, която днешните християни трябва да вземат от църквата в Смирна, е да знаят, че **изпитанията и страданията** са част от живота на християнина. Така беше при Христос, при апостолите и при ранните християни. Прекрасен пример в това отношение е животът на апостол Павел. Днес не трябва да е по-друго. Добър пример са християните в Китай днес, които на фона на страдания, гонения, бедност и мъченичество, укрепват във вярата и църквите непрекъснато растат.

ПОСЛАНИЕ ДО ЦЪРКВАТА В ПЕРГАМ (Църквата, която толерира лъжеученията)

И тук виждаме едно забележително и целенасочено **представяне** на Христос, с което се показва, каква ще бъде преценката на тази църква. Христос държи в ръката си **двуостър меч**, чрез който може да се раздели истината от лъжата и да предпази Божия народ от опасното смесване на християнството с езичесвото. Двуострият меч е Словото Божие: „*Защото Божието слово е живо и действено, по-остро от всеки меч, остър и от двете страни...*“ (Евреи 4:12). За вярващия християнин то е сила, която го държи здраво към истината.

Преценката. За разлика от другите църкви, Христос не започва преценката Си с делата и живота им като християни, а с това **къде живеят** те. Защо? Защото месторазположението е било много важно за тази църква. Пергам е градът, където е била главната „*щаб-квартира*“ на онези, които са се покланяли на римския император като бог. Тук е бил построен първият храм, в който римският император е обявен за бог. Градът е бил столица на римската провинция Мала Азия и най-голям езически център по онова време. Античният град е известен още и с храма на Деметра, големия олтар на Зевс, Пергамския олтар, храмовете на Атина, Баксус и Аскалеп. Тук се е намирал и известният олтар на Зевс (едно от седемте чудеса на света), който през 19-ти век е открит като археологическа находка от немски археолози, закупен е от Германия и днес се намира в известния *Pergamon-Museum* в Берлин.

В град Пергам, като столица на римската провинция Мала Азия и най-голям езически център, масово са се практикували идолски жертвоприношения, разврат, почитане на змията и храмова проституция. Ето защо Христос казва, че **в този град живее Сатана** и го определя като „**град, в който е тронът на Сатана**“.

В такава една езическа атмосфера са живеели християните в Пергам. Такова директно „съжителство“ със Сатана е изисквало християните тук да бъдат особено осторожни

и безкомпромисни. Те са били подложени непрекъснато на опасността езичеството да проникне в църквата. Църквата се е борила с всички сили да не проникне езичеството в нея, поради което Христос кава, че църквата „*държи здраво на Неговото име и не се е отрекла от вярата в Него*“ (2:13). Тази църква е дала първият известен малоазийски мъченик Антипа. Ето защо църквата заслужава **похвала**. Това е и първата част от преценката на Христос на християните от Пергам.

Втората част от преценката е **упрек**, тъй като в църквата е имало християни, които са разпространявали и поддържали **лъжеучения**. Христос говори за две такива лъжеучения: **а)** на Валаам, който е учел Валак да постави съблазън пред израилтяните, за да ядат идоложертвено и да блудстват; **б)** имало е и хора, които са поддържали учението на николаитите. Много библейски изследователи смятат, че според това лъжеучение Божията благодат позволява на християните да се отдават на идолопоклонство и сексуални грехове. Д-р Скофилд свързва това лъжеучение с началото и възхода на клирикалната система, според която Църквата се състои от духовници и миряни. Според него, николаитите пренебрегват библейското учение, че всички последователи на Христос са „*избран род, царско свещенство, свят народ, който Бог придоби, за да възвестява превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина, вие които някога не бяхте народ, а сега сте Божи народ*“ (1 Петрово 2:9).

Големият проблем на църквата в Пергам е бил, че това морално падение се е вършело **под маската на християнската религиозност** и църквата като цяло е приемала и търпяла с мълчание тези лъжеучения. Това е причината Христос да упреква църквата.

Христос призовава християните от Пергам да се покаят и сами да се справят с този проблем. А ако това не стане, сам Христос ще дойде и ще воюва против лъжеучителите. Как ще воюва? Чрез Своето Слово, чрез този двуостър меч, който излиза от Неговите уст.

На този, който победи в борбата срещу лъжеученията, Христос ще подари скритата манна и бялото камъче. Победители в църквата ще бъдат онези, които се борят срещу нездравото учение и се разграничат от него.

Манната е символ на самият Христос и това е небесната храна, която беше давана на Божия народ, за да извърви дългия път през пустинята, изпълнен с ежедневни опасности от студ, пек, глад и диви животни. Тази храна трябва да приеме църквата в Пергам, за да устои на лъжеученията, които водят към духовна погибел.

Бяло камъче означава опрощение и в древна Гърция се давало при съдопроизводство, когато подсъдимият бил освободен от отговорност, както и на победителя в атлетическите състезания. Освен това то е израз на приветствие за добре дошъл от страна на домакина към госта. Това е наградата, която дава Христос на победителя.

Това камъче имало ново име - името на Исус или Ходатая, вместо страшното име върху златния начелник на еврейския Първосвещеник, за което се вярвало, че никой евреин не можел да прочете. Това име на Исус, което означава освобождение от осъждане и спасение, има такова високо и дълбоко значение, което никой не знае освен тези, чиято духовна опитност, като получатели на бялото камъче, им дава да разберат драгоценността му.

Тези две награди на победителите имат и специално значение за църквата в Пергам. В исторически аспект църквата в Пергам символизира четвъртия и пети век от църковната история, когато християнството е вече държавна религия. Думата „Пергам“ означава *„напълно омъжена“*. Това е било действителното състояние на църквата от времето на Константин Велики, когато църква и държава стават едно, т.е. *църквата е била „напълно омъжена“ за държавата*. В църквата е имало хиляди хора, които са се наричали „християни“ само на думи, както и голяма търпимост към езичеството, което масово навлиза в християнството.

Поуката за християните днес.

Преценката на Христос към църквата в Пергам има голямо значение за християнството и християните днес. Ето някои от основните поуки:

1) Между положението на Пергам тогава и състоянието на Европа в мултирелигиозно отношение днес, има много общи неща. И днес в Европа християните трябва да се конфронтират с множество езически небиблейски религии. Да вземе като пример исляма, който залива Европа и създава предпоставки не след дълго време да стане преобладаващата религия в много европейски държави. Така че не е далеч времето, когато и Европа може да стане „*трон на Сатана*“, както беше тогава Пергам. В някои от християнските вероизповедания поклонението на Бога с Дух и истина, е заменено с поклонение на външни видими форми на богочитание.

2) Навлизането на лъжеучения, светски и езически елементи в християнството, е другата опасност за църквите днес.

3) Фалшивата толерантност, мълчание и липсата на изобличителен дух, както и компромис с вярата и безнравственост в църквите днес е същата, както е била в църквата в Пергам тогава, поради което Христос я упреква. Разбира се, че преобладаващата част от християните в църквите следват библийските принципи на вяра и живот. Но достатъчни са отделни лъжеучители, или такива, които пренебрегват библийските морални норми, за да предизвикат Божието осъждение към цялата църква.

4) Най-доброто средство в борбата срещу лъжеученията е Словото Божие, което като двуостър меч ще раздели истината от лъжата. Това е особено важно да се знае, тъй като днес в много от църковните общества се омаловажава или либерализира Светата Библия.

Християните днес трябва да се поучат и да се вслушат в предупреждението на Святия Дух. Той продължава да говори същите думи, които Христос отправя към седемте църкви в Мала Азия.

ПОСЛАНИЕ ДО ЦЪРКВАТА В ТИАТИР (Църквата на компромисите и моралното падение)

Само на тази църква Христос **се представя** като СИН БОЖИ. Ето защо това послание придобива голямо значение и стойност за днешно време. Въпреки че църквата в Тиатир е била малочислена, Христос ѝ отделя специално внимание с оглед църквите в бъдеще.

Преценката на Христос започва с подробно изброяване на положителните качества на християните от тази църква – любов, вяра, служение, търпение и добри дела. Всичко в тази преценка звучи много добре и човек може да добие впечатлението, че с тези много положителни качества църквата е спечелила благоволението на Бога. Но Христос вижда много по-дълбоко и вижда неща, които църквата не е видяла или пък не е искала да види.

Въпреки всички тези много добри неща на християните в Тиатир, Христос казва: *„Имам нещо против тебе“* (2:20). С други думи, Христос иска да каже: *Има нещо, което в твоя начин на живот като християнин не Ми харесва и Аз те упреквам и осъждам заради това. Много от ти добри неща не могат да балансират лошото, което е част от твоя начин на живот като християнин.*

И Христос казва това, което е лошо при тях и което те не са забелязали досега. Проблемът на християните в Тиатир се казва **толерантност**, което е много голяма опасност за църквата. Ръководството на църквата е било толерантно към някаква самозвана пророчица на име **Йезавел**, която е учела, че християните могат да живеят в блудство и идолопоклонство, без това да се счита за грях.

Старейшините на църквата в Тиатир са пренебрегнали учението на апостолите (1 Коринтяни 14:34-35), като са позволили на Йезавел да проповядва и разпространява своите „пророчества“. Изглежда в тази църква поучението е било предоставено на Йезавел, докато прехвалените и благочестиви мъже от духовния съвет (старейшините) са били „втора цигулка“. Тази картина е добре позната днес и в някои от евангелските църкви особено на Запад.

И какви са били плодовете от лъжеучението на Йезавел? На първо място – **разделение на църквата** в Тиатир. Едни, които са последвали учението на „пророчицата“ и други, които *„не държат това учение и които не са познали сатанинските дълбини“* (2:24).

Тежка е **присъдата**, която Христос отправя към Йезавел и тези, които са последвали нейното лъжеучение – нея самата ще сполети болест, а децата ѝ ще бъдат погубени. Въпреки че Христос я е предупредил и ѝ е дал време да се откаже и се покае, тя не е искала. Това показва, че тя съзнателно и целенасочено е вършила това пагубно дело. Поради това и присъдата ѝ е толкова тежка.

Изследователите на Библията виждат в името „Йезавел“ връзка с въздигането на християнски вероизповедания, характеризиращи се с властолюбие, поклонение на видими образи, лъжеучения, фалшиво опрощаване на наказания от извършени грехове, смесване на християнството със светски и езически елементи, нравствен упадък, омаловажаване и либерализация на Библията, както и тясно сътрудничество между църква и държава. Ще спомена само три от тези феномени, за да се види, че тези изследователи имат право: индулгенциите и династията на папите Борджии през Средновековието, както и двете пагубни учения на Ватикана днес – за достоверността на еволюционната теория и учението, че християни и мюсюлмани почитат и се молят на един и същи Бог. Тези две лъжеучения напълно противоречат на библейската истина за Сътворението, както и на учението на Словото Божие за Триединството на Бога.

Създателите и разпространителите на такива лъжеучения могат да бъдат облечени в епископски и кардиналски мантии, с корони или митри на главите, както и добре известни „евангелизатори“ - милионери, които обикалят света и търгуват с човешки души. Тези висши духовници носят кръста, но не и Този Който е на кръста... Нескончаемите разцепления и роенето на нови и нови църковни общества са един от многото плодове на лъжеученията днес.

Прелъстените от лъжеучението на Йезавел ще ги сполети голяма скръб, ако не се покаят за своите и нейните дела. Интересна е преценката на тези, които не са приели лъжеучението на Йезавел. Христос казва: „*Няма да наложа на вас друг товар*“ (2:24). Това показва, че тези хора са осъзнали опасността от това лъжеучение и страдат от това.

Остава неизвестна преценката на Христос към духовния съвет на църквата (старейшините), които са знаели за лъжеучението, но са го толерирали.

Поуката от църквата в Тиатир за днешните християни.

Големите поуки от преценката на Христос към тази църква са казани от Самия Христос и се отнасят за църквите в бъдеще, включително и за днешното християнство. Ето някои от важните поуки за християните днес:

1) Християните трябва да разберат, че Христос е Този, Който дава преценка за качеството на тяхното християнство, а не те как си мислят какви християни са:

„Всички църкви ще познаят, че Аз съм, Който изпитвам вътрешности и сърца“ (2:23).

Всъщност това е основната мотивация за написването на настоящата книга, както и сърцевината на нейното съдържание.

2) Христос наблюдава всеки човек и че ще въздаде на всекиго според делата му: „... *ще въздам на всеки от вас според делата му*“ (2:23). Аз подробно вече се спрях на тази тема в главата „Християните на съд пред Христос“.

3) Както в Тиатир някога, така и днес църквите страдат от **злокачествено заболяване**, което има много имена. Ето някои от тях: толерантност, компромиси, либерално богословие, свободомислие, омаловажаване на понятието грях, модни течения, неприлични облекла, липса на страхопочитание към Бога, светски форми на богослужение, проповеди, в които

отсъстват основни библейски понятия като грях, съд, Сатана, ад и т.н.

Масово се предлага половинчато и лъжливо благовестие, украсено с привлекателни цветове и външни форми на богопочитание. Тези, които го предлагат, забравят, че истинското благовестие има само един цвят и това е цвета на Христовата кръв, пролята на Голгота. Те забравят, че според учението на Христос, на Бога трябва да се служи с Дух и истина, а не чрез външни, видими, емоционални форми, които крадат и отклоняват духовния поглед на богомолеца от Бога и го насочват към Божието творение.

4) Важна поука от посланието до църквата в Тиатир е, че **Бог дава време**, за да могат отклонилите се от истината да се покаят. Христос даде време на Йезавел да се покае. Тя не използва времето и не се покая. Христос казва на християните днес: *„Ето, сега е благоприятно време, ето, сега е спасителен ден“* за покаяние (2 Коринтяни 6:2). Решението е лично, на всеки отделен християнин.

5) Петата поука е, че във всяка църква, независимо от степента на лъжеученията и падението, има християни, които **са останали верни** на Христос и Неговото Слово. На тях Христос казва: *„Дръжте онова, което имате, докато дойда“* (2:25). И тъй като ние не знаем кога ще дойде Христос, трябва винаги да бъдем готови. Бог повелява на верните Си чеда **да излязат** от обсебената от лъжеучения и безнравственост църква: *„Излезте от нея, народе Мой, за да не участваш в греховете ѝ и да не споделяш язвите ѝ; защото греховете ѝ стигнаха чак до небето и Бог си спомни нейните неправди“* (Откровение 18:4-5). На тези Свои верни християни, Христос обещава две големи награди: власт над народите и утринната зорница.

6) За да бъде една църква свършена в Божиите очи, не е достатъчно тя да бъде ярна и активна в много неща, както църквата в Тиатир. Тя имаше вяра, любов, търпение, служение и много добри дела. Тя беше ярна в много неща, но не във всичко. Христос иска от Неговите последователи да бъдат **верни във всичко**. Да си представим един съд за вода,

например една кана. Стените на каната са от метал, здрави, емайлени. Но някъде в дъното има една малка дупчица. Когато напълним каната с вода, няма значение, че 99,9% от стената е здрава. Проблем е 0,1%, където е дупчицата, поради което каната не задържа вода. Поради това тя не може да бъде употребявана.

В този смисъл са и думите на Словото Божие: *„Който опази целия закон, а съгреши в едно нещо, бива виновен във всичко“* (Яков 2:10). Не е възможно да угоди на Бога като пази много от Неговите заповеди, а нарушавам една от тях. Ако Бог забранява да се правят изображения, на които да се кланят и да се молят, но въпреки това християните го правят, то такива християни според Библията нарушават всички Божии заповеди.

7) Възможно ли е и днес да съществува такова „йезавелово“ влияние? Да, наистина това е възможно. Много религиозни ръководители от християнския свят подражават на Йезавел, толерирайки в църковните си общини хомосексуализъм, разврат, прелюбодеяние, аборт и подобни практики, които Бог осъжда. Цитирам ABC News от 26. 02. 2010 г.: *„В курорт за нудисти в американския щат Вирджиния беше изградена църква, в която енорияшите може да стоят голи по време на служба“*. Това е мерзост, която отдавна е надминала Ноевите дни.

Много са църквите, в които се практикува либерално служение, без християните да се придържат към библейските норми.

ПОСЛАНИЕ ДО ЦЪРКВАТА В САРДИС (Духовно мъртвата църква)

Църквата в Сардис като цяло не получава от Христос никакво одобрение, но един кратък, остър и унищожителен упрек, което показва, че тази църква е имала един много сериозен проблем. Само с няколко думи Христос дава Своята **преценка** на тази църква: *„На име си жив, но всъщност си мъртъв“* (3 1).

По-тежка преценка от тази за един християнин или църква не може да има. И тази преценка не идва от други християни или от света, а лично от Христос. Ето защо това е истинската преценка за състоянието на тази църква.

Църквата в Сардис се е ползвала с добро име, поради което тя не е имала никакви проблеми с гонения, страдания, притеснения, лъжеучения, толерантност и т.н. Тя е водела един спокоен живот, в миролюбиво сътрудничество със света и езичесвото и, разбира се, си е имала своите редовни неделни богослужения. Сигурно мнозина са я хвалели и са я считали като една добра, благочестива и жива църква.

Не така обаче мисли и преценява Христос. Той вижда зад фасадата и не може да бъде заблуден. Той вижда, че много от нещата в тази църква са само външна форма на религиозност. Ето защо Неговата преценка гласи: *„Ти си мъртва църква“*. С други думи казано: *„Ти си църква само на име“* или *„Ти си просто само една традиционна църква“*.

Това е причината Сатана да няма никакъв интерес от нея. Той я е оставил на пълно спокойствие. Няма гонение, страдания и проблеми. Първият белег за една традиционна църква, която само на име се нарича християнска, е липсата на интерес на Сатана към такава църква. Добре знаем, че Сатана има право да атакува всяка църква, тъй като тя е в неговото царство и работи срещу него. Към църквата в Сардис обаче той не прави това, тъй като тя не му създава никакви проблеми и живее в добро сътрудничество с него. Ето защо, той мълчи към такава църква. Същото той прави и днес към такива църкви.

Господ Исус Христос обаче има интерес към такива църкви и такива християни. Той им казва истината, която те трябва да осъзнаят, а именно, че като християни само на име те са духовно мъртви.

Какво значи християнин само на име (традиционен християнин)?

Христос дава най-краткото определение: *Това е човек, който се нарича християнин, но е духовно мъртъв*. По-горе

в настоящата книга (вж. стр. 52 и 53) аз правя съпоставка между традиционен (християнин само на име) и истински (новороден) християнин. Там давам 36 белези, по които може да се различат тези две категории. Освен като традиционен, християнинът само на име се означава и като неделен или религиозен християнин. Това са християни, които изповядват християнството като религия, но не искат да знаят за личността и делото на Христос и Го приравняват с други авторитети, на които отдават богопочитание и очакват помощ от тях. При едно допитване в България преди няколко години се установи, че 60% от православните християни се съмняват в съществуването на Бога, или пък напълно отричат Неговото съществуване. Така се получи едно ново понятие – православни атеисти.

Основната причина за съществуването на християнин само на име е липсата на лична връзка с Христос и смесване на богопочитанието към Христос с други авторитети. Този процес е започнал от началото на четвъртия век, когато християнството става държавна религия при Константин Велики.

Към категорията на християните само на име се отнасят и онези християни, които говорят за ценностите на християнството, но не се интересуват от Източника на тези ценности. Тези хора са заместили вярата и доверието към Христос с учението и традициите, свързани с Христос. Те възлагат надежда на делата, активността и своята лична праведност, а не на Христовата благодат.

Това са християни, които в неделя сутрин или на големите празници са в църква, където пеят, молят се и даряват, а вечерта отиват по барове, кина, кръчми и дискотеки. Големият проблем на такива хора се състои в това, че не могат да възприемат факта и същината на греха и го омаловажават като смъртна опасност за вечността на човека. Един мой познат от САЩ, който е благочестив християнин и член на духовния съвет на църквата, ми се оплака, че духовният съвет има голям проблем с пастора на църквата. Пасторът искал църквата да започне да венчава еднополовите бракове. Духовният съвет бил против.

Пасторът надделял и постигнал своята цел. Ето ти християнин само на име, независимо от това, че е духовник. Този човек е приел това служение като професия, а не като призвание.

А какво да кажем за онези християни, които страдат от явни или тайни зависимости (алкохол, тютюнопушене, порнография, логорея, кавгаджийски, критикарски и обвинителен дух) и полагат усилия да прикрият своята зависимост под мантията на християнската религиозност?

Не са малко и онези млади, а и не толкова млади християнки, които като ходят на църква се обличат така, все едно, че посещават бар, кино или ресторант – дълбоко деколтирани и с впити в тялото дрехи, чрез което съзнателно се демонстрират привлекателни анатомични части на тялото. Едва ли това е белег на бедност и немотия или срыв на текстилната индустрия!

Да не говорим за козметичните коректури, които се правят по лицето, устните, ноктите, косата и т.н. Тук асортиментът е изобилен и може да конкурира модните ревюта.

Християнският фанатизъм и фундаментализъм също е белег на християни само на име, независимо от това дали се наричат кръстоносци, средновековни инквизитори или „притежатели“ на Святия Дух, с Когото разполагат както желаят. В тази категория могат да се включат и модернистичните тенденции на служение, чрез което да се привличат хора от света в църквите.

Следствието от така поставената тежка духовна диагноза Христос формулира така: *„Не намерих делата ти свършени пред Моя Бог“* (3:2). Това просто означава, че от твоето християнство няма никаква полза за вечността, защото пред големия бял престол такива ще бъдат съдени според делата им (Откровение 2012).

Както и при църквите в Тиатир и Пергамон, така и тук има истински християни, към които няма упрек, а похвала.

Поканата на Христос.

След като Христос постави тази тежка диагноза, Той не иска тези духовно мъртви „християни“ в Сардис да отидат във вечна

погибел. Христос сменя картината на християните от „духовно мъртви“ с „духовно спящи“ и им предлага пътя, за да станат духовно живи: **„СЪБУДИ СЕ!“** С други думи, Христос иска да каже на духовно мъртвите християни: *„Не всичко е изгубено. Ако ти осъзнаеш, че си духовно мъртъв и искаш да бъдеш спасен, то знай, че за теб има надежда, докато си жив“*. Покай се!

Как може духовно мъртвият да се събуди?

Духовното пробуждане на религиозно мъртвия традиционен „християнин“ става, когато той се покае и лично приеме Христос в себе си като свой Господ и Спасител и изгради жива връзка с Него. Това Библията нарича **новорождение** (Йоан 3:3), за което аз вече подробно писах в тази книга.

Чрез покаяние и обръщение духовно мъртвият „християнин“ преминава **от религията към вярата**, приемайки като дар от Бога своето новорождение. Тази духовна опитност е преживял авторът на настоящата книга преди 36 години.

Защо трябва духовно мъртвият да се събуди? Поради две причини: **а)** защото в това си състояние той не може да устои пред Бога (3:2). Това значи, че християнинът само на име, не може да получи вечен живот. **б)** Христос иска да употреби новородения истински християнин като **инструмент** за обръщение на погиващите в света.

Христос приканва новородения християнин **да опази** това, което е получил. Това означава, че християнинът може и да загуби своето спасение. Ето защо и апостол Павел предупреждава: *„Затова, който мисли, че стои, нека внимава да не падне“* (1 Коринтяни 10:12).

Христос дава три чудесни **обещания** на християните от Сардис, които се покаят и преминат от духовна смърт към вечен живот, т.е. преживеят своето новорождение.

Първо обещание – ще бъдат облечени в бели дрехи, като символ на тяхното оправдание и спасение.

Второ обещание – имената им няма да бъдат изтрети от Книгата на живота. В това обещание се съдържат две изключително важни информации за всеки християнин. **а)** С новородението името на истинския християнин се записва

в Книгата на живота. **б)** До биологичната смърт съществува опасност християнинът да отпадне от вярата, ако не остане верен на Христос. Тогава името му ще бъде изтрито от Книгата на живота, т.е. ще бъде осъден и хвърлен в огненото езеро заедно със Сатана и неговите демони. За такива Библията учи, че не е възможно да се покаят и се върнат към първоначалното си състояние (Евреи 6:4-6 и 10:26-31).

Трето обещание – Христос ще изповяда имената им пред Неговия небесен Отец и Божиите ангели. Това е едно прекрасно обещание за всеки новороден и верен християнин – Христос лично се застъпва за тях пред Божия престол.

Поуката за църквата днес.

Посланието до църквата в Сардис е дълбоко поучително за църквите днес, тъй като състоянието на днешното християнство наподобява до голяма степен на църквата в Сардис.

ПОСЛАНИЕ ДО ЦЪРКВАТА ВЪВ ФИЛАДЕЛФИЯ (Църквата на отворените врати)

Думата „Филаделфия“ означава „братолюбие“. Това показва, че животът в тази църква се определя от взаимната любов между християните, към погиващия свят, както и от любовта към благовестието. Филаделфия е втората от седемте църкви, която не получава никакъв упрек от Христос.

Християните от тази църква са показали пълна вяроност към Христос, уповавали са само на Господа и са били усърдни във вършенето на добри дела.

Поради всичко това Христос се представя на църквата като Свят и Истинен, Който притежава „**Давидов ключ**“. Чрез него Той отваря и никой няма да затваря; затваря и никой не отваря. Това показва, че Христос притежава цялата ръководна власт, която дарява на вярващите да проповядват Неговото слово. Ключът на Давид е старозаветен символ за абсолютен суверенитет на Бога (Исая 22:22).

Отворените врати.

След като Христос дава положителна и много насърчителна преценка и се е представил като Такъв, Който притежава

ключа за отваряне и затваряне, Той прави голям **подарък** на църквата: *„Ето, поставих пред теб отворени врати, които никой не може да затвори“* (3:8).

Какво значи „отворени врати“ за един християнин?

а) Най-напред тук става дума за отворената врата на християнина за лично **общение с Христос**, през която отворена врата може да се установява контакт с Христос, като по всяко време и на всяко място може да споделя всичко онова, което го вълнува.

б) На второ място става дума, че Христос дарява отворени врати за **мисионерско служение**, чрез което хората да бъдат достигнати с Христовата истина. Как? Чрез Слово и лично свидетелство.

в) На трето място Христос дарява на християните във Филадельфия отворени врати към **Царството небесно**, към Новия Йерусалим. Как християнинът може да влезе през тези врати?

Когато коленичи пред Христос в молитва, духът на молящия се се извисява и достига тронната зала на Новия Йерусалим.

Християнинът трябва да знае, че когато се моли, неговата молитва достига до Бога. Два случая, които потвърждават този факт: ангел Гавриил казва на пророк Даниил: *„Когато ти започна да се молиш, заповедта излезе; и аз дойдох да ти кажа това, защото си възлюбен...“* (Даниил 9, 23). И втори случай: след срещата на Савел с Христос на път за Дамаск, Бог се яви на Ананий и му каза: *„Стани и иди на улицата, която се нарича Права и попитай в къщата на Юда за един тарсянин на име Савел; защото, ето, той се моли“* (Деяния на апостолите 9:11). Бог открива на Ананий, че молитвата на Савел е достигнала до Бога в Царството небесно.

г) И когато дойде времето християнинът да бъде отзован от този свят, Христос ще му дари отворени врати към Царството небесно, където ще се срещне лично с Христос и ще бъде във вечността с Него.

Защо Христос подарява на църквата във Филадельфия отворени врати?

Сам Христос дава отговора:

Първо. *„Понеже имаш малка сила“*. Църквата във Филадельфия е била малка и бедна. Това са били скромни и непретенциозни християни, които не са имали проблеми със самонадеяност, гордост, компромиси и емоционални залитания. Християните тук не са разчитали на своите сили в служението си, а са се уповавали само на Христос.

Когато апостол Павел молеше Бог да го изцели, Бог му отговори: *„Доволно ти е Моята благодат; защото силата Ми в немощ се показва свършена“* (2 Коринтяни 12:9). Смирението е основна предпоставка Бог да дарява плодове от служението на християнина. На друго място апостол Павел изразява този библейски принцип още по ясно: *„Затова намирам удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христос; защото когато съм немощен, тогава съм силен“* (2 Коринтяни 12:10). Днешните християни трябва да осъзнаят тази Божия тайна за успешен християнски живот.

Не нашата слабост и немощ пречат на Бога, за да ни използва като Негови сътрудници и да бъде прославен Той чрез нашия живот.

Чрез нашето самочувствие и маловерие, ние пречим на Бога или пък Му даваме съвет как, кога и за какво да ни използва.

Важното е, че християните във Филадельфия са използвали всичките си сили и възможности, за да служат на Христос, както Той иска да Му се служи. Положително те са се молили така: *„Господи Исусе, ние не можем да Ти предложим много. Но ние Ти даваме всичко, което имаме“*. Те добре са знаели библейския принцип, че в момента, когато християнинът осъзнае, че е слаб и немощен и напълно зависим от Христос, тогава Божият Дух прониква в него и му дарява сили. Това е точно така, както примера, който дава Христос с бедната вдовица, която пусна в храмовата съкровищница две лепти: *„Истина ви казвам, тази бедна вдовица пусна повече от всички...“* (Марк 12:43-44).

Второ. Христос дарява църквата във Филаделфия с отворени врати, защото християните са *опазили Словото Божие* и то при трудни обстоятелства от страна на самозвани евреи от т.н. *Синагога на Сатана*.

Този факт показва, че врагове на християните във Филаделфия не са били езичниците, атеистите или политиките, а религиозните хора. Тези „благочестиви“ врагове на кръста и на новозаветната истина са причинявали голяма вреда на благовестието. Така беше и с Христос, с апостолите и с първите християни. През Средновековието врагове на истинските благовестители не бяха езичниците и светът, а религиозните традиционно-битови фанатизирани християни и преди всичко висшето духовенство. Знаменателни ще останат думите на един от най-великите реформатори Ян Хус, казани от него, когато е бил на кладата и една старица хвърляла съчки в огъня: *Sancta Simplicitas! (О, свещена простота!)*.

След политическите промени през 1989 г. Бог дари отворени врати за разпространение на Словото Божие в България. Народът и светската власт приемаха с радост и възхищение Словото Божие, което продължава и сега. Нехристиянските вероизповедания бяха толерантни към това мисионерско служение. Традиционното християнско вероизповедание в България (правословната църква) първоначално не прие с охота разпространението на Словото Божие, но по-късно (2014 г.) коригира позицията си и много от православните духовници станаха ревностни разпространители на Библията, детските Библии, Новият завет и християнската етика. Това продължава и днес.

Разпространението на Словото Божие след политическите промени (1989) се извършваше и продължава да се извършва от богопосветени християни. Основната мотивация на тези разпространители на Словото Божие беше и е любовта им към Господ Исус Христос, към погиващите човеци и към България.

Много насърчителни са думите на Христос във връзка с тези, които създават трудности на християнските благовести-

тели. Христос казва, че Сам Той ще се бори срещу противниците на благовестието. Така се потвърждават думите, които някога Моисей каза на евреите в пустинята: „*Господ ще воюва за вас, а вие бъдете спокойни*“ (Изход 14:14).

Защо именно на България Бог дари отворени врати за Словото Божие? Поради същите причини, поради които Бог дари отворени врати и на християните във Филаделфия, а именно: **1)** България е бедна и икономически немошна страна. **2)** Обичта на българина към християнската книжнина. То е започнало с делото на Кирил и Методий. Продължава и днес. **3)** Твърдостта на българите по време на турското робство да запазят християнската си вяра. **4)** Към тези три причини ще добавя още една – спасяването на българските евреи през Втората световна война. Библията учи, че евреите са Божи народ, водещ началото си от Авраам. Бог каза на Авраам: „*Ще благословя онези, които те благославят...*“ (Битие 12:3). Спасяването на българските евреи е голямо благословение за този народ. Бог изпълни това, което обеща на Авраам – дари отворени врати за разпространение на Неговото Слово. През изминалите тридесет години Словото Божие достигна до милиони българи.

Какво значи да се опази Словото? Това значи да познаваме и да не се съмняваме в истинността на Словото, да го обичаме, да живеем според него и да го разпространяваме.

Трето. „*Не си се отрекъл от името Ми*“ е третата причина, поради която Христос дарява отворени врати на филаделфийската църква. Тази трета причина може да се нарече само с една дума – **„вярност“**. Верността предполага любов и доверие. Истинското служение на Христос е плод на любовта и доверието към Него. Не е достатъчно да знаем, че Той е живял, учил и вършил чудеса. Юда Искарот знаеше всичко това. Но знаем какъв беше неговият край.

Четвъртата причина за отворените врати е любовта на Христос към Неговите последователи: „... *И да познаят, че Аз те възлюбих*“ (3:9). Чудесно насърчение за всеки истински християнин! Не активността на църквата и мащабите на нейната мисионерска дейност може да накара хората да об-

икнат християните, но Божията любов е тази, която задвижва сърцата на хората.

И нещо важно за тези две групи християни - за враговете на библиейското благовестие и за неговите разпространители. Бог Сам се зае с враговете на християните във Филаделфия. Първо - Той нарече тяхната синагога „*Синагога на Сатана*“; второ - нарече ги лъжци; трето - каза, че ще ги накара да дойдат и се поклонят пред благовестителите; и четвърто – те ще познаят, че Бог обича благовестителите.

По какво да познаем, че Бог ни обича?

Този въпрос се поставя и в книгата на пророк Малахия (1:2). Освен това, че е дарил Словото Божие и отворени врати да се разпространява, Бог доказва Своята любов към хората чрез изобличение и наказание: „*Онези, които обичам, Аз ги изобличавам и наказвам*“ (3:19). Това истинският християнин никога не трябва да забравя.

Христос дава чудесни **обещания** на християните от църквата във Филаделфия. Тези обещания са несравними с обещанията на другите шест малоазийски църкви и освен това те са голямо насърчение и за християните днес, ако техният начин на живот е като този на християните от Филаделфия.

Ето някои от обещанията на вярната филаделфийска църква:

1) Никой няма да затвори вратите на благовестието, които Христос е отворил. Това обещание има огромно значение за мисионерското служение на християните днес. То показва поне три важни неща за Божия служител: **а)** Християнинът трябва да върши това, което може и което е задължен да върши. Той не може да отваря врати за благовестие, но може да влезе през отворените врати и да занесе Благата вест. **б)** Християнинът не трябва да се страхува, че някой може да затвори тези врати. Това е много важно, поради което Христос го повтаря два пъти (гл. 3, ст. 7 и 8). **в)** Обещание, което засяга преди всичко враговете на благовестието. Христос ще се погрижи, тези врагове да възприемат делото на благовестителите и да разберат, че тези благовестители са Божии

посланици, които Бог обича. В моето мисионерско служение през последните тридесет години, аз имам много насърчителни опитности в това отношение.

2) Христос обещава да опази верните християни от филиделфийската църква във времето на изпитание, което ще дойде върху целия свят (3:10). Това значи, че те ще бъдат пощадени от Божия гняв.

Относно **грабването, голямата скръб и Второто идване на Христос** съществуват различия между християните, във връзка с последователността на изпълнение на тези събития. Въпреки че от доктринална и чисто практическа гледна точка това е важна тема, аз няма да се занимавам с нея, тъй като това не е обект на тази книга.

По въпроса за последователността на събитията от последните времена, читателят може да намери ясна и точна информация в Матей 24:4-33, Марк 13:5-37 и Лука 21:6-36. Това е **информацията, която Христос дава лично на Своите апостоли**. Мисля, че не е необходимо читателят да се влияе от мненията по този въпрос на различни богослови или пък на цели вероизповедания от миналото и днес.

Разбира се, че е важно **кога** ще стане грабването, но много по-важно е **кой** ще бъде грабнат и кой ще остане. Ето защо Христос предупреждава: „*Но вие гледайте себе си... Внимавайте, бдете и се молете*“ (Марк 13:9 и 33).

В **личен, индивидуален аспект** трябва да се каже, че **изпитанията и страданията** на истинския християнин започват от деня на неговото новородение и те са неразделна част през всичкото време на живота му, докато Бог го отзове от този свят. И това е нещо съвсем естествено, тъй като християните живеят в чуждо царство и работят срещу княза на това царство - Сатана и неговите демони. И за това той не е безразличен към тях. Ако християнинът няма изпитания в живота си и не страда, трябва да си постави въпроса относно качеството на неговото християнство. Такива са били църквите в Сардис и Лаодикия. Такива са не малко християни и днес.

Никъде в Писанието Бог не е обещал, че ще избави християните **от** индивидуално изпитание, страдание и скръб. „*В света скърби ще имате...*“ (Иоан 16:33) казва Христос на Своите последователи. Но Той им обещава, че ще бъде с тях **през** време на изпитанията, страданията и скърбите: „*И, ето, Аз съм с вас през всички дни до свършека на света*“ (Матей 28:20).

Така беше с апостолите, първите християни и с всички християни, които живеят благочестиво. Знаем какво казва Писанието по тази тема: „*Смятайте го за голяма радост, братя мои, кога паднете в разни изпитания, като знаете, че изпитанието на вашата вяра произвежда твърдост... за да бъдете **свършени и цялостни, без никакъв недостатък***“ (Яков 1: 2-4).

Този стих ясно показва, че **целта** на изпитанията и страданията е да се докаже верността към Христос и, второ, християнинът да достигне съвършенство. Без съвършенство не се отива в Царството небесно.

Учението на Библията за изпитанията и страданията дава достатъчно основания на всеки християнин да се замисли върху качеството на своето християнство.

3) Христос дава на църквата обещание, което се предшества от информация за Неговото идване и заповед: „*Ето, идвам скоро; дръж здраво това, което имаш, за да не ти отнеме никой венец*“ (3:11). Тези думи на Христос към църквата показват, че тя върви по правилния път и че Христос е доволен от живота на християните във Филадельфия и им заповяда да вървят по същия път. Само тогава никой няма да им отнеме наградата, която Христос им е приготвил във вечността.

Тази награда е уникална по своя характер за християните, които останат верни на Христос до края на земния си живот: на верния победител Христос обещава във вечността да дари **венец** на главата и да го направи **стълб в небесния Божи храм**. Стълбът е носещ елемент в една сграда. Този елемент не може да бъде премахнат. Това значи, че християнинът ще бъде вечно като част от небесния храм, което и Христос по-

твърждава: „откъдето няма вече да излезе навън“. На него ще бъде написано името на Бог Отец, името на Христос и името на Новия Йерусалим, който слиза от небето. Името е белег на собственост, на принадлежност. Това означава, че победилият християнин принадлежи към този, на когото носи името и притежава правото да го представлява. Това е най-голямата привилегия, която един човек може да притежава – във вечността да бъде едно с Христос и Бог Отец. Само този факт е чудесна мотивация християните да понесат страдания и изпитания, дори и мъченичество.

Във връзка с преценката на християните от Филаделфия, приканвам читателя да си постави следните няколко въпроса:

- Мога ли да сравня църквата, към която аз принадлежа, с църквата във Филаделфия?

- Виждам ли отворените врати пред мен или със собствени сили непрекъснато търся да отворя врати? Моля ли се Бог да ми даде отворени врати?

- Къде и как реализирам моето лично мисионерско служение?

- По какво да позная, че Бог е доволен от моя живот като християнин?

- Държа ли здраво това, което Бог ми е дарил? Най-вече този въпрос се отнася за Словото Божие, което ни е дар от Бога и което днес се пренебрегва не само от отделни християни, но и от големи християнски вероизповедания. Познавам ли думите на апостол Павел в посланието му до римските християни (1:16): „Защото не се срамувам от благовестието Христово; понеже е Божия сила за спасение на всеки, който вярва...“ Прилагам ли на дело тези думи в моя практически живот като християнин?

Нека всеки християнин да помни добре, че ще дойде време, когато Бог ще поиска от него отчет как е използвал дарбите, които му е дал, включително и отворените врати.

ПОСЛАНИЕ ДО ЦЪРКВАТА В ЛАОДИКИЯ (Църквата на самодоволството и безразличието)

Развитата текстилна индустрия, процъфтяващото банково дело, фармацията и козметиката, широкомащабната търговия с цялата римска империя, както и стратегическото разположение на града – всичко това е допринасяло за забогатяване на жителите на Лаодикия.

Църквата в Лаодикия е основана от Епафрас - ученик на апостол Павел. До тази църква апостол Павел е изпратил също и посланието до колосяни. Няколко десетилетия след основаването, църквата се е намирала в тежко духовно състояние. Християните са били самодоволни и равнодушни към благовестието.

Христос се представя като „верен и истински свидетел“, с което подчертава, че това което казва за тази църква е истина, която не подлежи на съмнение.

Преценката.

Всички други шест малоазийски църкви получават от Христос по-малко или повече думи на признание и похвала, но църквата в Лаодикия изцяло се упреква с много тежки думи. В Своята преценка Христос казва, че познава истинското състояние на църквата, причините за това състояние и следствията от него.

Състоянието на християните в Лаодикия – те не са **нито студени, нито горещи**, те са хладки християни. Христос вижда много добре тяхното състояние и предпочита те да са в една от двете крайности – или напълно безразлична, т.е. студена, или пламтяща от любов към Христос и погиващите хора. Но тези християни са достатъчно хладки, за да залъгват хората да си мислят, че те са християни, те са толкова хладки за небесните неща, че Бог да се отврати от тях. Но тези християни са били не само хладки в своята вяра, те са били **горди, невежи, самонадеяни и самодоволни**.

Хладката църква прави компромиси със света, сътрудничи си с властта, освен Христос почита и други авторитети, към които отправя молитви, пренебрегва Словото Божие, кланя се

на мъртви материални предмети, а е безразлична към живите погиващи човеци, прилага съвременни форми на служение и поведение, които противоречат на Библията. Тя се нарича християнска, но е далеч от фундамента на християнството – Христос. Те се наричат християни, защото очакват благословение и дарове от Христос, защото искат да бъдат някога на небето при Христос. Тези християни забравят, че за да получат това, трябва да изпълнят определени условия. И което е още по-тъжно - тези християни не могат да видят действителното си окаяно духовно състояние и **половинчатото християнство**, което те изповядват. Поради това Христос поставя точната диагноза на тяхното християнство, като им казва, че са „окаяни, нещастни, сиромаси, слепи и голи“ (3:17). Каква тежка и безпощадна преценка за духовното състояние на един християнин! И тази преценка се дава лично от Христос.

Читателят положително ще забележи, че тази картина е характерна за много християнски църкви днес.

Причините за това състояние на християните в Лаодикия могат да бъдат няколко. **А)** На първо място е отдалечаването на църквата от Христос и Неговото Слово, както и допускане на света в нея. **Б)** Погрешното разбиране на материалното благосъстояние, както и злоупотребата с него, положително е допринесло християните да станат самонадеяни и горди. Те си казвали: „*Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо*“. Същата картина като неразумния богаташ (Лука 12:20), когото Христос нарече „безумец“. Така тези християни потвърждават напълно думите на Христос „*отделени от Мене, не можете да направите нищо*“ (Йоан 15:5).

Липсата на съчувствие и състрадание към бедните и духовно погиващите е допринесло, за да се превърнат самите те в духовно погиващи и бедни.

Следствието от това тежко духовно състояние на християните в Лаодикия са осъдителните думи на Христос: „*ще те повърна от устата Си*“ (3:16). Това е най-тежката присъда, която един християнин може да получи от Христос. Тя е равносилна на вечно осъждане. При никоя от другите църкви това

не се среща. И което е още по-страшно при тази присъда – тя се отнася за **цялата църква**. Това значи, че в лаодикийската църква не е имало християни, които да са верни на Христос. Всички попадат под общото осъждане на Христос.

Интересно е да се отбележи, че не само Христос познава добре тази църква. Сатана също много добре вижда духовното падение на християните от Лаодикия. Ето защо той ги е оставил напълно и не предприема срещу тях нищо – не се говори за страдания, проблеми, гонения, мъченичество. Църквата си води един необезпокояван от нищо живот. Християните си живеят в приятно безразличие и добре проявена външна религиозност, която не причинява никакви грижи. Сигурно са смятали Христос за наивен, простодушен и всеопрощаващ, поради което не са имали желание да напуснат църквата. Но страшното тук е, че тези т.н. християни са си мислели, че тяхното християнство е в ред и че такава една „златна среда“ на практикуване на християнство е достатъчно, за да отиде човек на небето.

Предложението.

От духовна гледна точка християните от Лаодикия са безнадежден случай. Това не означава обаче, че Христос е отхвърлил тези християни и не ги обича. Въпреки безпощадната Си критика, Господ Исус Христос протяга към тях спасителната Си ръка. Той не е отчаян от тях, не отправя към тях никакви упреци, нападки и обиди, но милостиво им предлага лечение, както един опитен лекар се отнася към своите пациенти.

Две важни предложения прави Христос на християните от Лаодикия.

Първо: Христос им казва, че е **готов да се срещне с тях**, да бъде заедно с тях и да им помогне: *“Ето, стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене”* (3:20).

Това обръщение към църквата означава, че Христос не е в нея. Той не присъства в събранията на църквата. Той отправя този призив от външната страна на вратата. Този факт е от

изключително значение за днешните християнски църкви, тъй като в много от тях Христос не присъства, за което вече споменах. Християните от такива църкви трябва да знаят, че желанието на Христос да се срещне с тях не е престанало. Той стои на входната врата отвън и хлопа. Чака отговор.

Разбира се, този факт трябва обезателно да се разглежда и в персонален аспект. Мнозина са онези, които се наричат християни, но нямат лично общение с Христос, а практикуват само християнски ритуали и традиции, или пък освен Христос, почитат още и други авторитети (светци, предмети, мощи, икони, местности и др.), на които се молят. И очакват помощ от тях. Това е огромният проблем на цели „християнски“ вероизповедания. Христос хлопа на вратата на тяхното сърце и ги моли да Му отворят и да влезе в тях. Употребената в поканата думичка „ако“ показва, че те могат да не чуят или ако чуят, да не отворят. Така че всичко зависи от човека, на чието сърце Христос хлопа.

Второ: Христос се представя като търговец, който предлага три от най-известните тогава в Лаодикия специалитети, добре известни и на самите християни – злато, бели дрехи и очна мас. И нещо много важно – всичко това Той предлага безплатно. Това напомня на Божията покана към народа му: *„О, вие, които сте жадни, елате всички при водите; и вие, които нямате пари, елате, купете и яжте. Да! Елате, купете вино и мляко без пари и без заплащане“* (Исая 55:1).

Първото, което предлага Христос, е **злато** – символ на царственост и емблема на Божията слава - то говори за сияйното съвършенство на Божествената Личност на Христос. Златото е символ на чистота, мъдрост, светлина и слънце, на богатство и сила – качества, които Самият Христос притежава. С други думи, чрез златото Той предлага Самия Себе Си. И това злато е пречистено с огън – горнилото на голготските страдания, които понесе Господ Исус Христос, проливайки *„скъпоценната Си кръв, като на Агнец – без недостатък и пречист“* (1 Петрово 1:19). Този дар представлява духовното богатство, предложено като Христово лечебно средство за изцеление на духовната бедност на лаодикийците.

Това духовно богатство Христос предлага и днес на всеки, който иска да го притежава. Това е най-голямото духовно богатство, което истинският християнин притежава. А след като го притежава, то всичко останало има второстепенно значение в неговия път като християнин. Чрез новородението това богатство - сам Христос, влиза в сърцето на човека и той става ново създание.

Второто, което Христос предлага, е **бялата дреха**. Според римското право, когато обвиняемият се явява в съда, трябва да бъде облечен в черна дреха. Ако обвиненият бива признат за виновен и осъден, му се сваля тази дреха (на Христос също беше свалена горната дреха преди разпятието) и бива изпълнена присъдата. Ако обвиняемият бива оправдан, му се облича бяла дреха и се пуска на свобода.

Със своята самонадеяност, гордост и безразличие към погиващите, лаодикийските християни са подлежали на духовно осъждане от страна на Христос. И като осъдени им е била свалена черната дреха, преди да бъде изпълнена присъдата за вечното проклятие в ада. В такова едно мизерно духовно състояние, Христос им предлага оправдание и свобода от греха и тъмните сили на поднебесието. Така облечени с бялата дреха на оправданието, ще се скрие голотата на духовната смърт

Очната мас е третият подарък за християните от Лаодикия. В миналото слепците са били бедни и оскъдно облечени хора. Духовната слепота е следствие на непослушание, високомерие и омаловажаване на греха. За това Христос още в началото поставя диагнозата на църквата – слепота и голота (3:17), която християните отхвърлят, поради което грехът им остава (Иоан 11:41). След като поставя диагнозата, Христос предлага единственото и най-добро лечение срещу тази слепота – целителния мехлем за тази болест. След като получат истинско духовно зрение чрез просветлението на Святия Дух, те ще видят и осъзнаят своята духовна слепота и ще приемат златото и бялата дреха.

Чрез очния мехлем, който Христос дарява, ще се отворят очите на християнина да вижда греха, както Бог го вижда, и да

разбере своето действително състояние - като предпоставка за покаянието.

Към края на Своята преценка Христос казва на лаодикийските християни **защо ги избличава** (3:19). Първо – защото ги обича и второ - защото иска те да се покаят. И това е най-доброто, което един човек може да чуе от Христос. Тук Христос не се открива като търговец, който предлага злато, бяла дреха и очна мас, а като любящ приятел и Господ. Чрез Своята божествена любов Той желае да спечели църквата във Лаодикия. Това личи от **двете обещания**, които Христос дава на църквата, ако изпълни условията (тези, които отворят вратата и тези, които побеждават), които Той поставя.

Има нещо изключително и уникално в тези две обещания: на църквата с най-тежка преценка, безпощадна критика и страхотно осъждане, на църквата, към която показва голяма любов и най-ценни предложения и покана за покаяние – именно на тази църква Христос дава и най-великите обещания, **ако християните се покаят** и приемат Христос за Свой Господ и Спасител.

Първото обещание е **лично общение с Христос**: ако християните Му отворят вратата, Той ще влезе при тях и ще вечеря с тях. Общение с Христос тук на земята, докато християните са още тук.

Второто обещание е също **лично общение с Христос** в небесното царство. Победилният християнин ще седне заедно с Христос на Неговия престол.

*Един чудесен **преход** за тези, които приемат Христос и Му останат верни до края на живота си: от невидимо общение на масата за вечеря в този свят, към видимо общение на божествения престол на Христос във вечността!*

Поуката

*„На този, който победи, ще дам
да седне с Мене на Моя престол...“*

Това е най-великото от всички 3400 обещания, които Библията дава на тези, които обичат Бога и живеят според Неговата воля.

Нека само да си помислим:

- Христос, Който беше отхвърлен от християните в Лаодикия и трябваше да стои пред входната врата, Този Христос предлага не само пълно обновяване и общение с тази църква, но обещава, че тези които променят християнския си начин на живот и останат верни, ще приеме в Царството небесно и ще седят заедно с Него на небесния престол.

- Христос споделя Своето място на небесния престол с тези, които преди да се покаят и станат Негови последователи, не Го пускаха да влезе в тяхната църква. Христос няма да влезе в църква, в която има и много други авторитети, на които християните се кланят и се молят. Христос няма да влезе в църква, в която служението, поведението и облеклото на християните не е според Неговата воля.

- Христос дава най-голямата награда на този християнин, който някога е бил равнодушен към Христос и Неговото Слово, бил е хладък в своето християнство, и след като е бил изобличен от Христос, се е покаял, станал е християнин според волята на Христос и е останал верен.

- Какво велико насърчение за днешната християнска църква, която по своя характер и същност се сравнява с лаодикийската църква! Чрез това послание Бог отправя покана към много голяма част от днешните християни, които с живота си наподобяват на християните от Лаодикия.

- Както на тях тогава, така и на християните днес, Христос иска да дари злато, бяла дреха и мехлем за очите. Ако те приемат този дар, то те ще станат едно с Христос, ще бъдат облечени в дрехата на оправданието и ще им се отворят очите.

Тогава те ще видят същността на своето християнство такова, каквото Христос желае то да бъде, а така също ще очакват и изпълнение на обещанието да споделят мястото с Христос на Неговия престол.

Голямата поука от посланието до църквата в Лаодикия е, че всички християни, които не вярват и не живеят според волята на Христос, имат прекрасната възможност да поканят Христос да влезе в тяхното сърце, да се промени техния християнски начин на живот. Само тогава те ще имат силата на Святия Дух да бъдат победители и да получат обещанието да бъдат заедно с Христос на Неговия престол на небето.

ОЧАКВАНЕТО И НАДЕЖДАТА НА АВТОРА

Ще се радвам, ако тази книга даде повод **на читателя** да се запита дали неговото християнство е според волята на Христос, или практикува християнството така, както са го практикували някога християните от Лаодикия.

Ще се радвам, ако тази книга даде повод **на църквата днес** да види великото послание на Христос към нея, отправено чрез лаодикийските християни, тъй като днешното християнство в много отношения наподобява на християнството в църквата от Лаодикия. Както на тези християни тогава, така и на християните днес, Христос предлага злато, бяла дреха и очен мехлем, защото това са трите неща, от които се нуждае всеки, който желае да бъде истински последовател на Христос:

- 1) Да притежава Христос в себе си (злато);**
- 2) Да приеме дара на оправданието (бялата дреха);**
- 3) Да притежава отворени очи (очен мехлем), за да види съдбоносните неща за неговата вечност:**
  - Да види действителното състояние на своето християнство;
  - Да види какво трябва да бъде християнството му според волята на Христос;
  - Да види бащинската любов на Христос, Който иска да му помогне;

- Да види какво му е приготвил Христос в Царството небесно;

- Да види, че *„нивите са бели за жътва“* и Христос се нуждае от него;

- Да види, че *единственият източник на знание, как да вярваме и да живеем като християни, е Светата Библия и ръководството на Святия Дух.*

Библията не ни дава информация дали лаодикийските християни са приели тези дарове на Христос. Но ако днешните християни искат да бъдат във вечността с Христос и да седят заедно с Христос на Неговия престол, то те трябва да приемат като настояща покана написаното до лаодикийската църква, защото, то е *„полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата, за да бъде Божия човек усъвършенстван...“* (2 Тимотей 3:16-17). И аз ще допълня: ... и добре подготвен за Царството Божие.

Ако посланието на настоящата книга е достигнало до сърцето на онези читатели и църкви, чието християнство се различава от това, което Христос е завещал, то те трябва да знаят, че Бог ги обича, кани ги и иска да им дари изправление: *„Ще потърся изгубената и ще докарам изгонената, ще превържа ранената и ще подкрепя немощната“* (Йезекиил 34:16).

А Христос допълва: *„Елате при Мене всички отрудени и обременени и Аз ще ви успокоя“* (Матей 11:28).

ОБЩ ПОГЛЕД ВЪРХУ СЕДЕМТЕ ПОСЛАНИЯ

Най-напред искам да обърна внимание на читателя, че последният призив във всичките седем послания гласи: *„Който има **ухо**, нека слуша, какво говори Духът към църквите“*. Защо тук е използвано единствено число на думата „ухо“? Та нали човек има две уши, с които се възприема това, което се говори!

Какво иска да каже Христос с това нещо?

Мисля, че това, което Христос казва на църквите, трябва да се чуе и възприеме със сърцето, защото не винаги чутите с ушите думи се възприемат. Затова и поговорката *„От едното ухо влезе, от другото излезе“* – т.е. нищо не остава от чуто. Но когато думите на Христос се чуят с ушите и се възприемат от сърцето, само тогава те могат да достигнат душата на човека и да действат ума, чувствата и волята. А това стане ли, тогава тези думи стават част от същността на човека и могат да променят неговата душенাগласа, мислене и начин на живот. А това е и целта на тези послания, както за християните от тези седем църкви, така и за християните днес. Ето защо, с употребената в единствено число дума „ухо“ се има предвид сърцето на човека. А то е само едно. С други думи, Христос иска да каже: *„Който има сърце да чуе и приеме, нека да чуе, да приеме и да промени живота си“*.

Като обобщение на посланията до седемте малоазийски църкви, ще цитирам с изменения и допълнения към написаното по тази тема в *„БИБЛИЯ – пълноценен живот в Святия Дух“* под надслов: ПОСЛАНИЕ НА ХРИСТОС ДО СЕДЕМТЕ ЦЪРКВИ (стр. 2366-2367).

Посланията на Христос до седемте малоазийски църкви представляват: преценка, одобрение, увещание, предупреждение, изобличение, наказание и обещания, **както към християните от тази епоха, така и за църквите днес**. Важността на тези послания включва:

1) Откровение за това, което сам Исус Христос обича и цени в църквите Си, както и това, което ненавижда и осъжда;

2) Ясно изразено становище на Христос относно: **а)** последствията от непокорството, равнодушието и духовната небрежност; **б)** наградите на верните към Христос християни;

3) Критерии, по които всеки човек или църква може да прецени пред Бога качеството на своето християнство;

4) Някои от методите на Сатана, с които той атакува църквата и отделни християни.

В настоящето изложение ще се използва подхода **въпрос-отговор**, което ще улесни читателя по-добре да разбере посланията до седемте църкви и извлече лична поука от тях:

1) **Коя църква одобрява и похвалва Христос?** Това е църквата, която не толерира лъжеучителите, а изпитва живота и ученията на християнските водачи, постоянства във вярата, любовта, свидетелството, служението и страданията за Христос; хвали църквата, която ненавижда това, което Бог ненавижда, побеждава греха и се бори срещу Сатана и покварения свят, не се съобразява с безнравственото поведение; църква, която не допуска светското влияние и спазва Божието слово.

2) **Как награждава Христос църквите**, които живеят и остават верни на Неговото Слово? **а)** като ги дарява с любовта, присъствието и личното Си общение в този свят и във вечността; **б)** като ги благославя с вечен живот; **в)** като ги опазва от времето на Божия гняв, което ще дойде върху целия свят.

3) **Какво осъжда Христос?** Христос осъжда всяка църква: **а)** която няма лично общение с Него и с Бога; **б)** която се отклонява от библейската вяра и толерира лъжеучения; **в)** търпи безнравствените църковни водачи, учители или християни; **г)** която е духовно мъртва или хладка; **д)** която заменя истин-

ската духовност, чистота, праведност и мъдрост със светски или религиозен дух на служение.

4) Как Христос наказва църкви, които са духовно хладки и търпят безнравственост? **а)** отнема мястото им в Царството Божие; **б)** допуска да загубят Божието присъствие, истинската сила на Духа и истинското библийско послание за спасение и закрила на членовете им от Сатана и неговите демони; **в)** поставя водителите им под Божие осъждение.

5) Каква е причината за духовния застой, упадъка и отстъпничеството на църквите? **а)** седемте послания показват, че християните притежават склонността да грешат, да приемат лъжливи учения, да се нагаждат към злото и към съвременния светски дух; **б)** църквите се влияят от вероотстъпни и нечестиви хора, както и от феномени и предания, които противоречат на Библията; **в)** в големи християнски вероизповедания се предпочитат външни видими форми на богопочитание; **г)** двойственият живот на християните; **д)** безлюбието между християните и равнодушието към погиващите в света; **е)** злоупотреба с дарбите, които Бог е дал; **ж)** непознаването на Словото Божие, поради което християните не могат да различат истината от лъжата; **з)** в някои от църквите се предлага непълно благовестие, което формира половинчати християни.

КАК ЦЪРКВИТЕ МОГАТ ДА СЕ ПРЕДПАЗЯТ ОТ ДУХОВЕН УПАДЪК?

Това може да стане чрез познаване и живот според
СЛОВТО БОЖИЕ, което ще им помогне:

- да имат сигурността, че тяхното християнство е според волята на Христос;
- да отбягват влиянието и проявата на светския дух в християнския си живот;
- да преценяват кое е добро и лошо от гледище на Бога;
- да приемат изобличението на Словото и ръководството на Святия Дух;

- да приемат гласа на Словото най-вече чрез сърцето;
- да се стремят към братолюбие, добротворство, смирение;
- да изповядат и се покайват за всеки грях, който са извършили;
- да са постоянни в общението (църковните богослужения);
- да пребивават в молитва и любов един към друг;
- да знаят, че ще дойде време, когато ще дават отчет за живота си пред Бога;
- да растат във вярата и познание на истината;
- да търсят водителството на Святия Дух и Неговите плодове
- да понасят с твърдост, търпение и радост изпитанията за вярата;
- да знаят, че Христос скоро ще дойде и ще се явят на съд пред Него;
- да се стремят към единомислие, миротворство и гостолюбие;
- да бъдат благовестители с думи и на дело при всякакви обстоятелства;
- да бъдат винаги готови да дават отговор за своята вяра;
- да спазват заповедта за послушание и покорство към вишестоящите;
- да се покланят на Бога с Дух и истина и търсят първо Царството Божие;
- да бъдат не само слушатели, но и изпълнители на Словото;
- да не въздават зло за зло, да обичат враговете си и имат простителен дух;
- да живеят в мир с всички човеци, доколкото зависи от тях;
- да се покоряват на властите, ако това не противоречи на тяхната вяра;
- да се противят на дявола и да стоят твърдо в Божията благодат;

- да се въздържат от плътски страсти, гняв, преяждане и злоупотреба с вино;
- да се стремят да не бъдат съблазнени на другите;
- да се ръководят в живота си от вечността, която предстои;
- да се уповават на Божиите обещания, Божието Слово и Божието присъствие;
- да работят с любов и щедрост в изграждането на Тялото Христово – Църквата;
- да изпълняват гражданските, обществените и семейните си задължения;
- да видят и осъзнаят великата Божия любов, изявена от Христос на Голгота;
- да видят, че нивите са узрели за жътва и Христос търси жетвари;
- да разберат, че те носят отговорност за погиващия свят;
- да разберат, че между вяра и традиционна религия има голяма разлика;
- да служат на Бога така, както Той иска да Му се служи;
- да почитат своите духовни наставници и да не осъждат никого;
- да разберат, че враговете на християнина са светът, плътта и дяволът;
- да знаят, че духовната борба се води с молитва, с вяра и с Божието Слово;
- да видят оръжията, с които да воюват срещу Сатана и неговите демони;
- да възлагат всички грижи на Бога, защото Той се грижи за тях;

Ето така **Словото Божие** може да помогне на човека да бъде **истински християнин**, който в края на живота си ще има правото да изрече думите:

„Аз се подвизавах в доброто войнстване, пътя свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът на

правдата, който Господ, праведният Съдия, ще ми въздаде в онзи ден; и не само на мен, а и на всички, които са обикнали Неговото явяване“ (2 Тимотей 4:7-8).

ОБОБЩЕНИЕ НА КНИГАТА

(РЕЗЮМЕ)

Настоящата книга **има за цел** да накара читателя да направи сравнение между своето християнство и християнството, което Христос е завещал на Своите последователи. Това сравнение може да покаже само три неща: **а)** че има разлика между тях; **б)** че няма разлика; **в)** че има и прилика и разлика. Такъв християнин трябва да знае, че само от онова християнство има смисъл, което е според учението на Христос. Всякакъв друг вид „християнство“ няма стойност в Божиите очи и не може да осигури вечен живот. То е просто като една от многото други религии.

Изхождайки от така поставената цел, християнинът трябва да си отговори на въпроса **защо е християнин**. Христос учи, че християнството трябва да бъде плод на лично решение и пълна убеденост, че Христос единствен може да дари вечен живот на всеки, който се покае и Го приеме за свой Господ и Спасител. От християнство по наследство, по силата на обстоятелствата или по традиция, смисъл няма.

Има твърде много основания всеки човек да вземе това съдбоносно решение за своята вечност. Ето само някои от важните основания защо сме християни: **1)** Христос единствен разрешава големия проблем на хората с греха, като е готов да прости греховете на всеки, който Го моли за това; **2)** Христос дарява вечен живот на тези, които вярват в Него и живеят според Неговата воля; **3)** Христос лично познава Своите Си и се идентифицира с тях; **4)** Христос се моли за Своите последователи; **5)** Най-големият враг на хората е Сатана и той се плаши и бяга от Христос; **6)** Христос е Син Божи и Творец на Вселената и на човека и християните са Негови чедра, които Той като посланици изпраща в света да благовестват за Него. **7)** Христос е жив и християнинът по всяко време и на всяко място може да се обърне към Христос и да общува с Него; **8)** Христос е обещал да бъде винаги със Своите последователи.

Всичко това са достатъчно основания всеки разумен човек да приеме Христос за свой Господ и Спасител и да гарантира вечния си живот с Него на небето.

Да зная защо съм християнин е добре. Но то не е достатъчно. Трябва да имам пълната увереност **какъв християнин съм?**

Защо поставям този въпрос? Защото е имало и има християни и християнски църкви, чието християнство **се различава** от това, което Христос ни е завещал.

В света има **седем вида християнство**:

1) Християнство на традициите, ритуалите, невежеството и фанатизма;

2) Християнство на компромисите, лицемерието и либералното богословие;

3) Християнство на мълчанието, своеволието, равнодушието и бездействието;

4) Християнство на благосъстоянието, удоволствието и prosperитета;

5) Християнство на непълното благовестие

6) Християнство, смесено със светски и езически елементи

7) Християнство на кръста и тесния път.

Библията признава само последния вид християнство, което като вяра и начин на живот е завещано от Христос на апостолите (Матей 16:24 и 7:13-14). Първите шест вида „християнство“ са религиозно човешко дело и чрез тях спасение не може да се постигне. Мисля, че читателят лесно може да прецени какво християнство практикува неговата църква.

Христос казва какви иска да бъдат Неговите последователи. Ето само две от изискванията на Христос към последователите Му: *„По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате **любов** помежду си“* (Йоан 13:35); *„По **плодовете** им ще ги познаете“* (Матей 7:17). Със сигурност може да се каже, че средновековното и до известна степен част от днешното християнство, като цяло, не отговарят на тези две изисквания на Христос. А това значи, че с такова християнство не може да се наследи вечен живот.

В книгата се дават много различия между библейското и днешното християнство, с оглед да се помогне на християните да видят кое от тези два вида християнство те практикуват.

След като съм си отговорил на въпроса **защо съм християнин** и имам представа **какъв християнин съм**, идвам до третия задължителен въпрос:

*Влияят ли **обстоятелствата** в живота ми върху качеството на моята християнска вяра?* Знаем, че обстоятелствата на времето могат или да усилят или да отслабят християнската вяра. В това отношение има много примери от историята на християнството. Така че обстоятелствата на времето се явяват като силен тест за качеството на християнската вяра. Това именно качество на вярата е от решаващо значение за съдбата на християнина във вечността, когато той застане пред **Христовото съдилище**.

Апостол Павел пише: *Всички ще застанем пред съдилището Христово... И тъй всеки от нас ще отговаря Богу за себе си*“ (Римляни 14:10 и 12). „*Защото всички трябва да застанем открити пред Христовото съдилище, за да получи всеки според какво е правил в тялото – било добро или зло*“ (2 Коринтяни 5:10).

Библията ясно говори, че християните ще бъдат съдени. Христовото съдилище не решава въпроса за спасението на християнина. Те ще се явят пред Христос, за да дадат **отчет за живота си като християни**. Христос ще извади наяве всички явни и тайни мисли и действия.

Преценката на християните пред Христовото съдилище ще се извършва в три основни направления: **1)** Как са участвали в изграждането на Църквата; **2)** Как са повлияли върху живота на отделни хора; **3)** Как са изграждали собствения си живот като християни.

На Христовото съдилище ще има християни, които ще бъдат спасени, но няма да получат награди, и такива, които ще бъдат спасени и ще получат различни награди.

Препоръчвам на читателите подробно да се запознаят с разликите между традиционен и истински християнин, за

да преценят към коя група християни принадлежат и да не бъдат изненадани, когато се явят пред Христовото съдилище като истински християни или пред големия бял престол като традиционни „християни“.

Библията учи, че единствено чрез **новорождението** може да се достигне Царството Божие (Йоан 3:3). При новорождението Христос среща грешния човек, поема греховете му и влиза в неговото сърце като Господ и Спасител. В книгата се отделя специално внимание на темата за новорождението и молитвата на покаяние, с която всеки може да се обърне към Христос. Освен това се дават и белезите, по които може да се каже кой е новороден.

Както при биологичното раждане бебето расте и става възрастен човек, така и духовно новороденият расте във вяра и благодат. За да се разбере как човек расте духовно, аз правя сравнение между **биологичния и духовен растеж**. Така новороденият християнин ще може да добие представа дали и как расте духовно.

Всеки истински християнин с радост би желал да бъде **употребен от Христос** като инструмент за разпространение на Благата вест. В книгата се отделя особено внимание на въпроса как и при какви условия Христос може да употреби християнина като посланик и мисионер в този свят. Като модел се използва призоваването и служението на Моисей.

Разгледаните до тук седем теми ще помогнат на читателя да направи **преценка на качеството на своето християнство** и си отговори на въпроса дали то съответства на християнството, което Христос и апостолите ни завещаха. Освен това читателят ще добие обща представа относно същността и качеството на християнството някога и днес. Съпоставката ясно показва, че историческата епоха след третия век, през Средновековието и днес е довела до значително отдалечаване на християнството от неговия източник – Христос, както и от християнството на първите три века.

Предвид на всичко това е необходимо християнинът да знае как Христос преценява неговото християнство. Тази пре-

ценка е важна, за да се избегне субективния елемент. Много е важно тази преценка да стане тук в този свят, за да знае християнинът какво е качеството на неговото християнство, когато бъде отзован във вечността.

Библията дава един прекрасен модел на християнски **църкви, погледнати и преценени от самия Христос** – това са седемте малоазийски църкви, представени в Откровение, втора и трета глави. Ето един кратък поглед върху всяка една от тях.

Послание до църквата в Ефес

(Църквата, изгубила любовта си към Христос)

Христос оценява положително работата, служението, изпитанията, търпението, както и безкомпромисното изобличение на лъжеучителите и техните лъжеучения. Но Христос не премълчава големия проблем на християните в тази църква - те са оставили първата си любов към Христос. Този факт обезсмисля до голяма степен същността на тяхното християнство. Ето защо Христос им предлага да се покаят, за да получат наградата, която Той им обещава – да ядат от плодовете на дървото на живота.

Поуката: Изключено е християните да казват, че обичат Христос, а да практикуват християнство, което не е според Неговата воля. А ако християните нямат любов помежду си, което е факт между отделните вероизповедания, това значи, че те не обичат Христос. В Библията четем: *„Който не обича брат си, когото е видял, не може да обича Бога, Когото не е видял“* (1 Йоан 4:20).

Послание до църквата в Смирна

(Църквата на бедността, гонението и мъченичеството)

Христос вижда състоянието на християните от Смирна – бедността и страданието им, гоненията и мъченичеството, на което са подложени, и им казва, че гоненията няма да престанат. Христос казва защо има гонения и кой е причинителят

на тези гонения. Чрез гонения и страдания се изпитва вярата, поради което те са част от живота на християнина. Така беше при апостолите и при християните от ранната църква. Днес е същото, особено при християните в ислямски и комунистически страни.

Поуката: Днешните християни трябва да приемат гоненията и страданията като част от живота на християнина. Лъжеучение е, че при християните не трябвало да има бедност, страдания, гонения и проблеми (известното учение за просперитета).

Послание до църквата в Пергам

(Църквата, която толерира лъжеученията)

За разлика от останалите шест църкви, Христос отделя особено внимание на месторазположението на тази църква – град Пергам, който е център на езическите религии. Ето защо Христос казва, че в този град живее Сатана и дори го определя като град, в който е тронът на Сатана. Това означава, че християните тук са били подложени на опасността езическото да проникне в църквата. И това е станало, поради което Христос ги упреква.

Поуката: Преценката на Христос към църквата в Пергам е от голямо значение за християните днес в три важни направления: **1)** И днес християните в много страни на света са в съжителство с езически религии. Пример в това отношение е ислямът в Европа и Мала Азия. **2)** Навлизането на лъжеучения и светски елементи в християнството. **3)** Фалшивата толерантност и липса на изобличителен дух, както и компромис с моралните принципи на християнско поведение, е подобен на този в Пергам.

Послание до църквата в Тиатир

(Църквата на компромисите и моралното падение)

В преценката Си Христос изброява важни положителни качества на християните в Тиатир – любов, вяра, търпение,

добри дела. Въпреки тези много добри неща на християните в Тиатир, Христос отправя упрек към тях, като назовава техния проблем, известен днес като толерантност. Ръководството на църквата е било толерантно към някаква самозвана пророчица Йезавел, която учела, че християните могат да живеят в блудство, без това да се счита за грях. Тъжното в случая е, че Христос е дал време на тази жена да се откаже и се покае, което тя не е сторила. Не са предприели нищо и ръководителите на църквата.

Състоянието на църквата в Тиатир трябва е голяма **поука** за днешните християни и то в следните основни направления: **1)** Христос е Този, Който дава преценка за качеството на църквите и отделните християни. Няма значение какво християните си мислят за качеството на тяхното християнство. **2)** Проблемът на църквата в Тиатир е много добре известен и на църквите днес с добре познатите имена: толерантност, компромиси, либерално богословие, омаловажаване на понятието грях, модни течения, неприлични облекла, проповядване на половинчато и небиблейско християнство и т.н. **3)** Бог дава шанс на отклонилите се от истината да се покаят. **4)** Бог призовава останалите верни на истината християни да „*държат това, което имат*“, или да излязат от такава църква.

Послание до църквата в Сардис

(Духовно мъртвата църква)

Църквата в Сардис получава остра и много строга преценка: „*На име си жив, но всъщност си мъртъв*“. По-тежка преценка за един християнин не може да има. Църквата в Сардис се е ползвала с добро име, не е имала проблеми и страдания и лъжеучения. Сигурно мнозина са я хвалили и са я считали за една добра църква. Но Христос я нарича духовно мъртва църква. За да разбере читателят какво значи духовно мъртъв християнин, нека да прочете отново съпоставката между традиционен (това е християнин само на име) и истински (новороден) християнин (стр. 52 и 53).

Посланието до църквата в Сардис е дълбоко **поучително** за църквите днес, тъй като състоянието на днешното християнство наподобява до голяма степен на църквата в Сардис. Много от днешните църкви или цели вероизповедания на име се манифестират като християнски, но са духовно мъртви.

Послание до църквата във Филадельфия

(Църквата на отворените врати)

Думата „*Филадельфия*“ означава братолюбие, което определя изключителната актуалност на това послание за днешното християнство, което се нуждае от братолюбие между християните от отделните вероизповедания, както и между самите християни. Това качество е едно от условията да дари Христос отворени врати в служението на християните: отворени врати за лично общение с Христос, отворени врати за мисионерско служение и отворени врати за Царството Божие. Отворените врати са дар от Бога и се дава на тези, които осъзнават своята немощ, опазили са Словото Божие и не са се отрекли от името Христово. Христос обещава на такива християни, че ще ги запази във времето на изпитание.

На верните християни от филаделфийската църква Христос обещава да им дари венец на главата и да ги направи стълб в небесния Божи храм.

Днешният християнин трябва да си постави въпроса: мога ли да сравня църквата, към която аз принадлежа, с църквата във Филадельфия?

Послание до църквата в Лаодикия

(Църква на самодоволството и безразличието)

Христос преценява християните от лаодикийската църква като „*нито студени, нито горещи*“. Освен това те са горди, невежи, самонадеяни и самодоволни. И което е още по-тъж-

но – те не осъзнават своето духовно състояние. Поради това Христос отправя към тази църква най-страшното осъждане, което един християнин може да получи: „*ще те изплюя от устата Си*“. В лаодикийската църква не е имало християни, които да са верни на Христос, поради което цялата църква попада по това общо осъждане.

Въпреки това тежко духовно състояние, Христос протяга към църквата Своята спасителна десница – Той стои на вратата на Църквата и хлопа. Предлага на църквата злато, бяла дреха и очен мехлем, т.е. Сам себе Си, оправдание и отворени очи, за да видят своето състояние и се покаят.

Лаодикийската църква представлява жива картина на днешното християнство. Както при християните в Лаодикия тогава, така и днес Христос стои пред вратите на църквите и хлопа. Той предлага на християните злато, бяла дреха и очен мехлем. Ако те приемат, Той им предлага общение тук в този свят и във вечността.

ИЗВОДИ

1) Християните имат много **основания** да изповядат християнството като вяра и начин на живот. Ето три от най-важните основания: **а)** Христос е Син Божи, дошъл на земята да вземе греха на човеците и им да покаже пътя към вечния живот; **б)** чрез приемането на Христос, християнинът става Божие дете и има общение с Христос; **в)** Христос иска да употреби християнина като посланик в този свят.

2) В света има **два вида християни**: **а)** християни, които живеят според волята и учението на Христос, дадено в Библията и **б)** християни, в чието християнство има светски, езически, битови, ритуални, традиционни и плътски елементи. Първите са истински християни и Библията ги нарича **Невяс-та Христова**, а вторите са традиционно-битовите християни, които Библията нарича **Религиозна блудница**.

3) Между християнството на ранната Църква и днешното християнство има **големи различия**. Християнството на ранната Църква е било според волята на Христос и учението

на апостолите. Чрез книгата читателят има възможността да прецени какво е качеството на неговото християнство и да добие увереността дали чрез християнството, което той практикува, може да наследи вечен живот.

4) Обстоятелствата на времето могат да влияят върху качеството на християнската вяра. При едни християни те утвърждават вярата им. Велик пример в това отношение е апостол Павел. При други християни обстоятелствата отслабват или унищожават вярата. Примери от средновековното и днешно християнство има в изобилие.

5) Християните ще се явят на съд пред Христос, Който ще прецени какво е било тяхното християнство въз основа на следните три критерии: **а)** участие в изграждането на църквата; **б)** влияние върху живота на отделни хора; **в)** как са живели като християни. Библията учи, че ще има осъдени християни. Божият съд е основополагаща истина в християнската вяра.

6) Прави се съпоставка между традиционен и истински християнин. Критериите за тази съпоставка се изграждат единствено на учението на Библията. Христос учи, че пътят за достигане на Царството Божие започва чрез новородението. ***Истинският християнин трябва да притежава смирение, любов към Христос, братолюбие и простителен дух.*** Тези четири качества са фундаментът на истинското християнство, който програмира цялостното служение на християнина. Ако дори и едно от тези качества липсва, то всичко друго, което християнинът върши, или не върши, стойност няма. Така той става само на име християнин, не расте във вярата и не може да се надява да отиде в Царството небесно.

7) Много от определящи себе си като християни днес, са заместили до голяма степен любовта към Христос и личното общение с Него, с разнообразна църковна и благотворителна дейност, допълнителни авторитети, канони, ритуали, традиции, суеверия, както и със светски и езически елементи. Всичко това представлява сериозна заблуда, която ще ги заведе на съд пред големия бял престол.

8) Истинският християнин може да бъде **употребен от Христос** като посланик в този свят, който да носи Христовото благовестие, както чрез думи, така и чрез начина си на живот. Като пример за призоваване и служение се дава животът на Моисей.

9) Относно качеството на християнството на всеки отделен християнин или на църквата, от решаващо значение е **преценката на Христос, а не личното мнение на християнина**. Библията дава прекрасен модел на християнски църкви и отделни християни, преценени от Самия Христос. Това са седемте малоазийски църкви, чието християнство Христос преценява. Тълкувателите са единодушни, че освен преценка на действителните малоазийски църкви, се прави последователен предварителен **преглед на историята на християнството**, като всяка църква представлява отделен период от нея:

Ефес – църквата на първия век – оставила е първата си любов

Смирна – църквата от първи до четвърти век – изтърпява гонения

Пергам – църквата от четвърти и пети век – призната от държавата църква

Тиатир – шести до 15-век – католическото християнство

Сардис – 16-ти и 17-век – постреформационен период

Филаделфия – 18-ти и 19-ти век – църквата на мисионерството

Лаодикия – църквата на днешното време – хладна, отстъпническа, либерална.

Бележите на тези седем църкви в една или друга степен се срещат и в днешното християнство.

10) В книгата са дадени причините за духовния упадък на днешното християнство. Духовното възстановяване на църквата, както и на всеки отделен християнин, се гради върху три основни стълба: **а)** Словото Божие и плодотворен живот според Словото; **б)** смирение, любов към Христос, братолюбие и простителен дух; **в)** преценката, която Христос дава

на църквата и на отделния християнин. Това е същността и съдържането на цялата книга.

ПОУКАТА

Ще завърша книгата с историята за богаташа и бедния Лазар (Лука 16:19-31)

*„Имаше някой си богаташ, който се обличаше в пурпур и висон и всеки ден правеше бляскави пиршества. Имаше и един сиромаш на име Лазар, покрит със струпии, когото срагаха да лежи пред портата му, като желаше да се нахрани с трохите, паднали от трапезата на богаташа; и кучетата идваха и ближеха раните му. Умря сиромашът и ангелите го отнесоха в Авраамовото лоно. Умря и богаташът и беше погребан. И в ада, подложен на мъки, той повдигна очи и видя отдалеч Авраам и Лазар в неговото лоно. И той извика: Отче Аврааме, смили се над мен и изпрати Лазар да натопи края на пръста си във вода и да разхлади езика ми; защото се мъча в този пламък. Но Авраам каза: Синко, спомни си, че ти си получил своите блага приживе, така, както и Лазар – злините; но сега той тук се утешава, а ти се мъчиш. И освен всичко това, между нас и вас зее голяма бездна, така че онези, които биха искали да минат оттук към вас, да не могат, нито пък оттам да преминат към нас. А той каза: Щом е така, моля ти се, отче, да го пратиш в бащиния ми дом, защото имам петима братя, за да им засвидетелства, да не би и те да дойдат на това мъчително място. Но Авраам каза: **Имат Моисей и пророците; нека слушат тях.** А той отговори: Не, отче Аврааме, но ако отиде при тях някой от мъртвите, ще се покаят. А той му каза: Ако не слушат Моисей и пророците, то и от мъртвите да възкръсне някой, пак няма да се убедят“.*

С тази история Христос казва на християните следните шест съдбоносни истини:

1) Има само две места, в които човешката душа ще отиде след смъртта – ад или рай. Попадането на едно от тези места става веднага след смъртта

2) Това, което ще определи мястото на душата във вечността, е животът според Словото Божие.

3) Не е възможно преминаване от едното в другото място.

4) След смъртта промяна в съдбата на човека не може да стане. От задгробния свят не може да се направи нищо, за да се предупредят хората на земята да не попаднат в ада.

5) Посланието на Библията е напълно достатъчно, за да може всеки лично да определи съдбата си за вечността;

6) Тази история задължава християните да информират човеците относно реалностите на отвъдното. Ако те пренебрегнат този свой дълг, Бог ще потърси кръвта на погиналите от техните ръце. Ето още един път предупреждението на Бога към всеки християнин:

*„Когато кажа на беззаконника: Непременно ще умреш; а ти не го предупредиш и не говориш, за да предпазиш беззаконника от беззаконния му път, онзи беззаконник ще умре в беззаконието си; но **от твоята ръка ще изискам кръвта му**. Обаче ако предупредиш беззаконника, а той не се отвърне от беззаконието си и от беззаконния си път, той ще умре в беззаконието си; а **ти си избавил душата си**“ (Иезекиил 3:18-19).*

Знанието за реалностите на отвъдното е важно и това знание трябва да отговаря единствено на учението на Библията. Християните трябва да имат това познание и да го предадат на други. По този начин те ще определят своята съдба, както и съдбата на други хора. За да могат да изпълнят тази Божия заповед, те трябва да познават Библията, да живеят според нея и да имат обич към погиващите. Всичко това те могат да сторят, ако тяхното християнство е според волята на Христос.

Християнинът е задължен да носи на погиващия свят вестта за спасението чрез Господ Исус Христос. Това трябва да

бъде едно от неговите най-важни служения. Надявам се тази книга да помогне на всеки християнин да осъзнае този свой дълг и ежедневно да го прилага на дело.

Чрез тази книга Христос с любов се обръща към всеки читател и му предлага Своята Божествена преценка на неговото християнство така, както някога на седемте малоазийски църкви. Така читателят ще види с коя от църквите той като християнин може да се сравни и ако се нуждае от корекция, да я стори.

Много по-разумно е християните да помолят Христос да прецени тяхното християнство, докато са на този свят. Така те ще видят дали качеството на християнството им отговаря на волята на Христос. Надявам се тази книга да помогне на читателя в това отношение.

Ако читателят притежава вярата и служението на християните от църквата във Филадельфия, той трябва да знае, че с живота си като християнин ще спечели мнозина, чието „християнство“ не е според волята и учението на Христос.

ДУХОВНИ БИСЕРИ ОТ БИБЛЕЙСКАТА И ХРИСТИЯНСКА СЪКРОВИЩНИЦИ

Най-ценното (бисерите) за християнския живот е в Библията, поради което истинският християнин трябва да я чете и добре познава. Предлагам на читателите някои важни **стихове от Библията**, които имат връзка с настоящата тема.

Освен това ще цитирам и мисли от посветени Божии служители, които са казали това, което Бог им е дарил. Надявам се тези мисли да обогатят и насърчат читателите. Тези мисли са взети от книгите на Уилиям Макдоналд „Светлина по пътя“ и на Освалд Чембърс „Моего най-скъпоценно за НАЙ-ВЕЛИКИЯТ“.

Вашият Отец знае от какво се нуждаете, преди вие да Му поискате (Матей 6:8)

*Никой не може да слугува на **двама господари**... Не можете да слугувате на Бога и на мамона (Матей 6:24).*

***Не се безпокойте** как и какво да говорите... защото не сте вие, които говорите, но Духът на вашия Отец, Който говори чрез вас (Матей 10:19-20).*

И ви казвам, че за всяка празна дума, която кажат хората, ще отговарят в деня на съда (Матей 12:36).

Който върши волята на Моя Отец, Който е на небесата, той Ми е **брат и сестра и майка** (Матей 12:50). Който приема вас, Мене приема; а който приема Мене, приема Този, Който Ме е пратил (Матей 10:40).

Никой, който е сложил ръката си на ралото и **гледа назад**, не е годен за Царството Божие (Лука 9:62). И онзи слуга, който е знаел волята на господаря си... но не е постъпил по волята му, ще бъде бит много (Лука 12:47).

Но на вас и **космите на главата** са всички преброени. Не се бойте; вие сте много по-скъпи от врабчетата (Лука 12:7). И всичко, което поискате в молитва като вярвате, ще получите (Матей 21:22).

Също така и вие, когато извършите всичко, което ви е заповядано, казвайте: Ние сме ненужни слуги; извършихме само това, което бяхме **дължни да извършим** (Лука 17:10).

Симоне, Симоне, ето Сатана ви изиска всички... но Аз **се молих за тебе**, да не отслабне вярата ти; и ти, когато се обърнеш, утвърди братята си (Лука 22:32).

А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии чедра, т.е. на тези, които вярват в Неговото име (Йоан 1:12). Ако пребъдвате в Моето учение, наистина сте Мои ученици (Йоан 8:31)

Словото, което говорих, то **ще го съди** в последния ден (Иоан 12:48). Ако пребъдете в Мен и думите Ми пребъдат във вас, искайте, каквото и да желаете и ще ви се сбъдне (Иоан 15:7) Това е Моята заповед: да **се обичате един друг**, както Аз ви възлюбих (Иоан 15:12).

Аз затова се родих и затова дойдох на света, за да свидетелствам за **истината**. Всеки, който е от истината, слуша гласа Ми (Йоан 18:37).

Той не е далеч от всеки един от нас, защото в Него живеем, движим се и съществуваме (Деяния на апостолите 17:27-28). Не бой се, но говори и не млъквай; защото Аз съм с теб (Деяния на апостолите. 18:9-10).

А Бог, без да държи сметка за времената на невежество, сега заповяда на всички човеци навсякъде да **се покаят** (Деяния на апостолите 17:30).

Не съм пожелал среброто или златото, или облеклото на никого. Вие сами знаете, че **тези мои ръце** послужиха за моите нужди и за нуждите на онези, които бяха с мене (Деяния на апостолите 20:33-34).

... изпращам те да им **отвориш очите**, за да се обърнат от тъмнината към светлината, от властта на Сатана към Бога и да приемат прощение на греховете си и наследство между осветените чрез вяра (Деяния на апостолите 26:18).

Който е обърнал грешния от заблудения му път, ще спаси една душа от смърт и ще покрие много грехове (Яков 5:20). Ако ходим в **светлината**, както е Той в светлината, имаме общение един с друг и кръвта на Сина Му Исус Христос ни очиства от всеки грях (1 Йоан 1:7).

Този, Който е във вас, е по-велик от онзи, който е в света (1 Йоан 4:4).

Всичко вършете за Божията слава (1 Коринтяни 10:31). Бъдете бдителни към себе си, да не изгубите онова, което сте изработили, но да получите **пълна награда** (2 Иоан 1:8). Това, което е обещал Бог, Той е силен да го изпълни (Римляни 4:21).

Защото заплатата на **греха** е смърт (Римляни 6:23). Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас? (Римляни 8:31). Радвайте се в надеждата, в скръб бъдете твърди, в молитвата – постоянни (Римляни 12:12). Но знаем, че **всичко съдейства** за добро на тези, които обичат Бога, които са призвани според Неговото намерение (Римляни 8:28).

Как обаче ще призват Този, в Когото не са повярвали? И как ще повярват в Този, за Когото не са чули? А как ще чуят без **проповедник**? И как ще проповядват, ако не бъдат пратени? Както е писано: Колко са прекрасни краката на тези, които благовестват доброто! И така вярата е от слушане, а слушането – от Христовото Слово (Римляни 10:14- 15).

Ако е възможно, доколкото зависи от вас, **живейте в мир** с всички човеци...

На Мене принадлежи **отмъщението**, Аз ще отплатя, казва Господ (Римляни 12:18-19). Кой си ти, за да съдиш чужд слуга? Пред своя господар той стои или пада (Римляни 14:4).

Ако е гладен **неприятелят ти**, нахрани го; ако е жаден – дай му да пие; защото това като правиш, ще натрупаш жар на главата му (Римляни 12:20).

Всеки човек да се подчинява на властите, които са над него; защото няма власт, която да не е от Бога (Римляни 13:1).

И моля ви се, братя, всички да говорите в съгласие и да няма **раздори** между вас, а да бъдете съвършено съединени в един ум и в една мисъл (1 Коринтяни 1:10) ... и да държите под око тези, които причиняват раздори, противно на учението, което сте научили, и странете от тях (Римляни 16:17).

Или не знаете, че вашето тяло е **храм на Святия Дух**, Който е във вас, Когото имате от Бога? И вие не сте свои си, защото сте купени с цена (1 Коринтяни 6:19-20); А вие сте Христово тяло и поотделно – части на него (1 Коринтяни 12:27).

Търпим всичко, за да не причиним някакво препятствие на Христовото благовестие... Горко ми ако не благовествам (1 Коринтяни 9:12 и 16).

Всичко у вас **да става с любов** (1 Коринтяни 16:14).

Затова, който мисли, че стои, **нека внимава** да не падне. Никакво изпитание не ви е постигнало, освен това, което може да носи човек; но верен е Бог, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, а заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така че да можете да го издържите (1 Коринтяни 10:12-13).

Но с **Божията благодат** съм, каквото съм; и дадената ми Негова благодат не беше напразна, но се трудих повече от всички тях – не аз обаче, а Божията благодат, която беше с мен (1 Коринтяни 15:10).

Ако само **в този живот** се надяваме на Христос, то от всички човеци ние сме най-много за съжаление (1 Коринтяни 15:19). Изпитвайте себе си, дали сте във вярата (2 Коринтяни 13:5).

Затова, възлюбени мои братя, бъдете твърди, непоколебими и преизобилствайте винаги в Господното дело, понеже знаете, че в Господа трудът ви не е напразен (1 Коринтяни 15:58).

И така от Христова страна ние сме **посланици**, като че Бог чрез нас умолява: молим ви от Христова страна, примирете се с Бога (2 Коринтяни 5:20).

Защото свидетелствам, че те (църквите в Македония - б.а.) дадоха доброволно според силата си и даже извън силата си, като ни умоляваха с голяма настоятелност относно това **даване**, дано да участват и те в служението на светиите (2 Коринтяни 8:3-4).

Но ако и самите ние или ангел от небето ви проповядват друго благовестие, освен онова, което ви проповядвахме, нека бъде **проклет** (Галатяни 1:8).

На човеци ли искам да **угаждам** или на Бога. Ако бях угаждал на човеци, нямаше да съм Христов слуга. Защото ви известявам, братя, че проповядването от мене благовестие, **не е човешко**; понеже аз нито от човек съм го приел, нито съм го научил от човек, но чрез откровение от Исус Христос (Галатяни 1:11-12).

Съразпнах се с Христос и сега вече не аз живея, а Христос живее в мен (Галатяни 2:20). А **плодът на Духа** е: любов, радост, мир, дълготърпение, благодет, милосърдие, вяност (Галатяни 5:22).

Недейте се лъга; Бог не е за подиграване: понеже каквото посее човек, това и ще пожъне (Галатяни 6:7). Защото мнозина, за които много пъти съм ви казвал, живеят като **врагове на Христовия кръст**... които отдават ума си на земните неща (Филипяни 3:18).

Защото по **благодат** сте спасени чрез вяра... това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никой... Затова вие не сте вече странници и пришълци, а сте съграждани на светиите и членове на Божието семейство (Галатяни 2:8-9 и 19).

Изкупвайте **благовремето**, защото дните са лоши... винаги благодарете за всичко на Бога и Отца в името на нашия Господ Исус Христос (Галатяни 5:16 и 20).

Уверен съм, че Онзи, Който е започнал доброто дело във вас, ще го усъвършенства до деня на Исус Христос (Филипяни 1:6). Научих се да съм **доволен** в каквото състояние и да се намеря... За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме укрепява (Филипяни 4:11 и 13).

Защото относно Христос, на вас е дадено не само да вярвате в Него, но и да страдате за Него, като имате същата **борба**, която сте видели, че аз имам (Филипяни 1:29-30). Внимавайте да не ви заплени някой с философстването си и с празна измама, по човешки предания, по ученията на света, а не по Христос (Колосяни 2:8).

*Радвайте се всякога в Господа! Пак казвам: **Радвайте се!**... Не се безпокойте за нищо, но във всяко нещо с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение; и **Божият мир**, който никой ум не може да схване, ще пази сърцата ви и мислите ви в Христос Исус (Филипийни 4:4 и 6-7).*

*Каквото и да вършите, работете от сърце **като за Господа**, а не като за човеци...*

Молете се още и за нас, да ни отвори Бог врата за словото, така че да говорим тайната, която е в Христос, за която съм и в окови (Колосияни 3:23 и 4, 3).

*Затова вие, братя, помнете нашия труд и усилие, как като **работихме**, денем и нощем, за да не бъдем в тежест на нито един от вас, проповядвахме ви Божието благовестие (1 Солунци 2:9).*

*И ви молим, братя, да признавате тези, които се трудят между вас като ваши **настойници** в Господа и ваши увещатели и да ги почитате твърде много с любов заради делото им (1 Солунци 5:12-13).*

***Жените** да украсяват себе си със скромна премяна, със срамежливост и целомъдрие, не с плетена коса и злато, или бисери, или скъпи дрехи, а с добри дела, както подобава на жени, които са се посветили на благочестието (1 Тимотей 2:9-10).*

Затова **се трудим** и се подвизаваме, защото се надяваме на живия Бог, който е Спасител на всички човеци, а най-вече на вярващите (1 Тимотей 4:10).

И каквото си чул от мене при много свидетели, това **предай на верни** човеци, които да са способни и други да научат (2 Тимотей 2:2).

Проповядвай словото, настоявай на време и не навреме, изобличавай, порицавай, увещавай с голямо търпение..., понеже ще дойде време, когато няма да търпят здравото учение (2 Тимотей 4:2-3).

Изобличавай ги строго, за да бъдат здрави във вярата и да не отдават внимание на заповеди от човеци, които се отверъжат от истината... за невярващите няма нищо чисто, но умът им и съвестта им са осквернени.

Твърдят, че познават Бога, но с делата си се отричат от Него (Тит 1:13-16).

След като съветваш един-два пъти човек, който сее раздори, **остави го** (Тит 2:10).

Как ще избегнем въздаянието ние, ако пренебрегнем едно толкова велико спасение, което, отначало прогласено от Господа, се потвърди между нас от тези, които бяха го чули (Евреи 2:3).

Внимавайте, братя, да не би да има у някого от вас нечестиво, невярващо сърце, което **да отстъпи** от живия Бог (Евреи 3:12). Внимавайте да не презрете Този, Който говори... Защото нашият Бог е огън, който поглъща (Евреи 12:25 и 29).

И няма създание, което да не е явно пред Бога; а всичко е голо и разкрито пред очите на Този, пред Когото има **да отговаряме** (Евреи 4:13).

„Защото ще ти възстановя **здравето** и ще те изцеля от раните ти, казва Господ“ (Йеремия 30:17).

Ако праведникът се отвърне от правдата си и извърши беззаконие... той ще умре в греха си и правдата, която е вършил, **няма да се помни** (Иезекиил 3:20).

Ето завета, който ще склуча с тях след онези дни, казва Господ: Ще положи законите Си в сърцата им и ще ги напиша в умовете им. И греховете им и беззаконията им **няма да помня вече** (Евреи 10:16-17).

Защото за тези, които веднъж са били просветени и са вкусили от небесния дар и са станали съпричастни на Святия Дух..., а **са отпаднали**, невъзможно е да се обновят пак и да се доведат до покаяние, докато разпъват втори път в себе си Божия Син и Го опозоряват (Евреи 6:4-6).

Ако съгрешаваме самоволно, след като сме познали истината, не остава вече жертва за грехове и едно страшно очакване на съд... тогава колко по-тежко наказание ще заслужи онзи, който е потъпкал Божия Син и е сметнал за просто нещо пролятата кръв, с която е осветен и е оскърбил Духа на благодата... **Страшно е да падне човек в ръцете на живия Бог** (Евреи 10:26/29/31).

И така, както е определено на човеците веднъж да умрат, а след това настава **съд** (Евреи 9, 27). Защото тук нямаме **постоянен град**, но бъдещия търсим (Евреи 13: 14).

А не забравяйте да правите **благодения** и да споделяте с другите благата си, защото такива жертви са угодни на Бога (Евреи 13:16).

Блажени отсега нататък мъртвите, които умират в Господа. Да! – казва Духът. – За да си починат от трудовете си; защото делата им следват след тях (Откровение 14:13).

Нека се радваме и се веселим и нека отдадем **на Него слава**; защото дойде сватбата на Атнеца и Неговата жена се е приготвила. И на нея ѝ бе позволено да се облече в светъл и чист висон; защото висонът са праведните дела на светиите. Те ще гледат лицето Му и Неговото име ще бъде на челата им (Откровение 19:7-8; 22:4).

Когато Бог дава служение на някой, Той **се грижи за всичко**, което е необходимо, за да се изпълни това служение. Там, където Христос те изпраща, Той винаги идва с теб.

Бог ни **формира** според целта, която Той иска да постигне чрез нас. Позволи на Бога така да работи с теб, както Той иска.

Истинският християнин **живее така**, че да прави Христос известен, познаваем, приемлив и видим за другите хора.

Най-голямото чудо, което Христос стори при спасението на хората, е, че ги освободи от **желанието да вършат грях**, ако те приемат в живота си Христос като свой Господ и Спасител.

Като християни ние сме на този свят, за да изпълняваме **волята на Христос**.

Най-същественото в живота на християните е не работата, която те вършат за Христос, а **общението**, което те имат с Христос и въздействието на това общение върху другите хора.

Бог винаги отговаря на нашите молитви, но Той не винаги отговаря така, както на нас ни се иска. Целта на **молитвата** е срещата и общението с Бога, а не да получим това, за което се молим.

Когато настъпи **криза** в живота на човека, може да се види най-добре на кого и на какво той разчита.

Не се обвързвай никога с нещо, което би могло да наскърби Бога.

Безсмислено е да се молим на Бога, ако съзнателно не живеем така, както Той иска. Какво търсиш, когато се молиш? Бога или нещо за тебе?

Когато се появят **трудности**, предай всичко в Божията ръка и приеми думите на Христос напълно сериозно: „Да не се смущава сърцето ви“.

Нашата задача като Божии посланици е **да отворим очите на хората**. Всеки човек, когото Бог е спасил, е задължен да говори на другите за своето спасение.

Нищо не става в живота на християнина без знанието

и намесата на Бога. Трудностите не са просто наказание Божие. Чрез тях Господ ни говори.

Един безупречен и **праведен живот** не може да ни спаси. Това ще бъде само белег, че Христос ни е спасил.

Ние така силно сме ангажирани със **своите желания** и интереси, че не можем да видим Божията воля.

Един истински християнин е готов **да страда за Христос**, за да докаже, че Евангелието е истинско и действено.

Преживял ли си **новорождение** или все още живееш с религиозната заблуда, че си истински християнин?

Християнинът трябва да внимава нищо да не конкурира верността му към Христос. Най-големият **конкурент** може да бъде работата, която християнинът върши за Христос или пък си мисли, че върши.

Най-трудното в духовния живот на християнина е **да концентрира** мислите си върху Бога.

Добре е да знаем, че **Христос има потребности**, които ние можем да изпълним.

Най-страшното **демократично решение** в човешката история е осъждането на Божия Син.

Дай на Бога обратно всички **тежести**, с които Той те е натоварил. Тежестите, които Бог ни възлага, смилат житното зърно, което расте в нас, за да стане то на хляб.

Голям срам е християнинът да се чувства **слаб** в присъствието на Божията сила. Има ли области в живота ти като християнин, в които ти да не се покоряваш на Бога?

Тъжно е едни християнин да не може да бъде употребен от Бога! Ако християнинът не може да бъде употребен от **Бога**, той ще бъде употребен от **Сатана**.

Как постъпваме с **даровете**, които Бог ни е дал? Предостави на Бога правото да разполага с тези дарове. Ако ние ги запазим само за себе си, те ще се превърнат в боклук, както манната в пустинята.

Неправилно е мисленето, че ако някой е призван от Бога

за служение, трябва да **има привилегии** и да стои по-високо от другите. Той е призван да бъде слуга на другите.

Бог ръководи нашия живот чрез Своего Слово, чрез откровение или чрез обстоятелствата на ежедневието.

В служението ни на Бога трябва да бъдем предпазливи с нашите **емоции, симпатии и мнения**.

Тайната на истинското **общение с Христос** е да не се притесняваш за несигурността на твоето бъдеще.

Основата на християнската вяра е безграничната и незаслужена любов, проявена на **кръста на Голгота**.

Едно от най-тежките **последствия на греха** е, че най-напред го възприемаме, след това постепенно свикваме с него и накрая не забелязваме, че е грях. Съзнателният грях е бунт срещу Бога. От нашия живот трябва да изгоним или греха, или Бога.

Доколко Бог може да ме употреби като **инструмент** за другите хора, зависи от това какъв християнин съм аз. Или живеем безкомпромисно според волята на Христос, или си играем на религия.

*Бог никога не остава **длъжен**. Това, което дадеш, Той ще ти въздаде. Това е вечен духовен закон.*

***Не се нервирай** на другите. Не забравяй как Бог се отнася към теб: с нежност и търпение.*

*Ние лесно забравяме, че **не можем да вършим това, което Бог върши и че Бог не върши това, което ние можем да вършим**. Създавам ли проблеми на **Святия Дух** с неразумното си поведение, като се опитвам да **върша това, което той иска да върши**?*

*Доверие и всеотдайност към Бога означават **да си спестииш лукса** да поставяш непрекъснато въпроси на Бога.*

***Вярата** трябва да бъде поставена на изпитание. Едва след като се преодолее изпитанието, вярата става лично притежание.*

*Не се радвайте на вашата успешна работа за Мен, а **се радвайте** на вашето правилно отношение към Мене. Недейте се радва на това, че духовете ви се покоряват; а се радвайте, че имената ви са написани на небесата (Лука 10:20).*

Бог знае **обстоятелствата** на нашето ежедневие. Ако ние не се концентрираме на тях, а на Него, то тогава растем във вярата.

Ние обвиняваме Сатана за неща, които сами сме си причинили.

Нашите непрекъснати **грижи** показват, че е слаба вярата ни.

Всичко, което ни **се случва**, или ни приближава, или ни отдалечава от Бога. В отношението си към нас Бог не се ръководи от нашите планове, а от целта, която Той има с нас.

Бог не може да направи нищо за мен, ако не осъзная **границите** на моите възможности и невъзможното да предоставя на Него.

Доброто е **враг** на най-доброто. Хубаво е понякога да се откажем от правото си и да оставим Бог да реши за нас.

Много по-лесно е **да сториш** нещо за Бога, отколкото да Му се довериш.

Най-голямата **полза от един живот** е, когато бъде употребен за нещо добро, което трае по-дълго от него самия.

Когато става дума за личността, учението и делото на Христос, не може да има неутралитет и компромис: **или... или.**

Чудовищно е **да се обвинява Бог** за последствията от действия, които Той е забранил.

Ако християните се превърнат в **щатни слушатели** на проповеди и не започнат лично да участват в служението, те никога няма да растат във вярата така, както Бог иска.

Ние трябва да се молим, като че ли **всичко зависи** от Бога и да работим, като че ли всичко зависи от нас.

Често хората **критикуват Библията**, вместо да оставят тя да ги критикува.

Божията мелница мели бавно, но много фино.

Бог в милостта Си **не съди по успехите ни**, а според готовността на сърцето ни. Бог гледа на желанието ни като нещо вече извършено, когато не сме в състояние да го осъществим на дело.

Какви са нашите мисли? Доверявам ли си на това, което Бог казва, или се ръководя от страховете си. Бог казва: „**Няма да те оставя, въпреки че имам достатъчно основания за това**“.

Това, което определя истинската **същност на човека**, не е грехът, а **волята**. Тя е най-същественото, което Бог е дарил на човека.

Най-важното за християнина е не това, което получава от Христос, а това, което Христос **чрез него дарява** на другите.

Бог притежава и разрешава само един начин на служение – **ИСТИНАТА**. Бъди твърдо убеден, че Христос говори само истината, дори и тогава, когато не разбираш какво Бог върши. Той има много по-голяма цел от това, за което ти Го молиш.

*Искушението не е грях. Ние сме подложени на изкушение, защото сме човеци. Ако не бъдем **изкушавани**, това значи, че духовно сме толкова зле, че повече не можа и да бъде...*

*Бъди внимателен, когато Бог променя **обстоятелствата** в живота ти, за да види дали ти ще продължиш да вървиш с Христос или ще преминеш към света и Сатана.*

*Най-силният и **най-хубав израз на вяра** в цялата Библия са думите на Йов: „**Дори и Той да ме убие, аз ще Го чакам**“ (Йов 13:15).*

*На посланието, а не на **посланика** подобава по-голяма чест.*

*Да бъдем **верни на Христос** е най-трудната задача, която днес имаме. Никой не може да разбере **същността на греха**, докато не се новороди.*

***Не се сравнявай с другите и не ги осъждай!** Това което те са и какво вършат, засяга само тях и Бога.*

Тъжно е да видиш християни, които искат да служат на Бога, но са **зависими от неща**, които Бог не обича.

Бог ни е изпратил в този свят, за да Му служим така, както Той иска. Нашата вяра, **искреност и покорство** на Бога трябва да съответстват на истината за Бога. Само тогава те имат смисъл.

Семето на Бога е Божието Слово. Семето на Сатана замества Словото Божие с религия. Където няма вяра, там има суеверие.

Излезте от църквата, в която Бог отсъства и Неговото място е заето от лъжеучения, заблудени духовници, светски дух и езичество.

На Божиите неща не трябва да се поставя **цена**. Бог никога не е поставял цена на Своето Слово, благословения и благодеяния, за да ги получим. Ако на нещата в църквата се поставя цена, то те не са от Бога.

Ние не се интересуваме от **мнението на Бога**, защото желаем да правим това, което на нас ни се иска и сме свикнали с него от столетия. Проблемът е, че ние се чувстваме много добре с това, което вършим като традиция, или като модернизъм, без да се питаме дали това е по волята Божия,

въпреки че знаем, че традициите и модата са измислени от хората.

Как църквата **осъжда Христос**? Като се задоволява с ритуална религиозност, затворена вътре в себе си, пренебрегва библейската истина и се ръководи от личните амбиции на духовенството.

Не трябва да вършим **сляпо поклонение**, мислейки че Бог ще приеме всичко, което ние ще му сложим на олтара, само заради това, че сърцата ни са искрени и дълбоко вярваме в това, което вършим. Мюсюлманите също са искрени. Няма значение искреността на нашето сърце, а истината.

От къде идва **силата на Сатана**? Чрез греха човек губи своето богоподобие и го дава на Сатана. Който върши грях дава сила на Сатана.

Духовно **живата църква** е църквата, която служи извън църковната сграда – в пустинята, на нивата, в долината на демоните.

Истинският християнин не се притеснява, защото знае, че Христос има последната дума.

Бог вижда човека **от гледище на вечността** и формира неговия път така, че той да достигне вечния живот.

Ние никога не можем да се освободим от **безпокойството**, докато не го осъзнаем и го изповядаме като грях.

„... в тъмница бях и **Ме посетихте**“ (Матей 25:43). Милиарди са онези, които са в духовна тъмница. Истинските християни посещават ли ги и носят ли им светлината на Христовата истина?

Господи, дари ми благоразумието да приема нещата, които не мога да променя, смелостта да променя нещата, които мога да променя, и мъдростта да различа едното от другото.

БЛАГОДАРНОСТ

Благодаря за чудесното водителство на Святия Дух, чрез Който Господ Исус Христос дари тази книга.

Благодаря за голямия интерес, който християните проявяват към книгата, както и за многото насърчителни отзиви.

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА

Банков, С., Славянски библейски конкорданс и енциклопедия, САЩ, 1987

БИБЛИЯ Пълноценен живот в Святия Дух, ББД, 2002

БИБЛИЯ, Св. Синод на БПЦ, 1993

БИБЛИЯ, ББД, 2007

Бивиър, Дж., Добро или Бог?, ИК „Игъл“, 2017

Бивиър, Дж., Живот, движен от вечността, ИК „Игъл“, 2019

Врата на надеждата, „По тясната пътека“

Греъм Били, Мир с Бога, изд. ВЕРЕН

Методиев, М., Между вярата и компромиса, ИИБМ, 2010;

Макдоналд, У., Коментар на Новия Завет, том 3, Верен, 1997;

Макдоналд, У., Светлина по пътя, изд. ВЕРЕН, 2007

Подгорски, Д., Христос двадесет века по-късно, 1999

Подгорски, Д., Бъдещето на истинската църква, 2000

Свиленов, Д., Живот след смъртта, 2013

Свиленов, Д., Здраве, болести, страдания, ФПБ, 2015

Свиленов, Д., Християнство и ислям, ФПБ, 2016

Свиленов, Д., Истинският Бог, ФПБ, 2018

Свиленов, Д., Сатаната и неговите демони, издателство Слънце, 2018

Сенкевич, Х., Quo Vadis, 1980

Тори Рубен, А., Как най-ползотворно да изучаваме Библията, Нов Човек, 1990

Arthur J., Studien Bibel, CLV, 2002

Chambers, O., Mein Äusserstes für Sein Höchstes, Blaukreuz Vlg, Wuppertal, 1998

De Boor, W. und A. Pohl, Wuppertaler Studienbibel, Brockhaus Vrlg., 1989

Kurschner, A., Antichrist before the day of the Lord, Eschatos Publishing, 2103

Mink, Paul.Gerhard, Die Sendschreiben und die Wiederkunft Jesu, Maranatha, 1986

Scofield Bibel, Revidierte Elberfelder Übersetzung, Brockhaus Vrlg., 2001

Svilenov, D., Die Christen aus der Sicht des Herrn Jesu Christi, SLUNTSE, 1993

Thompson Studien Bibel, Hänslar Verlag, 1983

Интернет сайтове: dveri.bg; gotquestions.org; budiveren.co; Das Drama der heutigen Christenheit, Gottes-wort.spruchkarten.de; Der Kolaps des Christentums, schrmim.org; biblebg.com; Белези на истинската църква; estirbg.blog.bg Как да разпознаем коя е истинската Божия Църква и фалшивите проповедници?; Изкупвайте благовремието, защото дните са лоши;

Youtube.com: Стенли Дж. Истина или традиция

АВТОРЪТ

Проф. д-р Дечко Свиленов (1941) има православно духовно и медицинско образование. Работил е 36 години в Българска академия на науките в областта на медицинските научни изследвания. Пенсионер от 2006 г. Голяма част от научната си дейност е осъществил в медицинския университет на гр. Улм (Германия). Професор от 1991 г. Доктор на науките.

Автор е на следните книги: **1) Минало, настояще и бъдеще на човечеството според Библията – това, което всеки трябва да знае за края на света;** **2) Еволюция или сътворение – какво казва науката?;** **3) Сексуалност и секс – какво казва Библията?;** **4) Какво е дал Израел на света?;** **5) Въпросът за съществуването на Бога (немски);** **6) Иисус Христос като фундамент в живота и служението на християнина (немски);** **7) Бог твори оригинали (немски);** **8) Трите периода в живота на човека (немски);** **9) Християните през погледа на Христос - това което всеки християнин трябва да знае (немски);** **10) Живот след смъртта;** **11) Здраве, болести, страдания;** **12) Християнство и ислям - две напълно различни религии. Къде е истината?;** **13) Истинският Бог – доказателства за съществуването на Бога;** **14) Сатаната и неговите демони;** **15) Християнска етика – учебно пособие 9-12 клас.**

Книгите се издават и на различни чужди езици (немски, английски, френски, руски, турски, гръцки, еврейски, суахили и др.). Досега от всички негови книги са отпечатани над три милиона екземпляра.

Има и над 100 научни публикации в областта на експерименталната патология и електронна микроскопия, както кандидатска и докторска дисертации в същата област.

Съпругата му д-р Цветанка Свиленова е лекар-интернист. Имат двама сина - по-възрастният е лекар, а по-младият - зъболекар.

Съвместно с Министерството на образованието организира през последните 30 години отпечатването и разпространението в държавните училища на Библии, Нов завет, детски Библии, Християнска етика и друга християнска литература.

Чрез християнски и благотворителни организации в чужбина осъществява внасянето на хуманитарни помощи, които се разпространяват сред социално слаби слоеве от населението в България.

Християните през погледа на Христос

Традиционен или истински християнин?

Между християнството, завещано от Христос, и днешното християнство има големи различия. Книгата ще помогне читателят да прецени какво е качеството на неговото християнство и да види дали чрез християнството, което той практикува, може да наследи вечен живот.

В света има два вида християни: а) Християни, които живеят според волята и учението на Христос, дадено в Библията. Фундаментът, върху който се гради това християнство, е любовта към Христос, смиренито, братолюбieto и простителността. б) Християни, в чието християнство има светски, езически, битови, ритуални, традиционни и плътски елементи. Първите са истински християни и Библията ги нарича невеста Христова, а вторите са традиционно-битовите, светски християни, които Библията нарича религиозна блудница.

Препоръчва се на читателите подробно да се запознаят с разликите между традиционен и истински християнин, за да преценят към коя група християни принадлежат и да не бъдат изненадани от оценката на тяхното християнство, когато отидат на небето.

Христос учи, че пътят за достигане на Царството Божие започва чрез новородението.

Относно качеството на християнството на всеки отделен християнин или на църквата като цяло, от решаващо значение е преценката на Христос, а не личното мнение на християнина. Библията дава прекрасен модел на християнски църкви и отделни християни, преценени от Самия Христос. Това са седемте ранни малоазийски църкви, чието християнство Христос преценява. Чрез книгата читателят ще има възможността да отговори на въпроса с коя от тези седем църкви той, като християнин, може да се сравни.

ISBN 978-954-742-

9 789547 422216